

Cổ Tích Tình Yêu

Contents

Cổ Tích Tình Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	28
7. Chương 7	30
8. Chương 8	36
9. Chương 9	41
10. Chương 10	43
11. Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	51
14. Chương 14	62
15. Chương 15	64
16. Chương 16	66
17. Chương 17	68
18. Chương 18	69
19. Chương 19	71
20. Chương 20	73
21. Chương 21	81
22. Chương 22	85
23. Chương 23	96
24. Chương 24	99
25. Chương 25	108
26. Chương 26	111
27. Chương 27	115
28. Chương 28	118
29. Chương 29	132

Cổ Tích Tình Yêu

Giới thiệu

Truyện nằm trong chuỗi sáng tác dành cho các bạn tuổi teen. Truyện vẫn lấy chủ đề quen thuộc với r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tich-tinh-yeu>

1. Chương 1

-” Min!! Không ngủ đi à, không đọc truyện nữa”

-” Vâng ạ!”

Mẹ tôi lúc nào cũng vậy, cứ đến 11h là bắt tôi đi ngủ, 11h còn sớm mà. Những lúc đó tôi trốn mẹ đọc truyện trong chăn, tôi mang theo một cây đèn nhỏ đủ để soi rõ chữ. Thế nên giờ đây mắt tôi sắp có nguy cơ bị cận rồi.

Tôi là một đứa ham truyện có thể nói là nhất quả đất này. Nhưng không giống với các bạn khác, tôi thích đọc truyện cổ tích.

Thật trẻ con phải không??

Nhưng tôi không thấy trẻ con ở chỗ nào cả!!

Từ bé đến giờ, tôi luôn tin cổ tích là có thật. Phép màu sẽ biến ra các chàng hoàng tử cười bạch mã và hoàng tử sẽ mãi hạnh phúc bên công chúa. Điều này là có thật.

Tôi mê nhất là Nàng Bạch Tuyết và Bảy chú lùn. Không biết tôi đã đọc mấy trăm lần rồi nhưng mỗi lần đọc lại tôi vẫn thấy nín thở và hồi hộp.

Mẹ bảo tôi ngốc nghếch đi tin vào những cái không có thật. Nhưng tôi mặc kệ tôi sẽ chứng minh ọi người thấy cổ tích là thật.

-” Min!!! Ngủ đi, tắt đèn đi”

Mẹ tôi lại giục nữa, haizz dù gì tôi cũng buồn ngủ rồi. Hi.

Tắt đèn

Đi ngủ

~*~

Reng...reng...

Tôi mò dậy tắt đồng hồ. Í mà tôi để nó ở đâu nhỉ. Diếc tai quá, phải tìm ra nó mới được.

Tôi là đứa mê ngủ thế nên tôi thường để đồng hồ báo thức ở xa giường. Để như thế tôi mới tỉnh ngủ được. Nhưng mấy lần đều không có hiệu quả. Hôm qua tôi quyết định phải giấu nó đi nhưng bây giờ tôi quên mất đặt nó ở đâu rồi.

Reng...reng...

Nó cứ kêu như thế này thì tôi đau đầu chết mất.

Tạch!

Ừa nó hết kêu rồi. Hay quá.

-” Em mau xuống ăn sáng đi!”

-” Sao lúc nào anh cũng tự tiện vào phòng em thế nhỉ?”

Anh Kat lúc nào cũng vào phòng của tôi mà không gõ cửa. Tôi đã nhiều lần mách mẹ nhưng anh ấy vẫn chẳng nào tạt ấy không sửa được.

Anh ấy còn có rất nhiều tính xấu nữa cơ như là lừa này, hay chơi đểu này, hay bắt nạt em gái này, ki bo này,... Thế nào 22 tuổi rồi vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai.

-” Anh thích thế đấy, đây cũng là nhà anh mà!!”

-” Nhưng đây là phòng của em!!”

-” Kệ anh!!”

Nói xong anh bước xuống tầng, tôi tức muốn chết đi được. Có bao giờ tôi cãi thắng anh ấy đâu. Aaaaaaa Em nguyện rửa anh mãi không lấy được vợ.

Anh Kat đáng ghét!!!

Sắp sửa xong mọi thứ, tôi bước xuống bếp.

Oa! Thơm quá. Mùi thức ăn thơm nức mũi. Bụng tôi đang sôi sùng sục đây này...

Tôi quần lấy mẹ vừa để xem mẹ nấu ăn vừa để...thử món hehe.

Mẹ tôi nấu ăn rất giỏi, mẹ còn biết sáng tạo ra nhiều món ngon nữa. Cho nên bố tôi dù bận việc mấy thì cũng có mặt trong ba bữa cơm với gia đình. Mẹ là người mà tôi với anh Kat tự hào nhất. Đi đến đâu tôi cũng khoe mẹ là người phụ nữ tuyệt vời nhất. Tôi có một gia đình rất hạnh phúc.

-” Ăn thôi ! Ba, anh Kat”

Tôi đi gọi mọi người xuống ăn sáng, tôi đang mong ngóng được ăn món của mẹ lắm đây.

Bố và anh Kat ngồi vào bàn. Tôi giúp mẹ bê đồ ăn. Nhìn đã thấy thèm rồi.

-” Min, hôm nay con có đi đâu không?”

Mẹ ôn tồn hỏi tôi. Mẹ lúc nào cũng quan tâm tôi nhất nhà mà.

-” Con sẽ đi ra thư viện mẹ ạ, hôm nay là chủ nhật nên con sẽ ở đấy đến trưa”

Tôi cười đáp lời mẹ.

-” Lại đọc mấy truyện con nít đó hả”

Anh Ken lại bắt đầu trêu tức tôi.

-” Kệ em!! ”

Tặng cho anh Kat một cái nhìn ”tia lửa điện”, tôi lại cúi xuống ăn tiếp. Anh Kat là người lớn, tôi là trẻ con. Ai cũng nghĩ như thế.

-” Đừng mang quyển nào về nữa nhá, cái tủ sách của con sắp sập rồi đấy”

Mẹ còn hòa vào cùng anh Kat trêu tôi ư. Huhu. Tủ sách của tôi đâu có nhiều lắm đâu mà mẹ bảo thế. Tôi mang về thêm một quyển thì có sao đâu.

-” Con mang mấy quyển về cũng được! Con gái”

Bố xoa đầu, dỗ dành tôi. Đúng là những lúc như thế này chỉ có bố ở cùng phe với tôi mà thôi. Tôi lè lưỡi với anh Kat, thấy chưa bố bênh tôi đấy.

-” Em kệ con đi, nó còn là trẻ con mà”

Bố quay sang nói với mẹ.

Mặt tôi tối sầm lại, bên cạnh anh Kat cười ngả nghiêng suýt té ghế.

Thật bất công.

SAO AI CŨNG COI TÔI LÀ TRẺ CON VẬY???

WHY???

Tôi hậm hực nhìn bố, lay cánh tay bố:

-” Bố! Con không phải là trẻ con, con học cấp ba rồi đấy”

Tôi sắp được công nhận là một công dân, đủ tuổi đi bầu cử rồi đấy. Tôi đâu phải là bọn trẻ con cấp hai đâu.

-” ừ! Con lớn rồi, không phải trẻ con...haha”

Bố còn cười nữa. Ghét bố quá. Rồi tôi sẽ chứng tỏ tôi đã trưởng thành. Hừ.

-” không phải là trẻ con nhưng là...con nít”

Anh Kat đáng ghét còn đệm vào. Tôi lườm anh Kat. Từ nay có nhờ gì đừng hòng tôi giúp nữa nhé!

-” Thôi đừng trêu Min nữa, mặt nó đỏ bừng rồi kìa”

Mẹ nhắc là đừng trêu tôi thế mà mẹ lại châm chọc tôi. Aaaaa

Hai người bên cạnh tôi cười sặc sụa. Mặt tôi lại càng nóng thêm. Tức không làm gì được.

Tôi xụ mặt, cầm cúi ăn không thèm để ý mọi người nữa. Lúc nào tôi cũng bị đưa ra làm trò cười mà!! Tôi dỗi thật rồi.

-” Thôi không cười nữa, ăn đi”

Tôi nghe thấy tiếng mẹ nhắc nhở bố và anh Kat. Mọi người cứ cười đi, tôi sẽ ăn hết thức ăn. Haha. Thông minh, tôi quá thông minh.

Vi vu bằng xe đạp hay thật vừa mát vừa được ngắm cảnh. Tôi phải xin mẹ đi học bằng xe đạp mới được chứ suốt ngày để anh Kat đưa đi đón về chán chết đi được. Anh Kat toàn bắt nạt tôi thôi. Ghét!!

Tôi từng này tuổi rồi chẳng lẽ không tự đi học được.

Oái!!!

Sao trời nhiều mây đen vậy, trời sắp mưa ư. Nhưng tôi không mang theo áo mưa. Làm sao đây. Chẳng lẽ dầm mưa???

Tất cả là do tính bướng bỉnh của tôi đây mà. Trước lúc đi mẹ đã nhét áo mưa vào giỏ xe nhưng tôi nhất quyết không cầm. Thế đấy bây giờ tôi mới thấy hối hận.

Phải đạp nhanh mới được không sắp mưa rồi.

Rào rào.....

Oa! Trời mưa rồi.

Ah! Đằng kia có mái che.

Tôi đạp xe vào đó. Chạy vội lên bậc hiên. Cũng may, quần áo chỉ bị dính ít nước mưa.

Mưa to thế này biết bao giờ mới tạnh nhỉ? Tôi phải đứng bao nhiêu lâu đây?

Tôi là một cô nàng hay mơ mộng do đó tôi thích mưa. Tôi nhớ hồi trước xem phim thấy người ta hay nô đùa dưới mưa nên tôi cũng học theo. Và kết quả là bị mẹ đánh đòn lại còn bị cấm nữa. Giờ nghĩ lại tôi vẫn thấy buồn cười.

Không có mẹ ở đây tôi có thể thử thêm lần nữa không nhỉ??

Tôi sẽ lấy lí do là không kịp trú nên mới dính mưa??

Tôi tiến đến đầu bậc hiên. Gió tay ra hứng mưa, mát lạnh...

Nhìn những giọt nước trong veo rơi vào lòng bàn tay vỡ tung tóe tôi lại thấy thích!!

Mưa...tôi muốn đi dưới mưa...

Nghĩ gì làm đấy, tôi bước ra khỏi hiên...

Mới đi được một bước tôi liền bị ai đó kéo phăng vào chỗ cũ.

-” Này...cậu định làm gì thế”

Một cậu con trai đội chiếc mũ đen che khuất gần khuôn mặt nhìn tôi với vẻ tò mò.

-” Tôi...muốn đi dưới mưa”

Ngập ngừng một lúc tôi mới nói ra lí do ngô nghê này. Chắc là cậu ta nghĩ tôi là dở người. Tôi xấu hổ nên cúi gằm mặt.

Có tiếng cười nhẹ, tôi liền ngẩng lên nhìn.

-” Ngốc...ý nghĩ trẻ con”

Hả! Nói tôi trẻ con. Tôi mím môi, nắm chặt tay nhìn cậu ta bực bội.

-” Này, tôi không phải trẻ con, tôi 17 tuổi rồi, ý nghĩ của tôi đã chín chắn rồi đấy”

-” Ồ! Hoá ra bạn đã là học sinh cấp ba, lớn rồi nhỉ.... Phục quá”

-” Tất nhiên”

Tôi vênh mặt đắc ý.

-” Nhưng....bạn chỉ giống một đứa con nít thôi”

Đang cao hứng, tự nhiên bị dội một gáo nước lạnh vào mặt, quá bất ngờ nên cơ mặt tôi không kịp giãn, cứng đờ.

Tôi quay lại nhìn cậu ta nhưng mà cậu ta biến mất tiêu đi đâu. Tôi nhìn xung quanh đều không thấy cậu ta. Biến nhanh như ma ý. Nghĩ đến đó tôi khẽ rùng mình. Chẳng lẽ tôi gặp ma???

Mưa hắt sâu vào thềm, tôi đành phải lùi vào.

Bịch!

Tôi dẫm vào cái gì thì phải.

Ồ ư?

Không biết ai để ở đây nhỉ?

Thôi đành mượn tạm vậy. Lúc nào đem đến trả lại chỗ cũ vậy. ~*~

Trời cũng dần ngớt mưa!!

Chiếc giày của tôi bị nước bắn vào giờ đã ướt hết.

Tôi liền cởi giày ra đi chân đất. Tay xách giày.

Có nhiều ánh mắt đổ vào tôi, tôi cũng hơi xấu hổ nhưng chẳng lẽ lại đi giày ướt. Khó chịu lắm.

Hôm nay là chủ nhật nên thư viện đông người. Hầu hết đều là các bạn học sinh đến mượn sách.

Các bàn đọc đã kín chỗ. Riêng khu truyện cổ tích là không có ai ngồi. Không có gì khác lạ cả. Vì khu đó từ trước đến nay chỉ có một mình tôi ngồi, đó là không gian của mình tôi.

Hình như thư viện chưa bổ sung thêm truyện thì phải, toàn là truyện cũ thôi.

Tôi đi vòng quanh mấy tủ sách, mân mê tìm truyện.

Tay tôi dừng ở một quyển sách.

Ồ! Một quyển sách thật dày, phủ đầy bụi. Bìa sách được thiết kế với nhiều hoa văn cổ. Trông nó có vẻ cũ kĩ.

Tôi nhấc nó ra khỏi kệ sách, đi đến bàn đọc.

Tôi lấy tay phỉa hết bụi trên sách. Đây là quyển sách lạ nhất mà tôi từng thấy. Tên sách được viết bằng những kí hiệu khó hiểu in sâu vào bìa sách.

Tính tò mò của tôi lại trỗi dậy, quyển sách này có gì đó bí ẩn.

Tôi lật từng trang sách, trong sách không hề có chữ nào cả. Lật đến trang cuối thì có một dòng chữ nhỏ cũng được viết bằng những kí hiệu lạ giống bên ngoài bìa sách.

Những kí hiệu ấy có ý nghĩa gì??

Hay là người ta để lộn sách??

Tôi đem nó đặt lại chỗ cũ. Rồi tôi đi tìm truyện khác đọc.

Thực ra đọc truyện cổ tích cũng thú vị mà. Vừa hấp dẫn lại vừa được ngắm hình.

Bộ đồ công chúa này đẹp quá! Giá mà tôi có một cái nhĩ? Nhưng mà thời này mặc như thế người ta lại bảo tôi dở người thì sao??.

Ha! Truyện này vẽ hoàng tử đẹp trai quá à! Tôi cũng mong có một chàng hoàng tử như thế? Nhưng bao giờ hoàng tử mới xuất hiện?? Chắc cổ tôi phải dài thêm mấy centimet nữa!!!

-” Sao bạn có thể đọc những thể loại truyện này được nhĩ”

Tôi đang mơ màng trong suy nghĩ của mình thì giật mình vì có người ngồi xuống cạnh, còn buông lời châm chọc tôi nữa chứ.

Đó là một chàng trai đội chiếc mũ đen che gần hết khuôn mặt.

-” là cậu ?”

Là cậu con trai tôi gặp lúc nãy đây mà, trời hôm nay đâu có nắng, thư viện đâu có dột mà cậu ta cứ thích đội mũ thế nhĩ??

Ánh đèn trong thư viện sáng hơn lúc trước nên tôi nhìn được rõ hơn khuôn mặt của cậu ta. Làn da trắng, sống mũi cao, có đeo hoa tai ở một bên. Nói chung nhìn cậu ta cũng có nét đẹp trai. Nhưng hình như tôi nhìn chăm chăm vào cậu ta từ lúc nãy đến giờ, vô thức tôi đỏ mặt, cúi nhìn bàn...

-” Bạn đúng là trẻ con mà!”

Cậu ta khoanh tay nhìn tôi, buông một câu mà từ trước đến nay tôi ghét nhất.

-” Cậu.....tôi không thích đôi co với cậu”

Tôi đang giận cậu ta, giận lắm ý. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại giận một người không quen biết đến thế.

-” Ngay cả cách hành xử của bạn cũng rất trẻ con”

Cậu con trai đó lại tiếp tục châm chọc tôi. Tức quá mà!!!

Mặc kệ cậu ta, tôi đọc truyện tiếp.

-” Này....sao không nói gì thế?”

-”.....”

-” Trẻ con có khác, hay giận dỗi!!”

-”.....”

-” Nàng tiên cá à, truyện này giờ mới đọc á, tôi đọc từ hồi bé rồi!”

-”.....”

-” Bực mình quá! Cậu trở thành câm rồi à”

-”.....”

haha. Nhìn cậu ta tức bốc khói mà trong lòng tôi mãi nguyện quá.

@Im lặng là vàng@

Đây cũng là cách mà tôi chọc tức anh Kat mỗi khi anh kiếm chuyện với tôi. Dù anh Kat có rửa tôi tôi cũng không thêm trả lời. Sở trường của tôi là lì mà.

Reng reng reng....

Có tiếng chuông điện thoại reo...

Không phải của tôi....

-” Gì!..... Bọn chúng dám..”

- @!/*#;§#....

-” Đợi tao..”

Đúng là ăn nói thô lỗ mà, người bất lịch sự quá. Cậu ta chắc là dân xã hội đen nên mới...mặc toàn đồ đen. Nghe cách xưng hô của người trong điện thoại với cậu ta thì chắc cậu ta là đại ca của bọn họ.

-” Tôi đi đây, cậu cứ ở đây nhé....bạn nhỏ”

Cậu ta nhếch miệng nhìn tôi, cười đều rồi mất hút như lần trước.

Bạn nhỏ???

Cậu ta có vốn ngôn ngữ thật phong phú. Khâm phục!

Con nít..

Trẻ con...

Bạn nhỏ....

Đều chỉ tôi????

Cậu ta làm tôi mất cả hứng đọc, về nhà vậy!!

Đằng nào cũng sắp trưa rồi.

Giày của tôi đâu rồi, rõ ràng tôi vừa để ở đây cơ mà! Tôi ngó xuống gầm bàn tìm mãi mà không thấy giày đâu.

Lạ nhỉ???

Chẳng lẽ trong thư viện lại có trộm....trộm giày.

Chậc!! Xui xẻo

Tôi bê truyện đem đi cất, thì bỗng một tờ giấy bay ra rơi xuống bàn. Tờ giấy nhỏ nhắn có chữ viết.

” Coi như đây là vật trao đổi giữa chúng ta. Chiếc ô đó bạn cứ giữ lấy nhé”

....

Tờ giấy bông chốc bị vò nát, nằm gọn trong thùng giắc.

2. Chương 2

8h tối....

Tôi đang lang thang trên đường. Tôi có thói quen đi bộ mỗi buổi tối. Hôm nay anh Kat bảo bận gì đó nên tôi đi một mình. Tuy có hơi sợ nhưng đường cũng không vắng lắm.

- ư ư...

Tiếng gì vậy??. Tôi hoảng thật sự. Tôi cứ thế lùi rồi...

Bịch!!

Á cái mông của tôi.

Áááá

Cái gì vậy....

Hình như có một người đang rên, nằm co dưới chân tôi, trên vỉa hè có một vết máu kéo dài.

Tuy có sợ hãi nhưng tôi vẫn tiến đến chạm nhẹ vào người đó.

Người đó run lẩy bẩy, mặt tái mét, chắc là do mất máu nhiều.

Tôi dìu người đó đến chỗ ghế đá...

Nặng quá, anh ta còn cao hơn tôi hẳn cái đầu nên kéo anh ta thấy mệt.

Tôi giật mình. Đó là cậu con trai đội mũ đen che khuất mặt.

Trong ngày nay, tôi đã gặp cậu ta 3 lần, mỗi lần một hoàn cảnh. Liệu đây có phải là...duyên số.

Tay cậu ta hình như có một vết chém, chảy rất nhiều máu. Trước tiên phải cầm máu cho cậu ta đã. Tuy rất sợ máu nhưng nếu không sơ cứu cậu ta sẽ chết vì mất máu.

Tay tôi run run chạm vào vết thương. Đột nhiên cậu ta giữ lấy tay tôi, lắc đầu, thì thào nói:

-” Đừng.....ư...ư”

-” Nhưng cậu...”

-” Gọi cho quản gia giùm tôi..”

Tôi liền lục tung người cậu ta tìm điện thoại.

Quản gia...

Tay tôi vừa run vừa tra tên...

.....

Đây rồi...

....tút...tút...tút...

-” Cậu chủ cậu đang ở đâu!”

giọng của một người đàn ông vẻ lo lắng vang lên.

-” ông...cậu ấy đang bị thương”

-” cháu là ai....mà cậu ấy đang ở đâu”

người đó chắc ngạc nhiên về tôi, tôi giữ điện thoại của cậu ta mà.

-” Dạ cháu và cậu ấy ở gần công viên A”

-” ở đó....đợi ta.”

sau đó người đàn ông cúp máy.

Tôi nhìn bộ dạng thê thảm của cậu ta mà thấy thương xót cho bố mẹ cậu ta. Cậu ta không biết quý trọng bản thân mình, tự gây thương tích cho bản thân.

Nhưng sao trong lúc này cậu ta lại có dáng vẻ cô độc thế nhỉ?

Sao cậu ta không bảo tôi gọi cho bố mẹ mà lại bảo tôi gọi cho quản gia???

Và trong điện thoại của cậu ta, Bố Mẹ không có trong danh bạ!??

Cậu ta vẫn mê man, người còn nóng nữa chứ. Cậu ta sốt rồi.

Phải làm gì bây giờ???

-” lạnh....lạnh”

Cậu ta lạnh ư!

Thế thì...

Tôi liền ôm lấy cậu ta. Tôi cũng hơi bất ngờ vì hành động của mình.

Cậu ta không rên nữa, hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn...

Tôi có một cảm giác ấm áp kì lạ lan toả trong tim. Mặt tôi lại nóng bừng. Thế này có gọi là quá thân mật với một người mình không quen??

-” Cậu chủ..”

Có tiếng gọi, tôi nghĩ đó là người quản gia lúc này nghe điện thoại.

-” ở đây ạ!”

Nghe thấy tiếng của tôi, người quản gia cùng một tốp người áo đen cùng chạy đến.

-” Mau đưa cậu chủ về...mau”

Người quản gia ra lệnh ấy người áo đen.

Mấy người áo đen lập tức công cậu ta ra xe.

Người quản gia có dáng vẻ nhân hậu nhìn tôi tò mò:

-” Cháu là người gọi điện...”

-” Vâng ạ..”

-” Cảm ơn đã giúp cậu chủ”

người quản gia cúi gập người trước tôi.

Bất ngờ trước hành động đó, tôi không biết phải làm gì.

-” Dạ không có gì”

Tôi xua tay, mỉm cười.

Người đàn ông đó khựng người lại mấy giây sau đó quay đi...

~*~ Tôi về đến nhà đã là 11h đêm. Khuya quá rồi, chắc mẹ lo cho tôi lắm.

Tôi vừa bước vào nhà, mẹ liền chạy ra ôm tôi, vẻ mặt lo lắng hiện rõ.

-” Sao mẹ gọi mãi mà con không bắt máy?”

Chắc! Tôi để quên điện thoại ở nhà. Giờ mới nhớ ra.

-” Mẹ! Con có chút việc nên về muộn, điện thoại con quên ở nhà”

Sau đó tôi lao luôn lên phòng. Đóng chặt cửa. Tôi sợ mẹ sẽ lôi tôi ra rồi điều tra, tôi sợ quá lại nói ra hết thì mẹ sẽ cấm tôi ra ngoài khi trời tối mất.

Áaaaaa

-” Sao anh lại ở trong phòng em, đi ra???”

Anh Kat lại ở trong phòng tôi. Còn tự tiện động vào đồ của tôi nữa chứ!

Anh Kat kia, tôi sẽ không nương tay mà lôi anh ấy ra ngoài đâu.

Tôi kéo tay anh nhưng hình như anh ấy không dịch chuyển tí nào. Sức mạnh của tôi yếu thế sao??

-” Với cái lực yếu ớt đó của em, em nghĩ sẽ tổng anh ra khỏi đây ư? Đồ ngốc”

Anh Kat nhìn tôi chế giễu.

Đồ ngốc??

Lại dám bảo tôi là đồ ngốc...

Đáng ghét....

Đầu tôi bốc hỏa, mặt mày nóng bừng.

Một trận chiến sắp sửa diễn ra....

Tôi nhìn anh Kat rồi cười nửa miệng, tôi thấy anh nhìn tôi có vẻ phòng vệ...

Anh Kat, tôi sẽ cù cho anh ấy chết cười thì thôi....

Trong nhà này có mỗi anh Kat là người có máu buồn vì thế tôi thường lợi dụng điều này để hạ gục anh....

Anh Kat hình như đã phát hiện ra điều tôi sắp làm, kìa trán rịn mồ hôi rồi, mắt còn giục giục nữa chứ,...

-” Anh chết với em.!!!”

-” Khoan đã!! Máu...sao lại có máu ở áo..”

Tiếng hét của anh Kat làm tôi khựng lại.

Máu??

Tôi nhìn xuống chiếc áo đang mặc, ở vạt áo cổ một vệt máu đỏ.

Chắc lúc nãy máu đã dính vào áo tôi khi tôi ôm cậu con trai kia.

-” Min!! Có chuyện gì xảy ra vậy....máu này ở đâu..”

Anh Kat hốt hoảng nhìn tôi. Hai tay đặt lên vai tôi lay mạnh.

Tôi có nên nói ra hay không??

Có..không...có không....

??????

Đầu óc và nội tâm tôi đang tranh đấu mãnh liệt.

-” Min. Nói gì đi chứ??”

Anh Kat siết mạnh vai tôi làm tôi đau muốn chết đi được.

-” Không có gì đâu, chắc vừa nãy em quệt vào đâu đó thôi, mà chắc gì đây là máu...”

Ha! Giải thích thế này là hợp lí nhất.....

Tôi cũng nhanh trí đấy chứ.

-” Rõ ràng đây là vết máu, em nói thật đi!”

Anh Kat vẫn cố khẳng định. Trong đôi mắt anh ngập tràn sự lo lắng, anh rất lo cho tôi thì phải. Tôi chưa thấy anh giận dữ như thế này bao giờ.

-” Em bảo đây không phải là máu”

Tôi gạt tay anh ra sau đó đẩy anh ấy ra khỏi phòng. Đóng sập cửa lại.

-” Min..mở cửa”

Anh Kat vẫn cố đập cửa gọi tôi.

Tôi mặc kệ, lấy tay bịt tai.

Một lúc sau, không còn tiếng nói nữa chắc anh ấy về phòng rồi.

Phù!! Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi mà kể chuyện đó với anh Kat thì không chừng anh ấy sẽ....đánh tôi vì tội....đi ôm người lạ mất.

Tôi nhớ hồi cấp hai, một cậu bạn đến nhà tôi chơi, lúc về tôi ôm cậu ấy chào tạm biệt. Thế là anh Kat lôi tôi vào phòng mắng tôi một trận vì tội....ôm người khác giới. ??? Vô lí!!

Hôm sau đến lớp thì thấy mọi người bảo cậu bạn hôm trước bị đánh bầm dập cả người không rõ lí do. Tôi đoán ra ngay anh Kat đã làm chuyện đó. Anh ưa bạo lực mà. Mà sao lại đi đánh cậu ấy chứ?...

Còn cậu con trai kia thế nào rồi nhỉ??

Mất nhiều máu thế mà??

Liệu có sao không ???

Ồ! Sao tự nhiên tôi lại đi lo lắng cho cậu ta nhỉ??

Hay tôi bị ám đầu??

Chắc thế rồi, có lẽ tôi bị ngấm sương đêm..

Reng...reng...

Là tiếng chuông điện thoại ...

Là Kim gọi...

-” Alô? Min à! Ngày mai cậu chuyển đến trường tổ học à?”

Giọng Kim hào hứng trong điện thoại.

-” Ừ! Bố tớ bảo chuyển đến trường đó cho gần nhà!”

-” Thế thì vui quá, tớ cứ nghĩ chúng ta không bao giờ học cùng nhau nữa chứ”

-” Tớ cũng vui lắm!”

-” Thế cậu chuyển về ở chỗ cũ à?”

-” Ừ! Cũng gần nhà cũ trước đây”

-” Hôm nay mình gặp mẹ cậu, thấy mẹ cậu bảo thế mình suýt nhảy căng lên đấy haha”

-” Thế mai chúng ta gặp nhau nha, tớ nhớ cậu nhiều lắm ý”

-” Đồ lẻo mép! Thôi ngủ đi ngày mai gặp lại”

-” bye, G9”

-” uhm bye”

Nghĩ đến mai được gặp lại Kim là tôi lại thấy vui sướng rồi. 4 năm không gặp không biết còn nhận ra nhau không nữa?

Tôi và Kim học chung với nhau từ mẫu giáo đến tận lớp 7. Sau đó do bố tôi phải đi công tác xa nên gia đình tôi phải chuyển đi theo bố. Giờ bố tôi lại trở về công tác ở thành phố, gia đình tôi lại về đây sinh sống. Tôi cũng vì đó mà chuyển trường.

May mắn lại cùng trường với Kim.

Tôi và Kim thường xuyên chat với nhau, hai đứa tíu tít kể chuyện trên trời dưới đất mà không hết chuyện để nói. Lần này gặp nhau không biết có biến thành...cái chợ không nhỉ??

Mong trời sáng quá!

3. Chương 3

Reng reng...

Vẫn như hôm qua, tôi lò dò tìm chiếc đồng hồ báo thức.

A! Đây rồi.

Tạch!!

Đặt chiếc đồng hồ lên bàn. Đang định quay đi thì có cái gì đó loé sáng trên quyển sách ở góc bàn học làm tôi chú ý.

Cầm vật lạ đưa lên ngang tầm mắt, tôi cố hé mắt quan sát....

Cái lắc tay này??

Sao lại để ở bàn học của tôi?

Tôi làm gì có cái lắc tay nào?

Lạ thật!!

Hay bố mẹ tặng tôi, muốn gây sự bất ngờ cho tôi?

Tôi đặt giả thuyết hàng loạt các trường hợp, tôi gãi đầu, lúi húi hết chất xám cố tìm ra cái có thể xảy ra nhưng kết quả là chỉ có đầu tóc bù xù chứ trường hợp nào cũng next hết.

Nhìn đồng hồ đã 6h30, tôi cũng không còn thì giờ để nghĩ tới điều đó nữa, tôi cất lắc tay vào túi áo rồi chuẩn bị quần áo đi học.

Bố mẹ đã đồng ý cho tôi đi xe đạp, khi biết được điều này tôi đã ôm chầm lấy bố mẹ đến nỗi ngạt thở. Giờ thì tha hồ được lượn thoải thích. Yeah!

Tôi dắt chiếc xe đạp ra ngoài, đến cửa dừng ngay phải anh Kat. Anh nhìn tôi chằm chằm...không chớp mắt.

Tôi cũng không thua kém, căng tròn đôi đồng tử dò mắt với anh...xem ai thắng.?

-” Này, em nhìn anh với thái độ gì vậy??”

không thắng được tôi nên anh tỏ ra tức tối. Nhìn thái độ của anh như muốn đập nát tôi ý.

Mà phải hỏi anh nhìn tôi có ý gì mới đúng.

-” Chẳng thái độ gì cả, mà anh dịch ra để em đi học muộn rồi!”

Tôi lách xe qua người anh, phóng đi trong niềm vui sướng. Tôi không biết rằng anh đang nhìn tôi có gì đó buồn vui vợi.

Tôi thông dong đạp xe, ngâm nga mấy bài hát mà mẹ bảo rằng mấy bài đó chỉ có người ngoài hành tinh mới hiểu. Bởi lẽ một bài hát tôi thể hiện bằng tất cả các thứ tiếng mà tôi biết. Nhật, hàn, trung, anh, việt....đều được tôi đem vào mỗi câu...

Tôi cứ vô tư đạp xe mà không biết chính sự vô tư đó làm hại chính mình.

Càng đi tôi lại cảm thấy cảnh vật lạ hoắc. Rẽ phải, rẽ trái...

Sau một hồi đạp xe đi theo cảm tính...tôi đã...trở lại chỗ ban đầu.

Hic! Lạc đường rồi!

Đã đi cùng bố hai lần đến trường rồi thế mà giờ lại quên mất.

Phải làm sao đây!!

.....

Hỏi đường?

Thế mà không nghĩ ra..

Nhưng đường hôm nay vắng không thấy một bóng người nào. Chẳng lẽ tất cả đều đổi thời gian làm việc.

Ah! Bên kia đường có một chiếc xe ô tô đang đỗ ở đó. Hỏi thử xem sao...

Tôi đạp xe lại gần, may quá kính xe đã được hạ xuống từ trước.

Ngồi phía tay lái là một người con trai khá trẻ, mặc một chiếc áo vest màu xám, đầu hơi tựa vào ghế.

Tôi ngáy người mất 1 phút 30 giây.

Có tiếng ho nhẹ từ trong chiếc xe nhưng là từ phía ghế dưới, chắc là chủ của chiếc xe.

Theo phản xạ, tôi giật mình. Cảm thấy hành động của mình hơi vô duyên nên tôi tỏ ra bối rối. Người con trai nhìn tôi hơi nhếch miệng, trong mắt có nét cười.

-” à, anh cho em hỏi đường đến trường trung học DIAMOND?”

Anh nhìn tôi chằm chằm làm tôi có chút gì đó ngượng ngịu.

-” DIAMOND?? Đi thẳng, rẽ phải sau đó rẽ trái sau đó rẽ phải.”

Đầu tôi đang cố tiếp nhận những thông tin từ người con trai kia. Rẽ phải sau đó là trái sau đó là....Sao mà rẽ nhiều thế nhỉ?? Lần trước tôi đi cùng bố có rẽ nhiều thế đâu??

-” À cảm ơn anh”

Tôi lúng túng cảm ơn.

Tôi phóng xe đi lao theo hướng...

-” Này! Cô bé!”

Tôi phanh kít lại. Ngoảnh lại sau..

-” Đi đường này mới phải”

Người con trai chỉ tay về phía ngược với chiều tôi đang đi.

Có thể nói gì vào lúc này đây!!

Xấu hổ quá! Sao tôi có thể phóng tít mù mà không để ý nhỉ?

Ước gì có cái lỗ để tôi chui xuống ngay bây giờ...

Ngốc ngốc! Tôi tự thưởng mình mấy cái cốc đầu.

Bê mặt rồi! Hay rồi!

Tôi vừa đi vừa lau bầu, mặt mày bí xị.

~*~

-” Vừa sáng ra đã gặp một cô gái ngốc, mà cô bé đó cũng hay đó nhỉ”

Người lái xe vận vest xám liếc qua gương nhìn cậu con trai đang cau có.

-” Đồ trẻ con, có gì hay ho đâu!”

Mái tóc màu nâu rủ xuống khuôn mặt cậu con trai che khuất ánh mắt sắc lạnh, có chút bất cần. Lời nói có chút khinh thường. Khoanh tay nhìn cô nhóc đang đập hông học phía trước, hình dáng bé nhỏ đó được thu lại trong ánh mắt của hai con người.

-” Quấn gia bảo cô bé đó đã cứu cậu”

người ngồi phía vô lăng lại liếc qua gương lần hai.

-” Thì sao chứ, được cứu tôi là một niềm vinh hạnh cho cô ta đấy!”

Người thanh niên mặc vest xám khề lắc đầu, anh đã đoán không sai cái tính ngang ngược, cao ngạo của cậu lại trở về. Trở về là đại thiếu gia ăn chơi bất cần đời như thuở 4 năm trước.

Khi cô gái nhỏ khuất sau hàng cây, chiếc xe ô tô cũng bắt đầu lăn bánh theo hướng chiếc xe bé nhỏ kia...

~*~ Hura! Đến trường rồi...

Mất 20 phút..

.

Kỉ lục..trong đời tôi!!

Nhưng mà đó là có sự trợ giúp của người khác. Cứ nghĩ đến chuyện vừa nãy là mặt tôi lại nóng bừng. Tội hám trai là thiệt thế đấy, toàn tự mình làm xấu mình thôi. Rút kinh nghiệm từ nay...cách xa con trai ra.

Tôi nhìn đồng hồ đã sắp đến giờ học mà không thấy Kim đâu...

Bảo là đợi tôi trước cổng cơ mà...

Hay định cho tôi leo cây đây....

Tôi nhìn xung quanh khu vực cổng trường, mắt tôi dừng lại ở một cô bé mặc váy xanh, tóc tết lệch một bên, vẻ cũng như đang ngóng ai đó..

Hình dáng đó rất quen...

Cô gái ấy cũng quay ra nhìn tôi...

30s sau:

-” Aaaa...Min”

-” Aaaa....Kim”

Hai đứa tôi chạy ra ôm chầm lấy nhau và gào thét. Mọi người nhìn chúng tôi như nhìn thấy người ngoài hành tinh. Chúng tôi mặc kệ, vẫn ôm nhau nhảy cẫng lên.

Kim khác quá, nhìn xinh hơn xưa. Trước kia trong lớp Kim được mọi người ưu ái đặt cho biệt danh ” cháu của Bao Công” vì Kim có nước da ngăm đen, giờ thì Kim đã trở thành nàng ”Bạch Tuyết” với làn da trắng hồng. Khuôn mặt bầu bĩnh có chút trẻ con rất đáng yêu. Đôi mắt một mí cũng trở nên quyến rũ. Nhưng Kim giờ đã cao hơn tôi mặc dù trước đây tôi cao hơn cậu ấy rất nhiều. Điều này đang làm tôi ganh tỵ đấy!!

-” Tổ nhớ cậu”

-” Me too ”

Hai đứa tôi lại diễn cảnh sụt mướt, nước mắt ngắn nước mắt dài. Rồi hai đứa nhìn nhau cười oà.

-” Chúng mình vào thôi”

Kim dẫn tôi vào trường.

DIAMOND trường trung học danh tiếng, ở đây tập hợp đầy đủ các thành phần học sinh từ học sinh nhận học bổng, học sinh được đặc cách, học sinh thi tuyển trực tiếp,....

Trước mặt tôi là phòng hiệu trưởng. Tất cả các học sinh vừa mới chuyển đến đều phải gặp thầy. Mỗi học sinh phải có một màn giới thiệu về bản thân trước thầy. Dựa vào đó để đánh giá học sinh mà xếp lớp.

Cánh cửa gỗ màu nâu sẫm, to sừng sững tượng trưng cho uy quyền của ngài hiệu trưởng nhưng nó lại có cái gì đó gần gũi, thân thuộc.

Tôi đẩy cửa bước vào.

Tôi sững người. Khác hẳn với vẻ bề ngoài uy nghi lẫm liệt, bên trong là một không gian nhỏ hẹp chỉ kê vừa một bàn làm việc, một tủ sách, một bộ bàn ghế tiếp khách. Điều khiến tôi chú ý hơn cả là những bức tranh treo tường. Những đường nét mềm mại, uyển chuyển vạch lên trên nền trắng những hình ảnh ngộ nghĩnh đáng yêu. Phía trái là tranh một nàng công chúa đầu đội vòng hoa được tết từ nhiều loại hoa khác nhau, tinh khôi trong chiếc váy trắng ngời giữa cánh đồng hoa, mắt hướng lên bầu trời như đang mong ngóng điều gì đó. Ở cuối bức tranh có một dòng các kí tự khó hiểu. Tôi ngỡ ngàng các kí tự đó có nét giống với các kí tự trong quyển sách kì lạ trong thư viện.

-” Nó cuốn hút đến vậy à!”

Giọng nói ồm ồm đầy uy lực vang lên xoá tan những suy nghĩ trong tôi.

Tôi nhìn về phía bàn làm việc. Một người đàn ông với mái đầu bạc trắng, đeo một chiếc kính với gọng kính đã sờn bạc, trông rất uy nghiêm. Đó là thầy hiệu trưởng. Tôi không ngờ rằng thầy hiệu trưởng đã già đến thế. Các nếp nhăn cứ đua nhau nằm xếp lên nhau, in hằn lên khuôn mặt nghiêm nghị của thầy. Khẽ đẩy gọng kính lên, thầy nhìn tôi một lượt rồi nói:

-” Min, học sinh mới phải không?”

-” Vâng, em là Min”

Tôi đồng dạng trả lời, trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng cũng chẳng biết lí do vì sao.

-” Em thấy bức tranh đó có gì hấp dẫn”

Tôi hơi bất ngờ trước câu hỏi của thầy. Đáng lẽ thầy phải hỏi lí do tôi muốn học ở đây chứ.

Nhưng thật lòng tôi rất ấn tượng với bức tranh đó. Tôi có cảm tưởng mình là cô gái trong tranh.

-” Hấp dẫn nhất là ở đôi mắt cô gái, dường như người vẽ bức tranh này đã gửi gắm điều gì đó vào đôi mắt này nhưng em không nhìn ra được...”

Tôi hít một hơi dài chờ đợi sự đánh giá của thầy. Tôi cũng không chắc điều tôi nói là đúng nhưng đó là tất cả những gì tôi cảm nhận được.

Thầy nhìn tôi, trong ánh mắt có những tia sáng lạ, các nếp nhăn dần ra, bất chợt một nụ cười hiện ra. Tôi đã từng tưởng tượng lúc đó thầy là ông bụt trong cổ tích.

-” Em sẽ học lớp A1”

Tôi khó hiểu nhìn thầy, thầy không hề nhận xét gì về câu trả lời của tôi.

-” Em có thể về lớp...”

Thấy tôi còn đang ngu ngơ, thầy liền đứng dậy đến vỗ vào vai tôi.

Tôi nhìn thầy mấy giây sau đó đi ra ngoài.

Kim vẫn đợi tôi ở ngoài. Nhìn thấy cô bạn tôi mới sực tỉnh nhớ lại lời thầy lúc nãy. Tôi học cùng lớp với Kim.

Mọi thắc mắc vừa nãy bị tôi xoá sạch. Chắc thầy hiệu trưởng là người kì quặc nên mới hỏi như thế. Tôi không bận tâm nữa. Kim và tôi đi về phía lớp 11A1. Thế là từ nay tôi và Kim tha hồ mà "tám không ngừng nghỉ".

- "Lớp chúng ta hôm nay có bạn mới, Min!"

Cái giọng thánh thót của cô chủ nhiệm vừa dứt tôi liền bước vào lớp. Ở phía dưới Kim vỗ tay với tôi cười tươi như hoa.

- "Xin chào mình là Min"

- "Bạn ở đâu chuyển đến?"

Một cô gái bàn hai cất lời.

- "Mình từ trường Roll đến đây"

Tôi mỉm cười hoà nhã.

- "Lí do?"

- "Mình chuyển nhà!"

- "Bạn học lớp nào ở trường Roll"

Một cô gái khác phía trái

- "11KD2"

- "Bạn có biết chơi bóng rổ không ??"

Lần này là một cậu con trai tóc vàng.

- "Bạn nghĩ với chiều cao của mình có thể chơi bóng rổ?"

Tôi nhún vai.

- "Thần tượng của bạn là gì?"

- "....."

Khoan đã! Sao tôi cảm thấy đi vào lớp như kiểu đi phỏng vấn thế nhỉ?

- "Ah! Tên Min nghe quen quen!"

Một cô gái tóc xoăn, mặt trang điểm đậm tự dưng đứng dậy đập bàn sau đó lại ngồi xuống chống cằm suy nghĩ có vẻ dăm chiêu...

Tôi thì nhận ra ngay, đó chính là cô hoa khôi cùng lớp cấp hai với tôi. Thay đổi nhiều quá: điệu đà hơn, đánh đá hơn,.. Duy có cái tên không thay đổi: Sun-mặt trời. Cô nàng luôn tự hào mà khoe rằng " cái tên nói lên tất cả", luôn toả sáng rực rỡ như mặt trời. Và tôi cũng không quên tôi và Kim từng được liệt vào danh sách " kẻ thù" của cô nàng. Giờ thì hai đứa lại đụng mặt nhau thì sẽ ra sao đây??

Tôi và Kim ngồi cùng bàn với nhau. Không phải là ngẫu nhiên mà là khi cô hỏi:

- "Em muốn ngồi ở đâu"

Tôi chưa kịp trả lời thì Kim đứng dậy đồng ý:

- "Min sẽ ngồi cùng em!"

- "Nhưng.."

- "Em ngồi một mình mà."

Kim ngắt lời cô chủ nhiệm.

Cậu bạn kế bên tròn mắt không hiểu, sau khi nhận được ánh mắt "yêu thương" của Kim thì tự động thu dọn đồ đạc xuống bàn dưới ngồi. Cậu bạn có vẻ hậm hực trông thật đáng thương. Tôi không thể ngờ rằng

cô bạn thanh mai của mình giờ cũng đành đá đến vậy.

4. Chương 4

Buổi học đầu tiên trôi qua khá là mệt mỏi. Tiết Toán thầy giao cả một đồng bài tập cho lớp làm, tiết Văn cô ngồi kể chuyện cho lớp và gần như nửa lớp gật gù, tiết Sử với một cô giáo mặt đặng đặng sát khí, hình sự giảng bài chốc chốc lại bắn ánh nhìn "1 chết 10" với học sinh, cả lớp co rúm người...

Mệt mỏi thật!

Tôi lê từng bước ra cổng trường chờ Kim lấy xe. TỰ Dưng hôm nay cô nàng từ bỏ cuộc sống xa hoa đòi đi xe đạp với tôi. Kim xung phong đi lấy xe còn tôi phải đèo.

Tôi đá mấy hòn đá dưới chân. Từ từ cũng thấy thú vị.

Cốp!

Do lực mạnh, viên đá bay theo một đường parabol đẹp hoàn hảo và đập trúng đích, đích là chiếc xe ô tô thể thao. Tôi bịt miệng, mắt mở to nhìn viên đá hạ cánh. Quả này lại bị một trận rồi...

1phút...

2phút...

3phút...

Không thấy có sự nổi giận nào?

Trong xe hình như không có người...

Phù...Tôi vuốt ngực.

Có tiếng bước chân...

Tôi vội lấp vào gốc cây bên cạnh.

-” Ken, sao lúc nào cậu cũng cau có thế nhỉ, cười lên cho yêu đời!”

-” Tôi sẽ cho anh thoải mái.

Cười 100 lần cho tôi”

Lập tức người kia im thin thít.

Mà nghe hai giọng nói này quen quen. Tôi thò đầu nhìn về phía chiếc xe. Có hai dáng người cao dong dỏng, một người quay lưng về phía tôi khoác bộ đồng phục trường DIAMOND, mái tóc nâu loà xoà, người bên cạnh quay mặt về phía tôi.

Vest xám, tóc đen nổi loạn. Đó chẳng phải người chỉ đường cho tôi sao?

Người đó bất chợt nhìn về phía tôi, ánh mắt thoáng ngạc nhiên sau đó mỉm cười, khuyến mãi thêm cái nháy mắt cho tôi.

Tôi ngây người...

Không phải vì cái nháy mắt mà là vì ánh sáng của chiếc khuyên tai phát ra từ người ngồi trong xe....

-” Này, sao đứng như người mất hồn thế?”

Tôi giật mình quay lại..

Là Kim...

-” Không sao, đi thôi”

Tôi đèo Kim lòng vòng qua mấy con phố. Do có Kim là quân sư nên tôi không còn sợ lạc đường nữa.

-” Dừng lại”

Tôi dừng xe, Kim liền chạy tót vào cửa hàng trang sức trước mặt.

Tôi đi vào theo.

Kim đang đứng bồn thần trước một hộp kính, mặt méo xệch:

-” Có người mua rồi...”

-” Mua gì cơ?..”

-” Lắc tay....”

” lắc tay”... Tôi nhìn sang tấm bảng mẫu...

Bảng hoàng

Sững sờ....

Tôi thò tay lấy chiếc lắc tay trong túi áo.

Là một....

-” Là cái này sao..?”

Kim ngạc nhiên nhìn tôi

-” Cậu mua nó hả..”

-” Không, nó có trên bàn học tớ!”

-” Chắc bố mẹ cậu mua tặng cậu?”

Tôi đoán một lúc rồi nhìn sang cô bạn.

-” Chắc thế!”

Tôi nhận rõ sự tiếc nuối trong mắt Kim. Nhưng tôi không thể tặng vật này cho Kim được, nó là quà của...bố mẹ tôi...mặc dù không chắc chắn.

-” Cậu biết không cái lắc này không có cái thứ hai đâu...”

Kim ngập ngừng.... Tôi tròn mắt nhìn Kim

-” Là sao?”

-” Nó được thiết kế bởi Hollen Ray, nhà thiết kế nổi tiếng về độ kì quặc, chỉ thiết kế một cái duy nhất ỗi mẫu trang sức, không được làm nhái cái thứ hai...”

-” Hollen Ray...”

-” Là người Việt nhưng sống bên Mĩ”

Thế thì chiếc lắc này rất quý giá. Tôi phải giữ cẩn thận mới được.

Về đến nhà, tôi chạy luôn lên phòng. Tôi để cái lắc tay trong một chiếc hộp gỗ nhỏ xinh xinh. Tôi ngắm kĩ chiếc lắc, càng nhìn tôi lại càng thấy đẹp, những viên đá rực rỡ sáng long lanh như những viên kim cương. Sao tôi lại liên tưởng những viên đá này giống như đôi mắt của cô gái trong bức tranh hôm nay nhỉ? Rất đẹp, quyến rũ nhưng bí ẩn...

Cốc cốc...

Tôi thấy hơi lạ. Từ trước đến nay có ai gõ cửa phòng tôi đâu. Bố mẹ thường gọi tôi ra mở cửa, Anh Kat thì cứ tiện là xông vào...thế thì ai gõ cửa.??.

Tôi cất chiếc hộp vào ngăn kéo tủ rồi ra mở cửa..

Có nằm mơ thì tôi cũng không ngờ rằng người ở ngoài kia là ông anh quý hoá của tôi...Mr Kat..

Hôm nay anh lại lịch sự đến bất ngờ...

-” Khép miệng vào, mắt mở bình thường thôi, anh đâu phải quái vật..”

-” Còn hơn cả quái vật ý, thấy ớn..”

-” Không thấy anh đẹp trai ngời ngời thế này à?”

-” Đẹp mà không có người yêu...pleple”

Tôi lè lưỡi.

-” Chiếc lắc tay...”

-” Lắc tay?? Sao anh biết?”

-” Em nhớ giữ cho cẩn thận, nó là của em...”

-” Tất nhiên là của em rồi...”

-” Em...nhớ ra rồi”

Anh Kat nhìn tôi lo lắng, lay cánh tay tôi.

-” Nhớ cái gì chứ! Đó chẳng phải là bố mẹ tặng em sao..”

Anh Kat thở phào một cái, mặt cũng dần ra, xoa xoa đầu tôi...

-” Uhm! Nhớ giữ cẩn thận nhé, Hứa đi”

Anh Kat trẻ con thật, còn bắt tôi phải hứa nữa chứ nhưng nhìn anh có vẻ không có ý gì đùa cợt, tôi liền giơ tay lên, nói to:

-” Em hứa, phiền phức quá à”

-” Tốt!”

Ang Kat lại xoa đầu tôi. Đầu tôi có phải cái giẻ lau đầu mà xoa, xù hết lên rồi!?! T.T

Tôi vuốt lại tóc, rồi chạy vào ngấm tiếp chiếc lắc tay...

~*~

reng...reng

-” Sao cậu vẫn chưa vào lớp hả”

-” Suyt, tớ đang chuẩn bị leo tường!”

-” Hả! Cậu bị nhốt ở ngoài rồi hả?”

-” Tớ cúp đây”

-” Chờ đã, này, này..”

Tôi tắt máy. Thắt lại dây giày và balô. Khởi động tay chân.

Ngày thứ hai đi học là thế đấy...

Dậy muộn...

Giữa đường xe hỏng...

Giờ phải trèo tường...

Nhìn bức tường cao chót vót mà tôi nuốt nước bọt. Tuy chưa được học lớp huấn luyện trèo tường nào nhưng tôi đủ sức để trèo qua vì tôi đã từng được học võ.

Tôi chọn chỗ tường thấp nhất, nơi có mấy cành cây vắt vẻo.

Muốn trèo qua phải tìm một chỗ bám...

Cành cây này khá cứng, to vừa một nắm tay...

Tôi bắt đầu nắm lấy cành, chân trượt lên tường...

Một bước...

Nửa bước...

Aaaa

Tôi trượt chân ngã phịch xuống đất.

-”ui da! Mông của tôi”

Tôi bất ngờ. Đó đâu phải là tiếng của tôi. Tôi ngó xung quanh...

Một cô gái buộc tóc cao, cũng mặc đầu phục trường DIAMOND đang phui váy, mặt nhăn nhó, không ngừng suýt xoa.

Không phải mỗi mình tôi đi học muộn....

Cố gái đó phui xong liền đi tới chỗ tôi, khoanh tay nhìn tôi khó chịu:

-” Bạn vừa nhìn thấy gì?”

-” Ngã, kêu than, phui váy..”

Tôi thành thật trả lời.

-” Không phải thế, bạn nhìn nhầm rồi. Tôi đang đi như thường thôi”

Cô gái này có tính sĩ diện cao ngất, nhìn cũng xinh xắn, dáng chuẩn mà tính cách thì như...cọp.

-” Nhưng mắt tôi đâu có vấn đề!”

-” Chắc chắn là có vấn đề... Bạn nên đi khám lại đi”

Nói xong cô gái lướt qua tôi đi về phía cổng trường..

-” Khoan đã”

Tôi gọi với theo

Cô gái nhìn tôi bực bội, vẫn dáng điệu khoanh tay bức bối đó.

-” Việc gì nữa?”

-” Tôi biết đường vào trường!”

Tôi vừa nhớ ra hôm qua tôi có đi khám phá trường phát hiện một khoảng tường bị vỡ, có thể chui vào được.

-” Tôi thích đi cổng chính hơn!”

Cô gái tỏ ra bình tĩnh nhưng trong mắt có cái gì đó loé sáng.

-” Thế thì tôi đi, chào”

Tôi quay người đi. Chưa bước được một bước thì cô gái kia chạy đến trước mặt tôi chặn đường:

-” Vì không nỡ để bạn đi một mình, tôi sẽ đi theo cùng bạn”

Tôi phì cười với cái lí do quái đản ấy. Tôi biết cô gái kia không tự hạ thấp sĩ diện của mình được mà.

-” uhm, đi theo tôi”

.

Sau một hồi vật lộn với đám cây cỏ lằng nhằng, tôi đã vào được trường an toàn.

-” Ách! Quần áo bị tèm nhem hết rồi”

Cô gái kêu than, bực bội chỉnh sửa váy áo.

-” Vào được trường là may lắm rồi”

Tôi lắc đầu nhìn cô gái

-” Biết trước thế này, tôi thà bị phạt còn hơn”

Cô gái lại cầu nhàu.

Còn 2p không còn nhiều thời gian nữa, tôi vội vã chạy về phía lớp.

5. Chương 5

Tôi rón rén khom người, bước thật nhẹ vào lớp. Cô giáo vẫn thao thao giảng bài. Tôi mừng thầm trong bụng.

Còn 2m....1,5m..1m...50 cm...

-” Min!!!”

Tiếng hét bay bổng như hát opéra làm tôi thót tim.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô Lyn đang trừng mắt nhìn tôi. Quả này tôi không thoát được rồi...

Kim nhìn tôi xót xa, thông cảm...

Cả lớp lắc đầu ngán ngẩm với tôi...

Tôi chợt cảm thấy người lạnh toát, cảm giác bất an đang dâng trào....

-” Ra ngoài úp mặt vào tường, nhanh!!”

Một lần nữa âm thanh thánh thót lại vang lên.

Tôi ngậm ngùi bước ra ngoài cửa.

Hình phạt cho tôi là úp mặt vào tường, hai tay giơ cao giống như hành động ”đầu hàng” ý, nói 100 lần câu từ nay em không đi học muộn nữa.

Đã 15 phút trôi qua, tôi đã đọc được gần hết số lần mà cô yêu cầu. Chân tay thì mỏi rã rời. Muốn ăn gian cũng chẳng được...

Cô Lyn như bóng ma cứ thoát ẩn thoát hiện làm tôi sợ hết hồn...

15 phút trôi qua...

15 phút nữa trôi qua...

Sao cô không ra bảo tôi vào lớp nhỉ?

Tôi phải đứng đến khi nào??

Reng reng

Ra chơi! Ra chơi rồi!

Tôi sung sướng tiến vào lớp. Chợt...

-” Min!! ĐỪNG MỘT TIẾT NỮA!”

Tôi ngạc nhiên nhìn cô, trong lòng thầm nguyện rửa cô..

-” Nhưng em...”

-” Không nhưng gì hết, nếu em muốn vào lớp thì đứng thêm tiết nữa!”

Huhu, sao cô ác độc thế, thích chà đạp tôi thế sao??

Tôi không cam chịu...

Kim vỗ vai tôi, an ủi:

-” Cố chịu nhé, lần trước tớ chỉ được đứng bằng một chân thôi, như cậu là may lắm rồi...”

Nói xong, Kim biến mất luôn, con nhỏ này thật đáng ghét mà...lại còn chọc tôi nữa...

Số tôi xui nên mới muộn giờ gì không muộn, muộn ngay vào tiết Sử. Được cô giáo ”hiền” nhất trường giảng dạy. Cô Lyn- hậu duệ của quý dữ được các thế hệ học sinh truyền tai nhau kể về những ”biện pháp rèn luyện học sinh” có hiệu quả nhất trường. Nhắc đến cô ai cũng phải rùng mình, có người đang ăn thì mắc nghẹn...

Nguyên nhân gây ra đó chính là...cô chưa có bạn đời...

Cũng phải thôi, với tính cách ” hổ báo” đó ai mà tự nguyện đến cạnh cô được...

Càng nghĩ tôi lại thấy nguôi ngoai cơn giận. Cô càng chèn ép học sinh thì lại càng...độc thân. Haha.

Mãi nghĩ nên tôi không để ý mọi người đang rúc rích cười tôi, một số người còn chỉ trỏ thích thú...

Xấu mặt quá!

Thế này thì làm sao còn hình tượng học sinh gương mẫu đây??...

-” Đẹp, chuyện gì vậy?”

Nghe giọng này sao thấy quen quen...

Nó cũng chua ngoa, lạnh lạnh như tiếng cô Lyn..

-” Ah! Phải chịu phạt”

Tức quá đi mất, là ai lại giễu cợt tôi đây.

Tôi quay người lại định xem cái người cười hô hố kia thì khựng lại.

Tóc buộc cao, khuôn mặt xinh xắn...

-” Sao phải ngạc nhiên vậy”

-” ...”

-” lớp 11 hả, thế phải gọi đây là chị nhé”

-” ...”

-” Vừa nãy quên chưa cảm ơn haha”

-”...”

-” Cô Lyn phạt hả, chị bày cho cách nhé”

Cô gái đó ghé sát tai tôi, nói nhỏ:

-” Khen cô ấy nhiều vào”

Tôi nhú mày, cách gì thế này? Khen? Cô Lyn có gì để khen đây? Cái này khác gì phải tự dối lòng mình?

-” Goodluck!”

Cô gái giơ tay kiểu chúc may mắn rồi bỏ đi..

Cô gái này tự nhiên lại đi giúp tôi, khó hiểu.. ~*~

Với cách mà cô gái kia bày cho tôi kết hợp với cái miệng nịnh hót tăng bốc siêu sao của tôi, cô Lyn gật rụp một cái rồi xoa đầu tôi cho tôi vào lớp...

Trong tiết Sử, thi thoảng cô cứ nhìn tôi rồi cười, cả lớp ngơ ngác trước sự thân thiện đến nguy hiểm của cô. Tâm tình thay đổi theo kiểu ”thiên biến vạn hoá”, đang cười với tôi, cô chợt trở về khuôn mặt dữ tợn nhìn thẳng xuống phía lớp, thanh âm mang mùi chết chóc vang lên:

-” Cậu tóc vàng kia lên bảng trả lời câu hỏi?”

Cậu bạn kia mặt tái mếp, chân tay bủn rủn bước lên bảng. Cả lớp nín thính.

-” Tiêu chuẩn bạn gái của cậu là gì?”

Cả lớp tròn mắt ngạc nhiên, có một vài tiếng ho sặc sụa nhưng cố gắng kìm nén không thành tiếng...

-” Xinh đẹp, hiền lành, cá tính, đáng chuẩn!”

Sau mấy giây miệng đông cứng, cậu bạn húng khởi trả lời nhưng vẫn tỏ ra rụt dè, e chùng...

-” Giống tôi phải không”

Cô Lyn chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngây thơ.

Cả lớp rơi vào sự im lặng đáng sợ. Cậu bạn miệng méo xệch, cổ dãn từng chữ, mồ hôi túa ra như mưa:

-” V...à...n...g...ạ!”

-” Nhưng cậu đừng bao giờ mà tư tưởng tới tôi, tôi hơn tuổi cậu nhiều đấy”

Cô Lyn lườm lườm cậu bạn, vẻ kiêu căng.

Cậu bạn ”dạ” rồi về chỗ ngồi, chắc cậu vẫn còn sốc về chuyện vừa rồi ngồi mà người cứ như mất hồn. Cô dọa cả lớp một phen đến muốn rụng tim luôn rồi..

~*~

Kim xuống căng tin ăn sáng còn lại mình tôi chả biết làm gì?

Một ý nghĩ lóe lên tôi chạy vội xuống thư viện!

Đọc truyện bán thời gian!

Ý tưởng hay!!

Tôi có cái tật chạy luôn cúi gằm mặt cho nên...

Bình!

Tôi ngã người về phía sau nhưng tôi cũng ko biết vì sao khi mở mắt ra tôi lại hạ cánh ở phía trước.

Mà sao ko đau nhĩ, hay sân trường được lót đệm..

Vứt bỏ ngay cái suy luận ” ko khả thi” đó, tôi lập tức hít một hơi dài nhìn xuống..

-” aaaaa...”

Máu...

Loang lổ..

Một người đang ngất và tôi đang nằm đè lên người đó...

Phía trên là góc của một bồn hoa...

Tôi ngẩn người, vì tôi mà cậu ta mới ra nông nỗi này...

Tôi hoảng hốt, máu chảy ngày càng nhiều làm tôi trở nên hoảng loạn.

Khu này ko có học sinh qua lại nhiều..phải làm sao đây.

Hít thở sâu...cố giữ bình tĩnh. Điều này là do mẹ dạy tôi.

Tôi khoác tay cậu ta qua vai, kéo cậu ta về phòng y tế. Cậu ta thật nặng tôi phải gồng hết sức mới đi được một đoạn ngắn...

May thay khi thấy tôi, các chị y tá chạy ra cùng đỡ giúp tôi.

Cửa phòng sơ cứu khép lại, tôi đứng bần thần ở ngoài. Người đó mà có mệnh hệ nào thì tôi sẽ dằn vặt suốt đời mất...

Tinh!!

Cửa đã được mở ra...

Một cái đầu cuộn đầy băng trắng xuất hiện..

Tôi vội vã chạy đến.

-” Cậu ấy ko sao rồi, chỉ cần nghỉ ngơi thôi”

Chị y tá vỗ vai tôi trấn tĩnh.

-” vâng”

Người con trai mặt trắng bệch do mất máu. Mái tóc nâu vẫn loà xoà dù nó đã được quấn băng. Làn mi dài cong vút khép hờ. Sống mũi cao thẳng. Tôi sao lại thấy khuôn mặt này quen thuộc thế nhỉ? Hình như tôi đã từng gặp..

Chiếc khuyên tai lại loé sáng...

Tôi nhú mồm, không phải chứ...cậu ta. Là cậu ta thật sao...

Reng reng

tiếng chuông điện thoại lôi tôi ra khỏi sự trầm ngâm...

-” Min, cậu đang ở đâu vậy?”

Tiếng Kim lo lắng.

-” Mình đang ở phòng y tế...”

-” Cậu bị làm sao hả”

Kim hình như đang hốt hoảng.

-” Tổ ko sao chỉ có điều..”

-” Điều gì?”

-” Một người vì cứu tớ mà...hức hức...đầu giờ thành cái bu trắng rồi!”

-” hả!”

Kim hét lên trong điện thoại.

-” Tổ phải ở lại chăm sóc cậu ta, cậu xin phép cô hộ tớ nhé”

-” uhm, cuối giờ học tớ sẽ xuống chỗ cậu”

tút tut

Kim đập máy..

Không biết bao giờ tôi mới thoát khỏi kiếp xui xẻo kia...

Nhìn cậu con trai đang nằm bất động kia, tôi lại nghĩ đến chuyện " Bạch Tuyết và bảy chú lùn". Nàng công chúa bị bà phù thủy hãm hại trở nên bất tỉnh. Chàng hoàng tử đã dùng nụ hôn của mình để đánh thức nàng. Giờ đây tôi tưởng tượng ra người đang nằm kia là hoàng tử đang chờ người đến đánh thức. Tuy khác với trong truyện về người ngủ và người đánh thức nhưng nó cũng tương tự về hoàn cảnh. Bất chợt tôi nghĩ rằng người kia cũng cần một nụ hôn. Tôi là người yêu cổ tích, một khi đã tin thì dù người ta có ngăn cản tôi vẫn nhất quyết bảo vệ ý kiến của mình. Tôi tin đến mức trung thành tuyệt đối..

Một nụ hôn đánh thức chàng hoàng tử...

Tôi cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào đôi môi tuy nhợt nhạt nhưng vẫn quyến rũ kia..

Thật gần...

Tôi từ từ khép mắt lại..

Môi chạm môi, cảm giác ấm áp đến dễ chịu.. Tim tôi như đang nhảy loạn xạ... Đây là nụ hôn đầu của tôi dành cho hoàng tử...đang ngủ say..

Bất thành li cậu ta mở mắt, tôi cũng quá bất ngờ mà bật dậy, má tôi cũng nóng dần lên.

Nhận thức được hành động bông bột của mình, tôi mới biết xấu hổ là gì, nhưng nụ hôn đó đã đánh thức được cậu ta?

- " Cậu vừa làm gì tôi?"

Cậu con trai chắc cũng hơi bất ngờ nên giờ mới cất giọng.

- " tôi...định đánh thức cậu!"

- " hôn để đánh thức tôi?"

Cậu ta nhú mày, thăm dò thái độ của tôi.

- " tôi...tôi có đọc truyện.."

Tôi lấp bắp. Nhưng đáng lẽ ra cậu ta phải cảm ơn tôi chứ? Làm gì mà như chất vấn thế?

- "lại mấy câu truyện cổ tích vớ vẩn đó hả? Trẻ con..."

Trẻ con? Vãn cái giọng điệu chê bai đó! Chính xác là cậu ta rồi. Tạm thời cậu ta đang bị thương nên tôi không tính sổ về câu nói đó!

- " áaa"

Sao nữa đây!

- " đầu tôi sao như cái tổ quạ thế này"

Cậu ta bỗng nhảy bổ lên ôm đầu, làm như sắp chết đến nơi ý.

Mà đầu cậu ta từ đầu cũng giống tổ quạ rồi!

- " cậu không nhớ gì hả?"

Chết! Nhớ cậu ta mất trí nhớ??

Cậu ta ngồi thừ một lúc hình như đang nghĩ lại mọi việc, tôi nghe thấy tiếng "à" nhỏ vang lên, chắc cậu ta đã nhớ ra.

- "cảm ơn cậu, vì tôi mà..."

- " tôi đáng ra phải CẢM ƠN cậu đã tặng cho tôi một quả đầu mới!"

Cậu ta nhìn tôi mà chế giễu.

Chậc! Kệ cậu ta..

Cơ mà có phải mỗi tôi chạy không chú ý đâu, cậu ta cũng thế mà!

Nhìn cậu ta lúc này tự dưng tôi lại thấy áy náy..

-” Còn chuyện vừa nãy, tôi thật sự không...”

-” cố tình?”

Cậu ta lại nhảy bổ vào khi tôi đang nói.

-” uhm, tôi thấy Bạch Tuyết...”

-” thôi tôi biết rồi, coi như tôi bỏ qua cho cậu!”

Thật hả! May quá! Cậu ta mà để bụng thì tôi xấu hổ chết mất.

Tôi nhìn cậu ta, như nhớ ra điều gì tôi nhảy vào ngồi xuống cạnh cậu ta:

-” vết thương của cậu khỏi hẳn chưa?”

-” sao cậu biết?”

-” vì tối hôm đó tôi là người đã giúp cậu!”

-” xì! Còn kể công!”

-” để tôi xem!”

Lập tức tôi vén tay áo cậu ta mặc kệ cậu ta la oai oái, vết thương vẫn còn chảy máu.

-” này sao cậu ko biết ngại là gì hả? Nam nữ thụ thụ bất thân”

-” nhưng vết thương của cậu đang chảy máu kìa?”

-” kệ tôi!”

Cậu ta cũng ngang bướng đấy chứ, nhiều khi cũng như con nít mà lại còn đi bảo người khác ”trẻ con”.

-”Này! Cậu làm gì thế?”

Mặc kệ người kia kêu la, tôi tháo băng bó thuốc rồi lại thay băng khác. Tôi cũng hiểu vì sao tôi lại đi quan tâm cậu ta? Máu tôi cũng không sợ? Lại!!

-” xong rồi!” tôi nhìn lại thành quả của mình cũng không tệ! Tôi cũng khéo tay đấy chứ.

-” CẬU CHỦ KHÔNG SAO CHỨ?”

Một tiếng hét lớn làm tôi giật mình. Tôi liếc sang phía cậu con trai kia, ngạc nhiên thay cậu ta vẫn ung dung nhưng vẻ mặt có phần khó chịu.

30 s sau..người mới xuất hiện...

Người thanh niên vest xám, tóc đen nổi loạn,..

Tôi ngỡ người, hoá ra lần trước hai người đó một là người thanh niên kia, hai là cậu ta-người đang ”sút đầu mỡ trán”.

-” à! Chào cô bé...”

Đang quần lấy cậu chủ của mình bỗng dưng người đó quay ra nhìn tôi, mỉm cười.

-” vâng chào anh! Em là Min!”

-” Min tên dễ thương nhỉ? Anh là Hải Minh trợ lí cấp cao của cậu Ken..”

Người thanh niên xoa xoa đầu tôi, mắt loé sáng mà tự hào kể lể.

-” e...hèm”

Người thanh niên nghe thấy cậu con trai kia gằn giọng, mặt méo xệch quay sang tôi cười xòa:

-” thực ra anh là trợ lí thường thôi haha..”

Tôi phì cười... Sao anh ta không nhận mình là tài xế riêng cho cậu con trai kia luôn đi mà còn... tự xưng là trợ lí.

-” Min!!!”

Một giọng khác cũng to không kém vang lên.

Tôi quay lại...là Kim.

-” Hết tiết rồi sao mà cậu xuống đây?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Kim mà thắc mắc.

-” Minh giả đau bụng đó! Thông minh chưa? Cô tin sái cổ luôn” Kim hào hứng kể lể, tay búng tạch một cái.

-” Ừ thông minh”

Tôi và Kim nhất loạt nhìn về phía phát ra tiếng nói vừa rồi. Là người tên Minh đó, bộ dạng lúc này nhìn như ”tổng tài” hai tay đan vào nhau để trước gối, hai chân vắt lên nhau ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế xếp, miệng hơi cong lên..

Kim tròn xoe mắt nhìn anh ta...mất 2 phút. Haha ngẩn ngơ nhiều hơn tôi. Phái nữ đều bị anh ta hút hồn từ ánh mắt đầu tiên mà.

Tôi biết hồn Kim đang bay bổng như bong bóng xà phòng rồi đột nhiên vỡ bộp một cái vì giọng nói của người kia:

-” Chào em”

Kim dường như quên mất tôi mà phóng ngay ra chỗ anh ta tay bắt mặt mừng.

-” em là Kim, rất vui được gặp anh” Kim nhìn Hải Minh đến thần người. Anh ta mặt mày nhăn nhó vì phần quá khích của Kim, chắc giờ mới thấy hối hận vì đã trót quyến rũ người nào đó.

Hai chữ mê trai hiện rõ trên mặt Kim, tôi bùm miệng cười khi thấy Kim cứ dính lấy Hải Minh không rời. Anh chàng phải khổ sở cố dằn ra nụ cười...méo mó.

-” Anh Minh anh ra xe trước đi” Cậu con trai bỗng lên tiếng giải vây cho con người khốn khổ vì gái kia.

Như chết đuối bắt được dây thừng anh chàng liền chạy ra ngoài với tốc độ tên lửa. Kim nhìn mà không làm được gì liền xụ mặt, bí xị đi về chỗ tôi.

-” Min, cậu có tin vào tình yêu sét đánh không?” Kim bỗng nhìn tôi nói với giọng mơ màng.

Tôi tròn mắt nhìn Kim, yêu từ cái nhìn đầu tiên ư?? Giờ tôi mới được chứng kiến!..

-” Trời hôm nay không có sấm sét!” Giọng điệu vừa cao ngạo vừa lạnh lùng cất lên xóa tan sự tĩnh lặng gần gũi.

-” đây là...” Kim lấp bắp nhìn thân ảnh đang dựa vào tường, đầu đội một đồng băng trắng.

-” người tớ vừa kể cho cậu qua điện thoại đó”

-” à, chào cậu” Kim tỏ ra bối rối khi đã quên đi sự có mặt của cậu ta cũng vì từ trước đến giờ ánh mắt của Kim chỉ chăm chăm nhìn vào ai đó.

-” tôi đi, chào...”

Cậu ta đáp hờ hững rồi bỏ đi trong sự ngỡ ngàng đến sững sờ của hai đứa tôi.

Vừa còn nhiều lời thể mà giờ lại lạnh lùng như tượng, bó tay!!

Kim nhìn tôi trân trân:

-” Cậu ta thật hách dịch!!”

-”...”

Tôi nhún vai, thật tình tôi cũng không rõ về cậu ta nữa!

Tôi nhìn theo bóng cậu ta khuất sau dãy nhà mà chợt thấy lòng trống trải có gì đó hụt hẫng.

-” Min, cậu quen anh Minh” Kim vỗ vai tôi rồi cười mờ ám. Tôi đọc được suy nghĩ của Kim biết ngay Kim định suy tính điều gì.! Tôi lắc đầu nhìn Kim.

-” Không! chỉ là người dưng thôi”

-” Cậu nói dối, mình không tin”

-” Tùy cậu..”

Tôi bỏ về lớp. Mặc cho cô nàng ngồi đó mà thơ thẩn. ”dại trai” thì chỉ có khổ thôi.

6. Chương 6

Tối nay trời dễ chịu, tôi lại mang chiếc lắc tay ra ngắm. Không hiểu sao từ lúc có nó tôi luôn muốn cất giữ nó thật kĩ, không muốn cho bất kì ai đụng vào kể cả anh Kat và bố mẹ tôi.

Chiếc lắc vẫn lấp lánh trên tay tôi, thật tình ý để nhận ra nó phát ra ánh sáng màu xanh huyền ảo,...

Tôi thấy tò mò về nhà thiết kế Hollen Ray đó, lập tức tôi lên mạng tìm thông tin về người đó. Thật bất ngờ khi không có một tin nào về con người cũng như xuất thân của Hollen Ray mà chỉ có tin tức về các mẫu thiết kế nổi bật của bà.

Một tấm ảnh hiện ra...chính là chiếc lắc tay của tôi. Ảnh rất rõ nét được thể hiện ở tất cả các góc cạnh của chiếc lắc. Nhìn đã thấy mê rồi...thể nào nó đắt đến vậy.

~*~

Ánh nắng sớm tinh nghịch nhảy nhót vào tận giường mà đánh thức cô gái đang ngủ say.

Tôi choàng dậy..dụi mắt..vươn vai.

Ấn sáng xong, tôi tạm biệt mọi người rồi dắt con xe đạp thân yêu đến trường.

Từ đằng xa tôi đã nhìn thấy vóc dáng nhỏ bé của Kim đang vẫy tay với tôi...Tôi đạp lại gần, ngạc nhiên nhìn cô bạn...

-” Sao cậu lại ở đây?”

-” Mình quyết định từ nay sẽ đồng hành cùng cậu đến trường”

Tôi biết ý định của Kim, cậu ấy muốn đi cùng tôi chỉ vì tin chắc sẽ gặp lại Hải Minh, cậu ấy vẫn cho rằng tôi quen với anh ta. Lần này Kim bị thần tình yêu bắn trúng thật rồi...Tôi cũng chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm với cô bạn. Một khi đã mắc vào lưới tình thì khó mà dứt ra được.

Kim trèo lên xe và tôi vẫn phải đèo, cậu ấy không biết đi xe đạp...

Kim ngồi sau tôi ngân nga mấy bài hát nghe thấy hay hay, giọng Kim ấm lại dễ đi vào lòng người nên coi như đi cùng Kim cũng thú vị. Hát xong Kim lại quay ra kể chuyện cười, cô bạn cứ cười ha hả trong khi tôi không cười nổi vì vẫn chưa nhận thức được sự hài hước nằm ở chỗ nào. -”Này, ít ra cậu cũng nên cười một chút chứ, đừng tỏ ra không hứng thú như thế” Kim khẽ gẩy tay tôi, nói với giọng điệu hờn dỗi.

-”Tớ sẽ cười nếu cậu không vừa kể vừa cười”

-”Cậu thật là...” Kim đâm nhẹ vào người tôi rồi ”xí” một cái.

Tôi cười nhẹ..

Kim giống tôi: búng bình, hay nhõng nhẽo, hay hờn dỗi,...vì thế chúng tôi luôn hiểu nhau và đọc được suy nghĩ của người còn lại. Tuy xa cách lâu ngày nhưng hai đứa chúng tôi vẫn gắn bó thân thiết như trước kia. Kim hoạt bát lanh lợi đặc biệt Kim là người rất mạnh mẽ, cô bạn chưa bao giờ...biết khóc, về điểm này tôi thua Kim. Suốt những năm cấp hai tôi có biệt danh là "mít ướt" bởi vì tôi là người dễ rung động nên dễ rơi nước mắt. Nhớ một lần tôi chứng kiến một em bé nhỏ phải đi bán vé số và tôi quan sát cô bé đó, cả buổi cô bé không bán được tờ nào, tôi thấy gương mặt của em trùng xuống, có nét buồn trong đôi mắt long lanh kia và cô bé đó ngồi khóc. Tôi liền chạy ra hỏi han em, em kể cho tôi về hoàn cảnh gia đình em và tôi bật khóc. Giữa góc phố rợp hoa tím có hai con người ôm nhau khóc...tôi ôm chặt lấy cô bé...cái ôm rất chặt...

- "Cậu nghĩ gì mà ngăn người thế!" Kim lay tay tôi.

- "Một câu chuyện buồn..."

- "Haizz, hôm nay cậu sao vậy....đừng nghĩ đến nó nữa" Kim vỗ vai tôi.

Tôi im lặng...

- "Min! Xem kia!"

Kim bỗng thốt lên, giựt giựt cánh tay tôi.

Theo hướng Kim chỉ, phía bên kia đường có hai người đang cãi nhau. Hai cái dáng vô cùng quen thuộc.

Tôi đạp tới đằng đó..

- "Mới sáng ra đã bị ám! Xui xẻo." người con trai bực bội, xắn tay áo lên.

- "Này anh nói gì hả? Ai ám ai, tôi nói cho anh biết anh là người đụng tôi trước!" cô gái cũng không vừa, hai tay chống hông, mặt vênh lên như thách thức người đối diện.

- "Cô mới là người lao vào xe tôi, cô không có mắt hả"

- "Mắt tôi ở trên mặt đây, anh không có mắt thì có, lái xe thì ẩu mà đi đổ cho người khác, đồ đầu đất"

- "Đồ lảm mồm kia cô bảo ai đầu đất hả?" người con trai chỉ thẳng tay vào mặt cô gái, gằn giọng.

- "Tôi bảo anh chứ bảo ai, ngoài anh ra còn có ai dốt như anh không"

- " cô...hừ hừ"

Tôi và Kim tròn mắt nhìn nhau. Hai con người kia vẫn sừng cò với nhau om sòm cả góc đường. Ông anh trai của tôi Mr Kat đang cãi nhau với một cô gái không ai khác chính là cô gái chuộng sĩ diện lần trước. Haizz tôi phải can thiệp mới được. Nhìn tình hình có lẽ sắp xảy ra đánh nhau.

- " anh Kat!!"

Cả hai đứa tôi cùng đồng thanh khi nhìn thấy cánh tay anh sắp sửa đập xuống khuôn mặt xinh đẹp kia.

Tay anh khựng lại giữa không trum, bất ngờ nhìn chúng tôi. Cô gái cũng mở to mắt hướng về tôi.

- " Min, Kim sao hai đứa lại ở đây!" anh cất lời.

- " Vì tiếng của hai người có mức độ phủ sóng quá rộng" Kim nhún vai.

- " Min? Hoá ra cô bé tên Min!" Cô gái nọ bỗng hướng về tôi, nheo mắt.

- " cô quen em gái tôi?" anh Kat quắc mắt với cô ta.

- " em gái? Ra là vậy!" Cô gái mỉm cười, tay xoa xoa cằm.

- " hai người sao lại cãi nhau" tôi lên tiếng.

Lập tức anh Kat và cô gái cùng hứ một cái rồi quay mặt ra chỗ khác.

- " này hai người bị sao vậy?" Kim khó chịu nhìn hai người đó.

- " anh trai thân yêu của em vừa tặng chị một cái hít đất" cô gái nghiêng rằng, hai bàn tay nắm thành nắm đấm.

-” cô..! Là do cô thôi, không có mắt mới thế!”

anh Kat quay về phía cô gái, nói với giọng chế giễu.

-” anh...”

-” Thôi!stop! Em xin hai người, hai người có muốn ngồi uống nước với công an thì cãi tiếp đi!” Tôi và Kim lại đồng thanh.

Hai người đó im bật..

-” Mỗi người kể lại sự việc cho bọn em nghe” Kim đưa ra ý kiến.

Blôbla...

Hai ông bà này đúng là hết thuốc chữa bảo kể lại thì mỗi người lại thêm mắm thêm muối vào đổ tội cho nhau.

Sự việc được đúc kết như sau: ông anh tôi đang lái xe thì thấy quán ăn sáng định đỗ lại thì chị gái kia chọn đúng chỗ anh định đỗ mà đứng. Do bất ngờ nên chị trượt chân mà úp mặt xuống đường và hai người cãi nhau.

-”Kết luận hai người đều sai! Okay! vì thế mỗi người một ngả không cãi nhau nữa” tôi hoà giải.

-”Không! là tại cô ta/anh ta” hai người kia nhất loạt đồng thanh.

-”Anh Kat anh muộn làm rồi, còn chị cũng sắp muộn học rồi ă!” Kim nhìn hai người họ rồi thở dài.

-”ừ nhỉ, tôi sẽ tính sổ với anh sau! Hứ”

-”Tôi sẽ đợi! Hứ”

Anh Kat lên xe rồi phóng vút đi. Chỉ còn lại chị gái kia và hai đứa tôi.

-”thôi chị đi! Chào hai em! À chị tên là Mĩ Thanh nhé” sau đó cô gái quay người bỏ đi.

Tôi hơi ngạc nhiên về thái độ của chị ấy, lúc thì dữ dằn lúc thì lại thân thiện đến bất ngờ như hôm nay chẳng hạn. Lại!

7. Chương 7

Vì giảng hoà cho hai người kia mà giờ đây tôi đang còng lưng mà đạp xe, chút sức lực cuối cùng của tôi cũng bị rút sạch khi chở thêm Kim.

Ah! Cổng trường kia rồi! Cố lên! Cố lên.

-” Còn 3 phút” Kim giơ chiếc đồng lên trước mặt tôi đồng thời rướn người lên làm tôi suýt mất tay lái.

Kít kít...

Xì xì...

-” Sao vậy?” Kim ngơ ngác nhảy xuống xe.

-” Thùng xăng rồi!” Tôi méo mặt, dở khóc dở cười nhìn Kim.

-” Xui xẻo mà!” Kim nhìn bánh xe trước mà thở dài thườn thượt.

-” Thôi dắt bộ vậy, cổng trường kia rồi!” Tôi chỉ tay về phía trước nơi cánh cổng trường to lớn đang mở.

Kim gật đầu..

két kèn kẹt...

Âm thanh chói tai vang lên. Tôi và Kim cùng quay mặt về phía đó.

-" không!!! Bác bảo vệ!" tôi và Kim chạy hồng hộc về phía cổng, miệng không ngừng gọi to.

Chiếc cổng từ từ khép lại...

Bíp bíp...

Tiếng còi ô tô vang lên sau lưng hai đứa tôi..

Cánh cổng bỗng chốc được mở rộng...

Tôi và Kim ba chân bốn cẳng chạy vào mà không để ý đến phía sau lưng...

-" Hai đứa nhóc kia, tý nữa ra chịu phạt nhé!"

Bác bảo vệ gọi với theo.

Tôi và Kim vẫn miệt mài chạy...mà không để ý đến lời nói kia.

Như nhớ ra điều gì đó, bước chân Kim chợt khựng lại, thấy lạ tôi cũng dừng theo..

-" Min! Xe đâu?" Kim nhìn tôi chẳng chớp. Đôi mắt ngây ngô hướng về phía tôi.

-" Ờ...ờ"

tôi giật mình, ngó nghiêng xung quanh...xe mất tích. Rõ ràng tôi là người dắt xe cơ mà.

Sấm sét đánh ầm ầm trên đầu, tôi chết đứng.

-" hình như nó vẫn ở ngoài cổng trường!"

Khi nhìn thấy cổng sắp đóng do tình hình đang rối ren nên tôi đã vút xe lại mà cầm đầu cầm cổ chạy. Thế nào tôi cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Kim nhìn tôi mà lắc đầu, thở dài:

-"sao cậu có thể "bỏ của chạy lấy người" được? haizz giờ thì quay ra lấy thôi!"

Huhu tưởng đã thoát tội đi học muộn không ngờ "tự mình hại mình". Cái tính đàng trí của tôi...haizz

Kim nhìn tôi một lúc, tôi gật đầu. Hai đứa tôi lững thững quay lại.

Chiếc xe hơi bỗng dừng trước mặt chúng tôi. Chiếc xe này quen quen..

-"Chào cô bé!" giọng điệu hớn hở vang lên, một người xuất hiện trước tôi, mặt mày tươi tắn cười với tôi.

-" anh?.."

-" đừng ngạc nhiên thế! Nhìn em kìa sao lại hốt hoảng thế!"

-" sao anh lại ở đây?"

-" lạ chưa! Anh đưa thằng nhóc đi học!" Hải Minh ghé sát tai tôi, thì thầm.

-" này anh làm gì thế, sao lại gần Min vậy" lập tức Kim đẩy tôi ra, nhìn chăm chăm Hải Minh.

Tôi bật cười. Hoá ra Kim đang ghen. Mặt Kim đang bốc hỏa kìa. Trong khi đó Hải Minh ú ớ không hiểu gì.

-" anh Minh, từ nay anh chỉ được làm như thế với em thôi! Biết chưa?"

Tôi đơ người. Kim đã muốn "sở hữu" người kia rồi sao. Cô bé này...

Mà Kim đã biết chắc người đó có cảm tình với mình?

Hải Minh cũng trong tình trạng giống tôi. Đứng bất động một hồi...mãi mới mở miệng lắp bắp.

-" em vừa nói gì cơ?"

-" em đã quyết định theo đuổi anh rồi! Đừng ngăn cản em!" kim đưa tay lắc lắc ngón tay trở.

-” haha Min anh có chuyện gấp anh đi đây..haha”

Nói xong anh chuồn thẳng chưa để Kim víu lại.

Khổ thân, từ nay anh còn mệt với Kim, cô bé này tinh ranh lắm..

Tôi ngó nghiêng xung quanh, rõ ràng anh ta vừa bảo đưa cậu con trai kia đi học sao mãi tôi không thấy cậu ta..

-” này ngó gì thế?”

-” à tớ đang tìm...”

-” lúc anh Minh xuống xe, cậu ta đi vào lớp luôn rồi, tại cậu không chú ý thôi.”

-” thế hả?...” tự dưng tôi lại thấy buồn buồn, có chút thất vọng. Này...tôi chắc đang ...bệnh?

~*~

Thật may khi chúng tôi không bị phạt vì đi học muộn. Tôi và Kim thở phào, nháy mắt đùa ý vui sướng.

Giờ ra chơi, cả lũ con gái lớp tôi túm tụm nhau bàn tán điều gì đó về hăng say. Tôi và Kim ngồi riêng một góc giải toán không để ý hội bà tám kia.

-” Sun này sẽ tìm ra kẻ nào làm cho Ken thành như vậy!” Tiếng lanh lảnh của Sun làm cho tôi chú ý.

-” đúng chúng ta phải tìm ra đứa đáng chết đó!” một cô bạn mập tay đập rầm xuống bàn làm mọi người thót tim.

-” Ken nào? Đứa đáng chết nào?” Kim cũng ngưng bút, tò mò hỏi.

-” Ken đẹp trai ý! Mới chuyển vào trường mình tuần trước, an ten bắt sóng quá kém!” Sun bĩu môi, lắc đầu nhìn hai đứa tôi.

-” Tội nghiệp Ken! Giờ phải đội một đồng băng đi học.” Sun tiếp tục kể.

Kim nhìn tôi, tôi nhìn Kim. Cả hai đứa tôi cùng gật đầu, chúng tôi đều biết cậu ta...

-” này hai người sao nhìn nhau lâu vậy?”

Sun nhìn chúng tôi nghi ngờ. -” À chẳng phải cậu ta chính là....ừ..ừ”

Tôi vội bịt miệng Kim. Kim mà nói ra thì tôi chết chắc. Chẳng lẽ Kim muốn tôi bị bọn mê trai xé xác sao?

-” chính là cái gì?” Sun lại gần chỗ chúng tôi, nghi ngờ hỏi.

-” à cậu ta chính làngười đẹp trai hihi” Tôi vội đáp gọn lỏn. Mồ hôi tí tách chảy xuống.

-” tất nhiên rồi! Thế mà cũng phải nhìn nhau!” Sun quay người đi về chỗ cũ, buông một câu chế giễu.

Tôi thở phào...

-” này, cậu làm gì vậy?” Kim gạt tay tôi ra, vẻ bức bối.

-” Cậu định nói cho họ biết Ken chính là cậu con trai kia hả?” Tôi thì thầm.

-” tất nhiên!”

-” thế cậu có biết ai gây ra chuyện đó không?”

-” là ...cậu...ah.”

Kim chợt thốt lên, hai tay che miệng. Tôi lườm Kim.

-” Súyt nữa tớ đã hại cậu rồi!” Kim không nhéo lay tay tôi về tội lỗi.

-” haizz may mà tớ kịp ứng phó”

Cậu Ken này cũng là một nhân vật tầm cỡ đấy, giờ bên cậu ta có một đồng fan luôn sẵn sàng hi sinh ình. Có lẽ từ nay mà gặp cậu ta nên tránh xa một chút.

-” Tụi mình nhất định phải tìm ra đứa hại Ken” Sun ngồi vắt vẻo trên bàn, tay vờn những lọn tóc màu hạt dẻ lượn sóng, đầu nghiêng nghiêng nghĩ ngợi.

-” nghe mấy chị y tá nói người hại Ken là nữ sinh!” cô bạn mập nhảy bổ ra chỗ Sun, giọng chua như chanh vắt.

-” Nữ sinh? Phải tra hỏi từng đứa một! Bắt được con nhỏ đó lập tức biến nó....thành con...”

-” con heo..”

-” con...gà..

-” con...cừu..”

Heo, gà, cừu....hơ hơ mọi người muốn mở...nông trại hả??

-”....biến nó thành đười ươi!”

Tôi nuốt nước bọt. Đười ươi hả? Tôi mà trong bộ dạng đười ươi thì như thế nào nhỉ? Xấu xí, xù xì, bản tuổi, lông lá đầy mình và còn...hú hú hú?

Không!! Không thể nào? Chấm dứt ngay!

Tôi đứng bật dậy gào to, mắt nhắm nghiền.

-” Min, lại sao vậy?”

Tôi hé mắt. Cả lớp đang dồn vào tôi. Một đồng dấu hỏi lần lượt xuất hiện vầy vầy trước mặt tôi.

-” không cái gì cơ?”

-” à không có gì! Hihi, các bạn cứ tiếp tục” tôi cười gượng, xua xua tay rồi ngồi xuống.

-” Min! Trông sắc mặt bạn không được tốt lắm!” Sun khinh khỉnh nhìn tôi, đôi môi đỏ chót vênh lên ẩn sau là nụ cười gian manh.

Tôi giật mình. Con nhỏ đáng ghét này chắc đã nhìn ra điều gì đó? Nó mà phát hiện ra là tôi thì tôi ”đứt” ngay.

Chấn tĩnh! Thật bình tĩnh! Min! mày muốn trở thành đười ươi chứ! Không!!! Tất nhiên là không rồi! Thế thì tươi tắn lên....

Nụ cười có vẻ hơi nhăn nhó của tôi làm Sun có chút bất ngờ, nhưng trong đáy mắt kia vẫn có những tia xảo quyệt loé sáng.

-” tất nhiên rồi, dạo này tớ bận học tối mắt tối mũi, không như ai đó suốt ngày chỉ chăm chút cho bề ngoài!”

Về mặt của Sun lúc này có thể miêu tả như thế nào nhỉ: 99.9%giống khuôn mặt của mụ phù thủy Sila khi nổi giận, 0.01% còn lại thì giống vẻ mặt người dẫm phải ”vàng”.

Thật hả dạ!! Tôi cười thâm trong bụng...

-” Haha tôi là người yêu cái đẹp nên tôi có quyền làm đẹp ình, chắc ai kia cũng ghen tỵ”

-” ô ô tôi tuy không xinh bằng ai đó nhưng tôi chỉ thích vẻ đẹp tự nhiên chứ không quen nhìn vẻ đẹp nhân tạo!”

Hôhò xem con nhỏ đó nói được gì?

Kim ngồi cạnh tôi bụm miệng cười. Có thêm vài tiếng cười rả rích...

Sun giận tím mặt, hằm hằm như tương bản nhìn tôi, huây huây liếc một lúc nữa mắt lại lé giờ...

-” cậu...hứ...”

Sun quay người bỏ ra khỏi lớp. Bước chân rầm rầm như đi đánh trận.

Tôi hả hê...

Phù! Đầu mắt với con nhỏ đó có ngày nổ mắt cũng nên...

-” Min! cậu nói rất hay!” Kim đưa ngón tay cái trước mặt, hồ hởi nhìn tôi.

-” Không biết hôm nay tớ ăn gì mà hăng thế nhỉ?, chính tớ cũng không ngờ câu nói của mình thâm túy đến vậy!”

-” haha khâm phục tiền bối Min! Con nhỏ đó tức đến nổ đom đóm mắt, haha”

-” dù gì hồi cấp hai bọn mình đã làm cho đầu nhỏ bốc khói rồi sao, giờ nhỏ chắc vẫn đang ghét chúng mình! Thêm lần này nữa thì không chừng chúng ta lại được liệt vào danh sách đen của nhỏ.”

-” haha thế thì từ nay chúng ta phải mất nhiều công để đối phó với con nhỏ đó rồi haha”

Hồi cấp hai và ngay giờ đây, trêu tức Sun là niềm vui của chúng tôi mà! Tất cả là do nhỏ đó quá kèn kiệu...

Rầm!!!

Gì vậy?

Một nam sinh lớn tuổi hơn tôi trông có vẻ xã hội đen xông thẳng vào lớp. Mắt quét một lượt, có vẻ giống ”sói tìm mồi” rồi cao giọng.

-” ai là Min? Hử?”.

Chẳng phải tìm tôi sao? Chuyện gì vậy?

Kim giữ chặt tay tôi. Tôi liếc Kim hình như Kim đang lo lắng, tay tôi lại được siết chặt hơn.

Mặc Kim kéo lại, tôi thẳng thừng bước đến trước mặt người con trai:

-” Là tôi! Tìm tôi có chuyện gì?”

Một làn gió lạnh lạnh thổi qua vờn tóc tôi, tôi khẽ rung mình. Gió mang theo hơi độc...

Có chuyện không may sắp xảy ra...

Nam sinh dáng to khỏe sau khi tuốt lại khóm tóc lờm chờm trên mái đầu vàng hoe, liền tiến về phía tôi. Tôi lùi dần. Tôi lùi một, hắn tiến một. Cứ từ từ tôi bị dồn đến chân tường. Trốn thoát sao đây?. Đáng ra tôi lên tiến về phía cửa chứ! Ngốc nghếch...boong boong...

Bộ mặt ”đểu” của hắn nhìn tôi không chớp. Đôi lông mày nhíu lên điểm tô cho đôi mắt ”đằng đằng sát khí”. Tôi nuốt nước bọt. Nhìn hắn vẻ giống quỷ hút máu. Oa oa Tôi sợ loài này nhất quả đất..đấy!!

Tôi co rúm người. Chân tay run lập cập. Tên đó định làm gì tôi, tôi chưa từng gặp hắn bao giờ sao hắn lại biết tên tôi?

Trả thù? Đầu tôi ong ong vang lên 2 từ này? Tôi từ bé sống lương thiện, chưa từng hại ai, đến con muỗi tôi còn không nỡ giết thì làm sao mà có kẻ thù?

????

-” anh tìm tôi có chuyện gì?” tôi hỏi run run. Cứ im lặng như thế này tôi đến vỡ tim mất.

Cổ tay tôi bị hắn giựt lấy, đưa lên ngang mặt. Tôi có phần hốt hoảng. Đau...tay tôi như bị gọng sắt kẹp chặt, không tài nào giãy giụa được...

-” này thả tôi ra, anh làm gì vậy..?”

-” cô có biết cô đã làm cho em gái tôi khóc không hả?” tay tôi bị siết chặt hơn, có lẽ tay tôi sẽ bị nghiền nát bởi cái ”kìm sắt” này trong vòng vài giây nữa. Ánh mắt hung bạo của hắn dán chặt lên tôi. Nam sinh đó nghiêng rằng, gần giọng đồng thời ép sát tôi vào tường.

Tôi cố đẩy hắn ra nhưng vô ích, đối với một tên khỏe mạnh như thế tôi đâu phải là đối thủ. Đầu óc tôi quay mòng mòng.

-” tôi không biết em gái của anh!” tôi gào to.

-” chính cô đã làm cho Sun khóc thút thít, cô còn cãi!”

Sun? Khóc?? Tôi ngạc nhiên nhìn người đó. Anh ta là anh trai của Sun.... Con nhỏ đó lại bày trò gì đây? Ahah

-” tôi không làm cho em gái anh khóc, cô ta đâu dễ để người khác bắt nạt!”

-” cảm ơn! Cô có biết nó là người rất yếu đuối không?”

Hả? Lại gì nữa đây... Tôi thề là tôi chưa bao giờ thấy ai bảo Sun yếu đuối. Giờ mới nghe mà tôi đã sốc đến nỗi miệng mở to đủ để nuốt vừa quả cam...

-” cô phải xin lỗi nó? Đi theo tôi..”

Nói đoạn, hắn ta kéo tay tôi đi. Tôi cố níu lấy mặt đất bằng đôi chân mềm nhũn của mình. Cả người như mất thăng bằng.

Cả lớp từ trước đến giờ vẫn nín thinh. Không có ai giúp tôi cả! Lúc hoạn nạn mới biết ai là bạn..

-” dừng lại!”

hả! Có người giúp tôi rồi. Tôi ngả người sang trái. Huhu...là Kim. Kim đang dang tay chặn trước mặt hắn. Mồm mím chặt. Tôi biết mà nhất định Kim sẽ giúp tôi mà! Bạn tốt! Bạn tốt!..

-” Tránh ra..!” hắn gầm lên như hổ dữ.

Kim tái mặt nhưng vẫn hiên ngang tiếp tục chặn hắn.

-” Thả bạn tôi ra...!”

-” haha điên rồi...” hắn ta cười lớn rồi buông một câu tục tĩu. Cánh tay thô bạo hất Kim ra làm cậu ấy va vào bàn.

Làm sao đây?

Làm sao đây?

Tôi phải xin lỗi con nhỏ đó hả! Không bao giờ...

Có chết cũng không..

Tôi đâu làm gì sai...

Tôi bị kéo lê ra khỏi lớp...

Lớp tôi cũng đổ ra ngoài...ào ào.

-” thả tôi ra...” mặc cho tôi gào thét khản cả cổ, bàn tay đó vẫn phăng phăng kéo tôi lao về trước.

-”aaaa...” hắn ta thét lên đau đớn. Đôi mắt rực lửa nhìn xuống bàn tay, nơi đang được hàm răng trắng đều của tôi ”hôn” không thương tiếc. Trong lúc nguy nan cách duy nhất để thoát thân là cắt đứt ”sợi dây xích” và lúc này nó là cái tay đáng ghét kia.

Tiếp nhận được hỏa khí đang ”phát tác” tôi vội thu hàm răng về. Run run nhìn hắn ta. Chỗ vết thương đang rớm máu.

Máu..

Đỏ tươi...

Một cảm giác sợ hãi đang dần bủa vây tôi...

Đôi mắt tôi đỏ hoe...

Cánh tay rắn chắc giơ lên cao... Và nó sẽ đập xuống tôi. Tôi sợ hãi nhắm nghiền mắt. Chờ đợi một cái tát trời giáng.

1 phút

2 phút..trôi qua..

Không có động tĩnh gì..

Bên cạnh tôi đang xì xào, bàn tán điều gì đó..

Khẽ nâng đôi mi bị thứ nước cay xèo làm ướt tèm nhem, tôi ngạc nhiên cực độ nhìn sự việc đang diễn ra...

Hai cánh tay đang gồng giữ lấy nhau..

Hai đôi mắt đang tranh đấu mãnh liệt...

Chiếc khuyên tai sáng lấp lánh...

8. Chương 8

Một cái đầu quần băng xuất hiện trước tôi...

Ngạc nhiên...

Thần thờ....

-” Bỏ tay!!” hấn ta gào lên.

Cậu con trai buông lỏng tay, nơi cổ tay đã ửng đỏ. Hấn tay xoa xoa nơi cổ tay, hằm hằm nhìn người trước mặt.

-” Mà là ai?!!!” hấn ta hất mặt, vênh lên.

Ánh nắng hay hắt chiếu thẳng vào con người cao ngạo, hai tay dứt túi quần. Mái tóc nâu nổi bật trong nắng. Cậu con trai nhếch miệng, vẫn tỏ ra cao ngạo, bất cần.

-” anh, anh!!”

Từ đâu Sun chạy vội ra đến trước hai người kia.

-” anh à! Anh về lớp đi, đi!” Sun lay cánh tay tên đầu gấu, giọng van lơn.

-” không, em gái bị bắt nạt, anh phải xử đứa bắt nạt đó!” hấn ta xoa đầu Sun, ánh mắt lúc đó chứa đầy sự yêu thương. Lúc trước dữ dằn bao nhiêu giờ lại dịu dàng bấy nhiêu.

Tôi vẫn ngồi dưới đất chứng kiến cảnh ”ác quỷ” bị người đẹp cảm hóa. Nực cười quá đi mất. Hai anh em nhà này đóng kịch giỏi quá. Nhất là con nhỏ Sun đó, đáng ghét...

Một cánh tay đưa ra trước mặt tôi. Bất ngờ tôi ngẩng đầu...là cậu ta.

Cứ thế tôi nhìn cậu ta không dứt...

Đôi mắt sâu thẳm, chiếc mũi thanh cao, đôi môi quyến rũ...sao giờ nhìn cậu ta đẹp trai đến vậy?

Tôi mê mẩn nhìn cậu ta. Cậu ta nhăn trán, vẻ khó chịu.

-” tôi mới tay lắm rồi!”

Tôi bừng tỉnh, mặt nóng dần. Tôi vịn vào tay cậu ta đứng dậy. Cúi gầm mặt..tay vịn về mép áo..

Cậu ta hừ nhẹ rồi bỏ đi làm tôi có hơi hụt hẫng.

-” Ken, đợi đã!”

tôi nổi da gà khi nghe thấy tiếng của Sun. Chết giọng lạnh lạnh mọi ngày đó đã được thay bằng giọng điệu nhẹ nhàng đến sồn gai ốc.

Cậu con trai đó dừng bước nhưng không quay đầu lại.

-” Mình xin lỗi cậu thay cho anh mình, mong cậu bỏ qua..”

Cậu ta không có phản ứng nào, tiếp tục gõ những bước chân xuống nền..

-” Nó là ai? Sao em phải xin lỗi!” hấn ta chỉ tay về phía hành lang sâu thẳm..nhú mảy nhìn Sun.

-” Thôi anh về lớp đi, em tự biết xử lý mọi việc!”

-” em...anh...!”

Mặc kệ hấn ta Sun bỏ vào lớp. Khi đến chỗ tôi con nhỏ đó cười nhếch miệng, rồi hất vào vai tôi.

Trời tức quá đi mất!! Ah.ah.ah.ah.ah.ah.ah.

Hấn ta lườm tôi sau đó cũng biến mất...học sinh cũng tản ra đi vào lớp.

Kim chạy ra hốt hoảng nhìn tôi, vẻ lo lắng...

-” Min không sao chứ?”

-”Tớ không sao...”

-” con nhỏ Sun đó, mình sẽ vạch khuôn mặt để giả ra ọi người xem!”

Việc này mất mặt quá... Con nhỏ Sun đó...tôi thù...tôi ghét...

~*~

Bầu trời đang nặng bồng chốc đổ mưa. Gió làm cây xào xạc, lá bay khắp sân..

Những ánh nắng yếu ớt vẫn gắng gượng neo bám bên khung cửa sổ..

Một chiếc lá lạc cành đậu bên bực cửa...

Tôi mơ mộng vươn tay với lấy chiếc lá. Trời mưa...tôi thích trời mưa..

-” Min, lên bảng làm bài?” giọng thầy Toán làm tôi giật nảy.

Thầy nghiêm mặt nhìn tôi. Tôi quay sang cầu cứu Kim. Kim quăng cho tôi quyển sách, bên trong được đánh dấu bằng bút đỏ loè loẹt.

Trời đất ơi! Cái bài khó này để ột đứa học Toán siêu ngu như tôi chấp bút giải ư? Tôi nhăn mặt...

-” nào, em có lên không?” thầy nhắc lần nữa.

-” thầy, để em làm bài này?” Sun đứng dậy tươi cười nhìn thầy, liếc sang tôi vẻ chế giễu.

-” thầy, em sẽ làm!” tôi lườm Sun, hùng dũng phi lên bảng.

Khi lên đến nơi tôi mới biết mình đã bị con nhỏ kia gài bẫy. Huhu tôi đâu có biết làm. Viên phấn trong tay bị tôi vùn vè đến sắp gãy. Trên bảng chưa xuất hiện một chữ nào...

Tí tách...tí tách...

-” Min, em có làm bài không vậy?” thầy ngó qua đồng hồ, nhìn tôi ”âu yếm”.

-” em...đang suy nghĩ”

-” 30 phút trôi qua rồi đấy, em suy nghĩ xong chưa..”

-” dạ...sắp xong rồi ạ!”

Thầy lắc đầu, quay xuống phía lớp.

-” nào Sun lên giải bài này!”

hả! Mặt con nhỏ bồng tối sầm lại. Haha tôi biết mà con nhỏ đó đâu có biết làm, chỉ giả vờ để khiêu khích tôi thôi. Tôi cười thẳm trong bụng lướt qua Sun vui sướng.

-” thưa thầy....em...” Sun nói lí nhí.

-” sao? Em vừa xung phong cơ mà?”

-” em...đột nhiên quên mất cách làm..”

rầm!! Thầy ngã nhào khỏi ghế. Sun bất động.

-” em...”

-” lớp chúng ta thật nhiều nhân tài....hơ hơ”

thầy méo mặt, cười như khóc.

reng reng

Tiếng chuông tan học vang lên..

Thầy vội vàng xách cặp ra khỏi lớp...mặt mày vẫn không sáng lên tí nào.. Tôi và Kim nhìn thầy mà bật cười. Haha ”lớp mình thật nhiều nhân tài haha”. Kim cố nói to đồng thời liếc sang Sun nhằm chọc giận con nhỏ. Con nhỏ Sun tức xì khói, khoác cặp bỏ về...mà không thèm nhìn lại chúng tôi.

Tôi lúc này đây ngộ ra rằng ”gậy ông phải đập lưng ông”...gậy ông mà đập lưng người khác thì sẽ bị bật lại gấp đôi. Triết lí triết lí!

-” chúng ta về thôi!”

Hai đứa tôi cười cười nói nói trong suốt quãng đường đi. Thỉnh thoảng lại trêu đùa nhau, chạy vòng quanh gốc cây sồi già nua.

Sân trường ướt nhem, nước lênh láng khắp nơi. Một dải màu vàng bao phủ mặt đất, lá xếp thành muôn vàn hình ngộ nghĩnh chồng đè lên nhau...đây thực sự là một bức tranh muôn hình muôn vẻ, đậm chất nghệ thuật.

Hây! Hây!

Tôi nhảy khéo léo qua từng vũng nước như chú chim nhỏ nhảy nhót tìm mồi. Kim bám vào tay tôi nhảy theo nhịp. Chúng tôi đã vượt qua hàng trăm vũng nước lớn nhỏ trên sân. Thành tích này mà so với kết quả học tập thì khả quan hơn rất rất nhiều.

Bất giác tôi đưa mắt về phía nhà xe..Mái tóc nâu cùng với đồng băng trắng đang đứng tựa người vào cửa xe, rất lãng tử. Tôi đờ người.

Do tôi dừng bất chợt, Kim hụt bước lao vào tôi, thế là...rầm rầm...

Tôi cùng Kim ôm đất, nói chính xác hơn chúng tôi đang ”mặt đối mặt” với vũng nước. Đồng phục ướt sũng. Tóc tai bị nước tạt vào cũng ướt luôn. Trời tuy tạnh mưa nhưng vẫn gián tiếp bị ướt. Xui thật! Hai đứa như chuột lột đứng ngẩn tò te nhìn nhau. Cười ra nước mắt...

-” Min, em không sao chứ?” Hải Minh bỗng từ ngõ ngách nào đó chạy ra đỡ tôi và Kim dậy. Chau mày nhìn hai đứa tôi.

-” không sao, chỉ bị ướt tí thôi.” tôi đáp theo phản xạ nhưng cũng không để ý đến lời nói vừa nãy.

-” cậu không sao nhưng tớ thì có sao đấy, tự dưng đang đi sao lại dừng làm tớ va phải” Kim hậm hực, trách móc tôi.

-” tớ...” có nên nói lí do không nhỉ? Mà nói ra thì lại bị ghép thêm biệt danh ” vì trai quên bạn” thì mất mặt lắm!

-” Hải Minh, anh....làm gì ở đây?” Kim phớt lờ câu nói của tôi, quay sang then thùng hỏi Hải Minh, hai má ửng hồng...trông giống như cô con gái sắp về nhà chồng, e ấp trong bộ đồng phục học sinh.

-” à, tôi đi có công việc!” Hải Minh cũng không được tự nhiên mà nhìn thẳng vào Kim, tay gãi gãi đầu.

Công việc? Anh chàng này là con người ”biến kiến thành voi” ba hoa, bốc phét phải thuộc top những người có tài năng bẩm sinh ”chém gió thành bão” của nhân loại. Hơ hơ .

-” thế ạ! Anh thật bận rộn!” mắt Kim loé sáng, hào hứng đến ôm lấy cánh tay Hải Minh vẻ thân thiết.

Tôi tròn mắt...Kim tấn công người ta dồn dập nhanh đến vậy?

-” ướt, người ướt thế này! Bỏ ra nào!” Hải Minh cố gỡ tay Kim nhưng cậu ấy càng bám chặt hơn.

Bất lực, Hải Minh nhìn tôi cầu cứu. Tôi nhún vai. Ai bảo anh ta lỡ dính vào kiếp ”sát gái” đi đâu con gái cũng dính chặt như keo 502. Mà tôi quên chưa nhắc nhở anh ta: Kim dính chặt hơn keo 502 nhiều....

Nghĩ vắn vơ một lúc, sức nhớ ra cậu con trai kia, tôi hướng ánh mắt ra phía cũ, lần mò hình dáng quen thuộc....Cậu ta đã... biến mất.

Tôi có phần thấy thất vọng. Mặc kệ hai con người kia, tôi xốc lại cặp lao về đằng trước. Trong lòng tôi lúc này, ý muốn được gặp cậu ấy ngày càng dâng trào, cuộn cuộn như sóng biển. Chiếc xe vẫn đây còn người đâu? Tôi đảo dác nhìn quanh....

-” tìm ai vậy?” thanh âm trầm vang lên.

Tôi giật mình nhìn sang bức tường phía sau khu nhà xe...

Đúng! Cậu ta đang tò mò nhìn tôi! Nhưng có vẻ cậu ta biết rõ tôi tìm ai! Dáng vẻ cao ngạo bao trùm toàn bộ cảnh vật, khí chất lạnh lùng, bất cần làm tôi cảm thấy xa lạ với con người này. Cậu ta đã thay đổi tính cách? Hay đây mới là bản chất thực sự của cậu ta? Ánh nắng vàng lại dải lên trên mái tóc ấy, gió lùa về nhẹ nhẹ thổi bay vài sợi tóc nâu. Khuôn mặt sáng ngời đẹp tựa thiên thần hờ hững ngoảnh sang hướng khác. Chiếc cà vạt đỏ phất phơ theo hướng khuôn mặt.

-” Đừng nhìn tôi như thế!”

Tôi có chút bối rối, mặt đỏ lựng lên, nếu nhìn Hải Minh trong hơn một phút thì đối với cậu ta, tôi đã chăm chú đến hơn năm phút. Thật là khó cưỡng lại mà!. Tôi bẽn lèn lấy tay vén lọn tóc mai, bất giác mỉm cười.

-” Cảm ơn cậu!”

-” Cảm ơn? Vì chuyện gì?”

-” Vừa nãy cậu.....”.

-” Coi như là để trả nợ cậu!”

Trả nợ? Cậu ta nghĩ rằng cậu ta là con nợ của tôi hay sao mà lại nói thế. Cậu ta không hề nợ tôi. Chỉ là tôi muốn giúp cậu ta khi cậu ta gặp nạn thôi.

-” Vết thương của cậu bao giờ được tháo băng?”

-” Cậu không cần phải quan tâm!”

-” Nhưng...”

-” Tôi không muốn chúng ta quá thân thiết!”

-””

Câu nói này sao lại làm cho tôi hụt hẫng, buồn buồn khó tả. Tôi cũng không hiểu nổi tình trạng của mình. Chẳng lẽ tôi...bị bệnh..thật. Phải mau mau đi khám thôi. Bệnh nặng thì nguy mất.

-” Tôi đã gây tai nạn cho cậu, tôi sẽ chịu trách nhiệm!”

ô ô ”chịu trách nhiệm” sao nghe vẻ nặng nề thế nhỉ? Tự dưng nói mà không nghĩ, nói rồi mới biết mình bị...lố.

-” Chịu trách nhiệm?” cậu ta nhúu mày, ánh mắt vẫn lạnh lẽo phả vào tôi.

-” Dù cậu có ngăn cản tôi vẫn sẽ làm!” tôi cương quyết.

-” Tùy!”

Nói xong cậu ta bỏ đi. Mặc cho tôi đứng bất động.

Cậu ta luôn là người bỏ đi trước và tôi cứ như con ngốc nhìn theo, lòng rối như tơ vò.

Nhưng cậu ta đi đâu chứ? Ô tô vẫn ở đây mà!, con người này có gì đó bí hiểm luôn lôi kéo sự tò mò của tôi, có hay tồn tại một chiếc mặt nạ đằng sau khuôn mặt tựa thiên thần. Chiếc mặt nạ ấy là thật hay giả? Bản chất hay ngụy trang?.

~*~

Quán ba ồn ào, náo nhiệt. Tiếng nhạc xập xình pha trộn đủ các thể loại nhạc hỗn loạn. Tiếng hò hét réo lên như tiếng sói hú. Hàng tá âm thanh dội vào chàng trai thanh tú đang nhâm nhi ly rượu.

Chiếc khuyên tai loé sáng, ánh sáng đẹp tựa pha lê.

Khẽ lắc ly rượu, thứ nước ấy sóng sánh dung đưa theo đôi đồng tử xanh mờ nhạt đầy cảm xúc.

.....

-” Này! Anh biết không em thích mưa lắm, cực kì thích luôn!”

-” chỉ có trẻ con mới thế!”

Trên bậc thềm cạnh một nhà hàng có lớp kính hồng hồng, một cậu bé khuôn mặt nhăn nhó đang ngồi nói chuyện với một cô bé có bím tóc buộc nơ hồng miêng cười chúm chím, khuôn mặt ửng hồng. Cô bé luôn cười cười nói nói còn cậu bé luôn tỏ ra khó chịu, mặt mày cau có.

Cô bé đưa tay hứng mưa, cười giòn tan. Thi thoảng lại búng mấy hạt mưa vào cậu bé, tinh nghịch cười.

Cậu bé mặc kệ điều đó, vẫn ung dung lấy ô che những hạt mưa bắn tí tách vào thềm. Mặt không cảm xúc.

-” Anh có biết truyện Bạch Tuyết và bảy chú lùn không?” đột nhiên cô bé ngừng cười, đôi mắt mơ màng nhìn cậu bé.

-” truyện nhảm nhí!”

-” ừ ừ không phải, hoàng tử và công chúa ý rất yêu nhau, truyện có thật đấy!” cô bé vẻ giận dỗi, đôi môi chu lên trông rất dễ thương.

-” Toàn thứ linh tinh!”

-” À hay chúng ta chơi trò hoàng tử công chúa nhé, anh là hoàng tử, em là công chúa.” cô bé hớn hỏ tít mắt.

Đáp lại là sự hồ hững của cậu bé.

-” trẻ con!”

-” em không phải trẻ con!”

-” con nít!”

-” không phải!”

-” đồ điên!”

-” không thềm chơi với anh nữa!”

Cô bé ngúng nguẩy bỏ đi, liếc xéo cậu bé đầy hậm hực. Cậu bé thản nhiên đáp lại bằng ánh mắt chế giễu, chê bai. Sau đó cũng bỏ đi nhưng ngược hướng với cô bé.

Trời vẫn mưa, cái bóng bé nhỏ ấy bị mưa làm nhoè đi, xoá tan theo tiếng vỗ oà của mưa.

.....

Chàng trai khẽ mỉm cười. Kí ức đó lúc nào cũng lùa về theo những cơn mưa. Hôm nay trời mưa. Mưa. Anh nhớ em. Tha thiết. Nồng nàn.

”tuy cô bé ấy có những nét giống em nhưng không ai có thể thay thế em được, em đã cất giữ trái tim anh rồi và không người con gái nào tìm được nó đâu. Em nhớ phải giữ gìn nó cẩn thận đấy nhé, đừng bao giờ khắc sọc lên nó.”

Bầu trời sáng trong, mây trôi lững lờ ngắm nhìn cây cỏ, hồ hững với trăng sao. Con mưa đã đi qua. Và sau nó là những ánh nắng. Ấm êm. Dịu mát.

9. Chương 9

Hôm nay lại là một ngày chủ nhật buồn chán. Bỏ đi công tác xa nhà. Mẹ đi du lịch với bạn bè. Anh Kat nổi hứng làm thêm ca. Trong nhà chỉ còn lại mình tôi, chán, chán và thật chán.

Tôi lười nhác nằm bò ra bàn học, tay nghịch ngợm mấy con thú nhồi bông. Không có việc gì làm, tôi lại lười tai nghe ra nghe nhạc, chán lại lười mấy quyển tạp chí thời trang ra xem.

Hollen Ray!! Nhà thiết kế tài ba. Tôi chăm chăm vào mẫu tin ngắn đó. Từ lúc được chiêm ngưỡng chắc lác tay tôi đã gia nhập vào hội fan của bà. Người phụ nữ gương mặt sáng rực rỡ trước ống kính, rất đổi hiền hậu. Tôi mê mẩn trước sự quyến rũ quý phái đó. Ở bà toát lên sự gần gũi, cởi mở. Nhưng sao tôi thấy quen thuộc với khuôn mặt này vậy? Giống với một ai đó chẳng! Tôi lại nghĩ linh tinh rồi! Nhà thiết kế nổi tiếng thế tất nhiên xuất hiện trên TV nhiều lần mà tôi hay xem TV thì thấy quen là đúng rồi. Chắc là thế! Chắc là thế!

Reng.....tiếng chuông điện thoại réo lên làm tôi giật mình..là Kim.

-” cậu rảnh không? Đi chơi đi!!”

-” có! nhưng mà mình mệt lắm! Đến nhà mình rồi tính tiếp!”

-” ừ! À cậu biết gì chưa?”

-” biết gì?”

-” Sun công khai theo đuổi anh chàng của cậu đấy! ”

-” anh chàng nào? Lại tin vịt à?”

-” Cậu Ken gì đó ý, tớ thấy Sun đang rục rịch kế hoạch rồi đấy. Cậu lo mà tán công trước đi!”

-” cậu ta và tớ chỉ là bạn bè thôi.”

Bạn bè? Tôi còn chưa chắc chúng tôi có mối quan hệ này? ” tôi không muốn chúng ta quá thân thiết”. Đầu tôi lại vang lên câu nói ấy, tim tôi hẫng một nhịp, tâm tư phút chốc rối bời.

-” cậu đừng giấu tớ nữa, cậu có tình cảm với cậu ta. Đúng không?” Kim bắt đầu tra hỏi tôi.

-” không phải!!!” tôi như đứa trẻ bị đổ lỗi bỗng hét lên.

-” đừng tự lừa dối trái tim mình nữa, chấp nhận sự thật đi.!”

Sự thật gì! Tôi thích cậu ta? Không thể, không thể nào? Mà có thể thì sao chứ? Cậu ta đâu có coi tôi là bạn, đây ngay cả bạn cũng chưa từng!

-” Kệ cậu, tớ cúp đây!” có lẽ Kim cũng đã bực với tôi nên mới dập mạnh máy.

Aaaaa

nhức đầu? Không muốn nghĩ nữa! Xoa! Xoa!

Bính boong!!! Kim hả! Sao đến nhanh vậy.

Tôi chạy xuống nhà vội vàng ra mở cửa. Không phải Kim... -” Gì mà ngạc nhiên vậy, anh có phải người trời đâu?”

Tôi không ngạc nhiên khi thấy anh Kat mà là người đi cùng anh mới làm tôi bất ngờ.

-” Chào Min! Nhớ chị không?”

Trước mắt tôi là ai thế này? Tóc uốn xoắn màu hung đỏ, ăn mặc ”thiếu vải”, trang điểm lòe loẹt, vẻ dân chơi. O_o chị ta còn khoác tay anh Kat rất thân mật, tình tứ! Anh Kat đổi mẫu người lí tưởng từ khi nào vậy? Chậc chậc! Xin đừng nói đây là bà chị dâu tương lai của tôi! Cầu trời!

-” Vào nhà đi em!”

Xưng hô thân mật quá, chết rồi, họ thực sự là một cặp? Chị ta nhìn tôi mỉm cười khá thân thiện, nhưng ánh mắt thì có vẻ không hứng thú cho lắm. Anh Kat cầm tay chị ta, vẻ nuông chiều, cưng nựng.

-” Min không nhớ chị thật rồi, chị là Mai Thư đây!”

Bùm chèo! Pằng pằng! Đầu tôi ong ong, hàng loạt kí ức quay về. Mai Thư, cô tiểu thư kênh kieu lắm chiêu hàng xóm của tôi 6 năm trước. Tôi nhớ anh Kat từng rất ghét cô ta cơ mà? Tại vì lúc trước chị ta hay bắt nạt tôi, và tôi thường mách anh Kat nên anh cũng không ưng gì chị ta. Thế mà giờ đây....

-” Min lớn trông xinh quá anh nhỉ?” Mai Thư quay sang khen tôi, đôi môi đỏ choét cong lên lấp liếm đi sự giấu cợt, nhưng cũng không qua được mắt tôi.

-” ồ chị quá khen, em thấy chị mới xinh đẹp!”

-” em khiêm tốn quá!”

-” không, chị mới khiêm tốn!”

-” Không ngờ hai người thân thiết quá!” anh Kat bỗng dưng vào.

Hứ! Tôi mà thêm thân thiết với chị ta, tôi vẫn còn nhớ mối thù của tôi với chị ta đó! Nếu hồi đó chị ta không đi du học và tôi không chuyển nhà thì tôi đã có cơ hội trả thù rồi! May thay nay đã gặp lại....

-” anh Kat, sao anh về giữa chừng thế!” tôi cũng hơi tò mò.

-” Tại Mai Thư muốn gặp em!”

What? Tôi có nghe nhầm không vậy?

-” Thế hai người sao lại gặp được nhau?”

-” à chị làm cùng công ty với anh Kat!”

Lần này tôi tròn mắt nhìn anh Kat, sao có thể? Chắc chắn chị ta cố tình tiếp cận anh Kat, tôi biết Mai Thư thích anh Kat từ bé rồi nhưng anh không hề biết. Giờ mới trở về nước đã tìm cách gần gũi với anh Kat, đồ hồ ly tinh!! Tôi sẽ không để chị ta mê hoặc anh trai tôi đâu.

-” ồ thế hả, anh Kat từ nay đi làm anh phải cẩn thận đó!” phải cẩn thận kiểu con hồ ly ăn thịt đấy, nguy hiểm lắm. Tôi khéo nhắc anh.

-” hả!,em nói gì?” ngốc, ngốc thế mà không hiểu. Anh ngốc hơn cả em. Anh không thể thông minh hơn chút à.

Mai Thư nhú mày nhìn tôi vẻ tò mò, nhưng phần nào chị ta cũng đoán ra ít chút ý tứ trong câu. Chị ta là người sắc sảo mà.

-” à, ý em là anh phải cẩn thận, Mai Thư là đối thủ nặng kí đấy, chị ấy giỏi giang hơn anh nhiều!” Tôi liếc qua Mai Thư, chị ta có vẻ hài lòng về câu trả lời.

-” haha, em nghĩ anh thua hả! Mai Thư chúng ta thi đấu chứ!” anh Kat cười to sau đó thách thức Mai Thư.

-” anh Kat, em đâu dám đấu với anh, tiền bối!” giọng điệu chị ta làm tôi sồn da gà. Nhất là ánh mắt cứ nhìn anh Kat như thôi miên.

-” chị Thư! bên Anh có nhiều anh điều đứng vì chị lắm nhỉ?” Tôi chuyển chủ đề chứ không chị ta lại mê hoặc anh Kat bằng ánh mắt kia mắt.

-” ừ, có nhiều người lắm nhưng chị chưa để ý đến ai!”

Vì Mai Thư thích anh trai tôi nên mới không để ý đến ai? Nhìn chị ta nói cứ liếc anh Kat mà tôi thấy tức giận.

-” thế ạ, tiếc cho họ quá, haizz anh trai em thì có bạn gái rồi, không thì cũng đổ trước chị !”

Anh Kat vừa nhấp được một ngụm nước thì phụt ra tức khắc. Ngạc nhiên nhìn tôi.

-” Bạn gái? Em nói gì cơ?”

-” ơ anh này! Chị Mĩ Thanh là bạn gái anh mà, anh định giấu em sao?” tôi cũng không hiểu lúc này cái tên Mĩ Thanh lại hiện ra trong đầu. Nhưng thôi mượn tên chị ấy một chút.

-” Mĩ Thanh, cô ta...”

-” anh Kat, chị Mĩ Thanh vừa gọi cho anh đấy!” tôi chèn vào lời anh.

-” hả! Min, em...” sao anh Kat phải ngạc nhiên thế nhỉ, tôi chỉ bốc phét tí thôi mà.

-” anh Kat, em có việc bận, chào anh em về!”

Mai Thư bỗng bật dậy viện cớ bỏ đi. Sắc mặt tôi lại như mây đen.

Haha chị ta cuối cùng cũng không chịu được mà bỏ về! Vui quá! Tin này chắc làm chị ta sốc lắm.... Từ bỏ anh tôi đi là vừa... Thông minh! Tôi thông minh quá! Xin lỗi chị Mĩ Thanh, chị mà biết em nói chị là người yêu anh Kat thì chị sẽ làm gì em đây? Nhất định không thể để việc này lọt vào tai chị ấy được!

10. Chương 10

-” em lại bày trò gì vậy?” đang cười thầm về thành tích của mình, anh Kat đột nhiên quát to làm tôi giật nảy người.

-” thế anh nghĩ em đang làm gì?”

-” sao lại nói cô ta là bạn gái anh hả, hả?”

-” à, chị Mĩ Thanh á, em đâu có nói chị ấy là bạn gái anh đâu!”

-” rõ ràng em vừa nói xong! Định chối!!” anh Kat gần giọng, hung dữ nhìn tôi.

-” hơ em nói lúc nào, sao em không nhớ nhỉ!” tôi vẫn cố giả vờ, giả bộ không hiểu.

Anh Kat chuyển sang lườm tôi, tư thế như chuẩn bị xông vào xé xách tôi thành trăm mảnh. Nhận biết được tình hình tôi vội vọt lẹ chạy lên phòng đóng sầm cửa. Phù! May quá!

~*~

kính coong!!

O_o Kim đến rồi!

Sao đây? Tôi sao dám bước chân ra khỏi cửa phòng!

Lấy lại can đảm, tôi hé cửa. Không có ai. Phòng khách..... không có người.

Hehe anh Kat đi làm rồi!

Hura!

-” Min!” trời! Sao tiếng nói này giống của anh Kat thế. Tôi từ từ ngoảnh lại phía sau.

-” aaa...” đúng là anh ấy, tôi phải trốn thôi, chạy...đúng phải chạy. Tôi lúi Kim chạy theo. Trông tôi khác nào kẻ trốn tù không nhỉ? Tôi suýt phát khóc khi phát hiện ra tôi vẫn mặc bộ quần áo ngủ màu hồng sặc sỡ với hình mèo kitty đang cầm bó hoa tươi rói. Chết! Làm sao đây!

-” cậu làm gì mà chạy lúi theo cả tổ thế!”

-” a..an...anh Kat đáng ghé...t đuổi tổ” tôi thở hổn hển, nói không ra hơi.

-” cậu làm gì có lỗi phải không?” Kim nhìn tôi như cảnh sát tra hỏi tội phạm à không, phải là chó sói lùm thỏ non mới đúng.

-” cậu còn nhớ Mai Thư kênh kiệu không?”

-” sao tổ không nhớ! Lần đó tổ với cậu đã thề rằng cô ta là kẻ thù số 1 còn Sun là kẻ thù số 2 mà!”

-” ừ! Anh Kat giờ đang bị cô ta mê hoặc.”

-” gì cơ!” Kim giật nảy mình nhìn tôi, ó mà tôi có tội tình gì đâu mà nhìn ghê vậy. -” vừa nãy anh Kat dẫn chị ta về nhà”

-” ông Kat mất có vấn đề sao? Đi chọn chị ta?” Kim khoanh tay, neho mắt nhìn lại con đường chúng tôi vừa chạy. Tôi biết trong đầu Kim bắt đầu xuất hiện cảnh anh Kat mất thông lông như dây thừng, hốc mắt sâu đen ngòm, ánh mắt đen kịt Tôi rùng mình, xua đuổi mấy hình ảnh ghê rợn đó. không nghĩ nữa, đêm về mơ ma thì chết.

-” Chúng ta phải tìm cách làm chị ta phải tự dứt khỏi anh Kat” Kim xoa cằm ngẫm nghĩ, vẽ dăm chiêu.

-” Tổ có cách rồi!” Tôi bật mí.

-” cách gì?”

-” nhớ chị Mĩ Thanh chứ?”

Kim gật gật. Tôi tiếp tục.

-” chúng ta tác thành cho hai người họ đi!”

-” ý cậu là cho anh Kat và chị ấy...” Kim nhìn tôi nhăn nhó, nói lấp bắp.

-” yes!” Tôi cười mỉm, cao giọng.

Điều này thực sự hơi khó thành. Hai con người như nước với lửa mà đến với nhau thì sao nhỉ? Thành nước sôi à????.

-” Cậu...thấy đó chị ấy rất...khó gần, đặc biệt tính cách thì như bà chằn...” Kim kể với vẻ mặt ngày càng tối dần.

-” hơ hơ tổ cũng biết là như thế nhưng vì những ngày thánh hạnh phúc của tớ à nhằm của anh Kat tổ sẽ không quản ngại khó khăn, gian khổ...”

-”...thực hiện tốt nhiệm vụ được giao, sẵn sàng hi sinh vì sự nghiệp của nước nhà, xin hứa xin hứa!” Kim chen vào ngắt lời tôi, nói đồng dục.

-” ó sao nghe câu này quen quen!”

-” ừ, tổ nói hộ cậu luôn, chống lại chị ta thôi sao giống như đấu tranh bảo vệ tổ quốc thế!” Kim nhìn tôi, ánh mắt ngập ý châm chọc.

-” chả thế! Gia đình là tổ quốc của tổ!” Tôi ”băm” lại Kim.

-” vâng, tôi biết rồi, nhưng trước hết chúng ta tìm chỗ nào ngồi mà tính kế, chứ cứ đứng giữa đường thế này thì không ổn...”

-” ok”

-” Thế đi đâu giờ?”

-” Thư viện!” tôi sáng mắt nhìn Kim chờ đợi cái gật đầu từ cô bạn.

-” uhm”

Haha cậu ấy đã gạt đầu. Tôi biết Kim không thích mấy chỗ đó nhưng vì ánh mắt của tôi nó chân thành quá mà Kim cảm động rồi chấp nhận. Tự sướng thái quá. >"<>

11. Chương 11

Giống như chủ nhật mọi tuần thư viện chật kín người. Tôi lôi Kim lách qua đám đông tiến về gian truyện cổ tích. Vẫn vậy, chiếc bàn vẫn trống trơn và tủ sách vẫn nằm cô độc.

-” Truyện cổ tích? Đừng nói với tớ cậu vẫn thích thể loại truyện này nhé!” Kim kéo ghế ngồi đối diện tôi, không ngừng nguyền tôi.

-” Tớ nghiện chứ không phải thích nữa!” Tôi đan hai tay vào nhau, mắt sáng như sao hôm nhìn Kim.

Tôi nghĩ nó đã ngấm vào máu tôi rồi, chứ không còn là một sở thích bình thường nữa. Ô ô cổ tích có phải mấy truyện kinh dị đầu mà ai cũng xa lánh thế nhỉ? Cùng lắm nó chỉ có những cảnh như chém hoặc xé xác con vật nào đó thôi. Đọc truyện cổ tích cho đỡ bị bệnh tim. Nếu hỏi bất kỳ ai thì 99,9999% cho rằng nó chỉ phù hợp với bọn trẻ con và dùng để ru ngủ (còn 0.0001% là tôi cho rằng cổ tích làm đầu óc thêm sinh động). Anh Kat đã từng cốc cho tôi mấy cái vào đầu rồi ném cho tôi ánh mắt bất lực ” Đừng để mấy câu truyện trẻ con làm lu mờ đầu óc, cô em khờ khạo!” đấy ai cũng cho tôi là không bình thường. Chắc chắc lẽ nào tôi là người duy nhất trên thế giới này không bình thường? (đấy là mọi người nghĩ chứ tôi cho rằng 100% tôi phát triển theo quy luật của con người cũng như ai đó thôi!). Thế đấy! Cả nhà tôi lúc nào cũng coi tôi là trẻ con mặc dù tôi đã sắp bước sang tuổi công dân.

-” Ngồi đọc mấy quyển này có thể tìm ra cách hả?” Kim lười nhác gục mặt xuống bàn, tay vẫn lật dở mấy quyển sách vở đại trên giá sách sau lưng.

-” Cứ đọc rồi chúng ta khác tìm thấy?”

Theo kiến thức tích lũy từ mấy năm nay, tôi rút ra kết luận ”không phải câu truyện nào cũng bình yên từ đầu đến cuối và bao giờ cũng có kẻ thứ ba xen vào!”. Không là yêu quái thì cũng là phù thủy.

Mai Thứ! Chị ta xứng đáng được tôi phong cho làm phù thủy. Mà ngay cả bản chất chị ta cũng là phù thủy rồi. Nghĩ lại thời gian 4 tiếng trước, tôi vẫn rùng mình trước móng tay vừa dài vừa đỏ chót của chị ta. Ấy đặc điểm này giống y phù thủy. Cách ăn mặc theo thời thượng thái quá của chị ta cũng giống phù thủy nốt. Haizz sao nhìn mãi mà không thấy một ít thân thiện ở đâu nhỉ? -” ôi trời, tớ phát chán với mấy quyển truyện này rồi!” Kim ngẩng đầu nhìn tôi với đôi mắt long lanh, mặt xụ xuống chán nản.

Tôi rời khỏi quyển truyện cùng với đồng suy nghĩ lộn xộn nhìn Kim đầy thông cảm, chặc miệng:

-” Thôi! Cậu thích đọc cái gì thì đọc đi, để tớ nghiên cứu mấy cái đề tài phù thủy!”

-” phù thủy?”

-” thế cậu không thấy chị ta giống phù thủy à?”

-” ừm! Giống hệt”.

Kim gạt gù. Ánh mắt sáng rực nhìn tôi, cười một cái rất chi là ”đểu”.

-” Thế cậu cứ nghiên cứu đi nhé, tớ ra kia một chút!”

Biết tổng Kim định ra gian khoa học-viễn tưởng, tôi xuề xoà gạt đầu. Đọc mấy thứ đó càng làm tăng thêm bệnh ”hoang tưởng” của cậu ấy mà thôi. Tôi lắc đầu ngán ngẩm nhìn Kim.

Tôi cúi xuống quyển truyện, tiếp tục đọc. Có bước chân lại gần. Tôi cũng không để ý. Chắc là Kim...

-” Kitty?”

Nghe giọng nói lạ, tôi tò mò ngẩng lên. Là một cậu con trai mặc chiếc áo sơ mi trắng, ống tay được xắn lên hai ống. Nhìn rất thư sinh với cặp kính gọng đen bản to. Cậu ta có lẽ cũng đang là học sinh một trường trung học phổ thông nào đó. Khuôn mặt nhìn non choẹt. Tôi nhìn cậu ta đầy khó hiểu. Cậu ta vẫn nhe răng cười tươi rói. Chiếc răng khểnh lộ ra làm bừng sáng khuôn mặt khá điển trai.

Cậu ta kéo ghế ngồi đúng chỗ Kim vừa đứng dậy. Ánh mắt thích thú nhìn tôi.

-” cái áo bạn mặc nhìn dễ thương ha!”

Tôi ngượng chín mặt nhìn lại chiếc áo trẻ con của mình. Biết ngay mà, sở thích kì lạ của tôi lúc nào cũng làm người khác phải bật cười.

-” ừ!” tôi đáp lại vắn vắn với một từ.

-” truyện cổ tích? Bạn thích đọc nó hả?” Cậu ta bỗng giựt lấy quyển truyện từ tay tôi. Tôi nhả mặt trước thái độ của cậu ta. Vô duyên thế không biết.

-” Mau trả lại nó cho tôi!”

-” cái này á! Nhưng tôi đang đọc nó! Thật tiếc!” cậu ta đẩy gọng kính, nheo mắt nhìn tôi đầy nét cười. Muốn trêu chọc tôi? Hừ không dễ dàng thế đâu.

Tôi mím môi, tay nắm thành nắm, đồng thời nhào người về phía trước định giật lại quyển truyện nhưng không ngờ cậu ta bỗng nhảy vọt sang bên cạnh tránh được cú vỗ của tôi. Gương mặt đầy tự đắc của cậu ta làm tôi phát bực.

-” ồ! Lấy lại hả! Bạn đừng nóng vội, mình đọc xong rồi khác trả lại bạn ngay mà!” Vẫn với nụ cười sáng chói, cậu ta nhả nhả khuyến mãi tặng tôi cái nháy mắt có thể làm chết đứng các cô gái. Tôi tím mặt. Màu xám dần thay thế sắc hồng trên khuôn mặt tôi. Tôi là một đứa hiền lành nhưng cũng không dễ để người khác trêu quá trớn. Nhất là khi nhìn thấy khuôn mặt căng cứng của cậu ta, tôi lại muốn nổi khùng lên.

-” Cái tên mặt dày vạm vỡ kia, có trả không hả, đừng để đây phải dùng biện pháp mạnh...”

Cậu ta bất động với câu nói của tôi. Ôi thôi! Trong mấy giây không kìm lại được cảm xúc tôi đã tự hủy hoại hình tượng thực nữ mà bao lâu nay tôi kiên trì xây dựng. Tất cả là tại cái tên mặt con nít kia!!!!.....

Người tôi bỗng chốc nóng phừng phừng bởi những ánh mắt súp lơ soi của mọi người chiếu roẹt lên tôi. Tên kia lại toe toét nhe răng, cười ma mị.

-” ô ô mặt tôi không dày đâu, cho kiểm chứng luôn..”

Tức thì tên đó bước lại gần tôi, thấy có điều bất ổn tôi vội vã lùi về sau. Hắn ta vẫn nhằm tôi mà thẳng tiến. Bụp! Hết đường thoát rồi! Huhu. Ồ.....nhưng mà làm sao tôi phải sợ hắn nhỉ, cứ mạnh bạo như vừa nãy ý. Tôi lấy lại tinh thần, bình thần khoanh tay vênh mặt thách thức nhìn hắn ta. Xem hắn định làm gì tôi giữa chốn đông người? Con trai gì mà hay để ý đến những lời buột miệng thế không biết! Mà mặt hắn ta dày thật mà!

Rầm!! Tôi giật nảy mình, nuốt ực một cái nhìn sang cánh tay hắn ta chặn trước mặt tôi, một cảm giác bất an cứ thế gào thét dữ dội. Tôi từ từ xoay mặt lại. Ôi cái mặt như baby của hắn gần sát mặt tôi. Mặt tôi nóng ran, chân tay run rẩy nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh.

-” Bạn nhìn kĩ chưa, mặt mình đâu có dày!”

Đoạn hắn ta cúi sát hơn, tôi nhắm chặt mắt, cắn môi thật chặt. Hắn ta định...định hôn tôi???. Không được!..... Hắn ta không phải là hoàng tử của tôi, nhất định không được. Trong lúc đang mơ hồ trong dòng cảm xúc hỗn loạn, bên tai tôi văng vẳng lên câu nói: ”Tôi không trả đấy, bạn thử biện pháp mạnh đi!” kèm theo tiếng cười nhẹ. Tôi choàng mắt nhìn hắn ta đang khoanh tay ngạo nghễ, đôi mắt thích thú nhìn tôi.

-” Vừa rồi, bạn nghĩ tôi sẽ hôn bạn???.....”

-” Tôi...k..h..”

-” Ồ nhìn vẻ mặt thất vọng của bạn là tôi biết rồi.... Xin lỗi, để lần sau tôi sẽ bù đắp cho bạn”

Nói xong, hắn ta ngạo nghễ quay đi, hai tay đút túi quần về lãng tử, ngón trỏ chỉ lên trần lắc lắc "bye bye, see you again"...được một đoạn hắn ta bỗng quay lại nhìn tôi lưu luyến.(Mắt tôi chắc có vấn đề nên mới nhìn ra thế). "Tôi sẽ đợi biện pháp mạnh đó". Quyển truyện của tôi, ôi...nó vẫn nằm trong tay hắn. Tên đó...tôi...tôi sẽ giết...chết...nếu còn gặp lại.

Việc cần làm cấp thiết giờ là phải giải thích sao với thư viện đây. Quyển sách đó mà không trả lại chỗ cũ thì tôi sẽ phải đền gấp trăm lần.... Aaaaaaa....muốn đập đầu vào tường chết quách đi cho xong... Tự đứng gặp tên biến thái. Ôi cái cuộc đời... Mất cả ngày trời ngồi trong thư viện, rốt cuộc vẫn chưa tìm ra biện pháp gì? Chán quá!

Tôi đi lững thững trên vỉ hè, nhưng dáng đi vất vưởng như hồn ma. Đã thế còn phải chịu đựng bao nhiêu ánh nhìn "trìu mến" từ bốn phương tám hướng. Haizz...cái bộ quần áo này thật sự "thu hút" thế hả?

Nếu có Kim đi cùng thì đỡ phải ngại không, đằng này con nhỏ đó biến mất tích không nói cho tôi một lời nào. Hại tôi lúng lúng cả cái thư viện mà tìm nó....

Ngày hôm nay quái đản vậy trời? Chủ nhật tẻ tẻ!!!

Kết...

Một con xe BMW bất ngờ dừng trước mặt tôi. Nhìn qua, tôi cũng thấy chiếc xe quen quen...

- "Min đáng yêu, đi đâu vậy"

Kính xe hạ thấp xuống, chàng trai có mái tóc đen nổi loạn thò đầu ra ngoài cười hỏi tôi.

Nghe giọng thôi nào tôi cũng đã phân tích đưa ra kết quả ngay lập tức: Hải Minh.

- "Lượn lờ thôi!" Tôi nhún vai bất đắc dĩ.

- "Tưởng bỏ nhà đi bụi cơ!"

Đi bụi? Nhìn tôi giống thế á. Không phải Hải Minh nhìn thấy tôi ăn mặc thế này nên kết luận một câu xanh rờn như thế chứ?

- "Có đi nhờ xe không anh cho quá giang một đoạn?"

- "Tất nhiên là có!"

Tôi hí hửng chạy lại mở cửa xe, nhưng chúa ơi cái khoảnh khắc cửa xe vừa mở ra nụ cười tôi đông cứng ngay tức khắc, tim bỗng chốc biểu tình dữ dội.

Đây là xe của cậu ta mà? Sao tôi có thể quên mất điều này được chứ?

Tôi cứ thế đứng bần thần, ánh mắt chăm chăm vào thân ảnh đang nửa nằm nửa ngồi gác tay sau gáy, mắt nhắm hờ. Chân mày người đó nhíu lại, vẻ khó chịu, nặng nhọc cất lời.

- "Cậu có ngồi không?"

- "à! Có..." Tôi định thần lại, bước vào xe. Tôi cố ý ngồi sát cửa cách cậu ta một cánh tay. Tim vẫn đập mạnh.

Tôi len lén liếc trộm cậu ta nhưng không may hai ánh mắt chúng tôi cùng gặp nhau. Tôi vội quay mặt đi, che đậy đôi gò má đỏ bừng.

- "Đừng nhìn tôi với ánh mắt chiếm đoạt đấy nữa!"

Chiếm đoạt? Ánh mắt tôi nó hiện rõ như thế à? Ôi! Không, tôi...tôi...chỉ có một chút là muốn "chạm vào mặt" cậu ta thôi mà? Ai bảo cậu ta đẹp trai quá? Mà tôi thuộc dạng "mê trai đẹp" thì mới bỗng bột "liếc mắt đưa tình" thế chứ!!

- "Min à, anh còn bị cậu ta hút hồn nữa là em!"

Hải Minh nhìn qua gương chiếu hậu cười to, nháy mắt với tôi.

Tôi lạnh người ngay sau đó. Không phải anh ta bị gay đấy chứ? Oh my god, thế thì Kim sẽ ra sao đây? Đẹp trai thế mà gay, phí của!!

-”Anh ta bị gay mà!!”

Ken vẫn nhắm mắt, nhả ra một câu làm tôi sững người. Quả không sai Hải Minh bị gay...Ồ là la...

-”Cậu không nên hù Min như vậy! Min à, anh là men 100% đấy, đừng tin lời cậu ta!”

Hải Minh nói như khóc, giọng run run, mắt cảm phần liếc qua Ken..

12. Chương 12

Tôi âm ừ về tin tin. Thực chất, tôi vẫn chưa tin lắm, anh ta mà gay thật thì...

-”Min à! Bạn em ý, dạo này có khỏe không?”

Bỗng dưng Hải Minh quay xuống, rụt rè hỏi tôi..làm tôi muốn ngã lăn ra mà cười.

Không ngờ Hải Minh đã bị Kim làm động lòng... Hai người này có mấy ngày mà tiến triển nhanh đến mức này rồi. Tôi ho nhẹ ,hắng giọng.

-”Bạn em á! Ai cơ?”

Tôi cố hỏi vặn lại, trêu thử anh ta.

-” ThìKim ý!”

Hải Minh gãi đầu, mãi mới đánh vần xong mấy chữ đơn giản..

Tôi bật cười. Coi chừng anh ta cũng khá rụt rè trong mấy chuyện tình yêu tình báo này...

-”Vẫn khỏe, vẫn đủ sức để bám theo anh!, anh còn muốn hỏi gì nữa không?”

-”Ờ! Kim thích màu gì? Thích ăn gì? Thích nghe nhạc gì? Thích đọc sách gì? Thích...”

-” Trợ lý cấp cao Minh, tập trung lái xe đi, giờ không phải là giờ yêu đương!”

Ken gằn giọng, bỏ hai tay xuống, ngồi thẳng người, nheo mắt, ánh nhìn như muốn giết người rọi thẳng về người lái xe.

Hải Minh rùng mình, lạnh toát sống lưng, mặt méo mó nhìn tôi. Tôi đưa mắt ý nói ”lúc nào em nói cho” rồi len lén quay sang quan sát cậu ta-Ken.

-”Bạn thích nhìn tôi đến vậy à”

Hoàng tử quay sang tôi, ánh mắt có phần thích thú..

-”Ờ, tôi chỉ xem, vết thương có để lại sẹo không thôi. Hi.”

-”Thế có muốn nhìn kĩ không?”

-” hã...”

Mặt cậu ta bỗng dưng tiến sát mặt tôi. Tôi có thể cảm nhận được môi cậu ta ở rất gần môi tôi. Chỉ cần tôi nhướn lên mấy mili, môi chúng tôi sẽ chạm nhau. Nghĩ đến đó thôi, mặt tôi đã đỏ lựng như quả cà chua. Tim như muốn nhảy ra ngoài. Toàn thân bị tê liệt hoàn toàn...

Càng ở khoảng cách gần, những đường nét hoàn mỹ lại càng có sức mê hoặc tôi. Nuốt ực một cái, tôi lấy tay đẩy vôi cậu ta ra, không biết tôi sẽ làm gì khi tình trạng này kéo dài thêm nữa? Nhưng lúc đẩy cậu ta ra, rõ ràng tôi đã chạm vào ngực cậu ta và lúc đó tim cậu ta cũng đập rất nhanh....

-”May mà không để lại sẹo, may quá!”

Tôi giả vờ cười cười, giọng run run..

-”Thế sao? Cậu nhìn kĩ chứ!”

-”Ừ!”

-”Tốt! Nhan sắc ”mê hồn” của tôi vẫn còn nguyên vẹn....!”

Cậu ta có phải quá cao ngạo không? Đúng là thích tự sướng. Haizz. Nhưng mà cậu ta đẹp nên cậu ta có quyền, tôi sao cấm được! “Nàng công chúa của ngày xưa nay không còn.

Như lòng em vẫn chìm trong băng giá

Rồi anh đến cùng ngàn ánh nắng gió xuân về

Rẽ màn đêm

Đánh thức một trái tim.

Lặng nghe tiếng hát

Lặng nghe tiếng gió

Hòa trong nắng ấm đang về dưới môi hồng

Nhìn chiếc lá đông

Chợt rơi rất nhẹ

Và mùa xuân đang khẽ cười.

Nhẹ nâng cánh gió

Hòa theo tiếng hát

Và ngàn ánh nắng lay nhẹ mắt mi mềm

Nàng công chúa xưa

Chìm trong giấc ngủ

Trao em tình yêu

Làm tan trong em giá băng.

Rồi...

Đưa anh và trở về chuyện tình cổ tích.

Ngỡ như giấc mộng

Để được cùng em lướt trong gió.

Chuyện tình yêu

Viết riêng anh và em.”

Bài hát nhẹ nhàng cất lên từ chiếc radio làm tôi mơ màng. Công chúa và hoàng tử-chuyện tình đẹp như mơ. Tôi lại đưa mắt nhìn Ken, cậu ấy có phải hoàng tử của tôi không?

Ken hoàn hảo, là một hoàng tử chính hiệu còn tôi, một con nhóc có phần trẻ con, ham mê cổ tích. Hai chúng tôi thuộc về hai thế giới khác nhau vì thế tôi không thể là công chúa của Ken và Ken cũng không phải là hoàng tử của tôi. Cái tôi mong ước bây giờ là tôi sẽ trở thành bạn của Ken-một người bạn luôn sát cánh bên cậu ấy. Ở cậu ấy tôi cảm nhận rõ sự cô đơn, lạc lõng. Dù có ngang tàn đến đâu cái bóng lẻ loi vẫn bao trùm lên người đó.

-Min, nhà em rẽ lối nào vậy?

-À, rẽ phải!

-Từ này giờ sao trông em ngơ ngơ thế?

Cái gì? Ngơ ngơ! Anh hết từ dùng rồi hay sao lại đi gần em với nó? Trông mặt tôi thế này mà bảo ngơ, mắt anh có vấn đề rồi. Thế là trí óc của tôi vắng hết mơ mộng sang một bên, thay vào đó là hàng ngàn từ trách móc Hải Minh. Cái con người đó lúc nào cũng khiến tôi nổi điên.

-Stop! Nhà em kia rồi!

-Đẹp quá, em cũng là tiểu thư đó hả?

-Tiểu thư cái đầu anh ý, anh đừng mang hai từ đó ra để chỉ em!

-Này em bị sao thế tự dưng nổi cáu với anh!-Hải Minh mặt méo xệch nhìn tôi.

Ai bảo tại anh ta mà giấc mơ đẹp của tôi với Ken vỡ bụn như bong bóng. Tôi thù dai đó!

-Nóng trong người!-tặng Hải Minh ba từ hay dùng nhất trong quảng cáo trà Dr.Thanh tôi đẩy cửa xe bước ra ngoài.

-Chào cậu nhé, cảm ơn cậu đã ình đi nhờ. À đây là nhà mình, cậu có thể đến bất cứ lúc nào, mình luôn đón tiếp cậu....-câu tạm biệt tôi dành cho Ken kéo dài hơn mười phút, một bài diễn văn thật hoàn chỉnh.

Ken không nói gì chỉ lẳng lặng gật đầu. Cậu ấy vẫn tỏ ra xa lạ với tôi, tôi buồn vì điều đó. Khó có thể nói hết tâm trạng của tôi khi bên cậu ấy, lúc vui lúc buồn lúc thân quen, lúc xa lạ. Tôi đã định hỏi Ken về chuyện Sun nhưng tôi không thể hé được nửa lời vì tôi không phải là bạn của Ken. Giữa tôi và Ken chỉ là người gây họa và người bị hại. Tôi muốn quan tâm Ken thật nhiều, tôi muốn ôm Ken như lần Ken bị thương. Nó làm cho tôi thấy thoải mái, ấm áp.

Nhìn bóng chiếc xe khuất xa đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ, tôi xoay bước tiến về phía cổng có giàn hoa giấy tím đậm. Đó là nhà tôi.

Thấp thoáng có bóng người trước cổng, tôi nheo mắt quan sát. Oh my got, số tôi kiểu gì thế này, sáng là Mai Thư giờ đến Mĩ Thanh. Ôi tôi chết mất!

Mĩ Thanh à, sao chị lại đến lúc tâm trạng em như kiến bò trên chảo lửa thế này?

Chị mà biết vụ sáng nay, coi như đời tôi đặt dấu chấm hết ở ngay cổng nhà mình...

Vuốt ngực lấy lại tinh thần tôi bước đến sau lưng chị, hít hơi dài:

-Chị Thanh, chị tìm em à?

Do khá bất ngờ với sự xuất hiện đột ngột của tôi, chị giật mình quay lại liếc tôi chấy tóc:

-Em làm chị hết hồn! Mà chị không tìm em đâu, chị tìm ông anh của em!

Tôi vội nuốt ực một cái. Quả này tôi không sống sót được rồi! Kat ơi, anh làm ơn đừng nói chuyện sáng nay với chị ấy nhé!

-À, anh em đi làm chưa về. Hình như anh ấy đi công tác bên Hồng Kông hai tháng. Có gì chị cứ nói với em là được rồi!

Lần thứ hai nói dối trong ngày, tôi có còn là Min lương thiện nữa không vậy? Bước đường cùng rồi, tôi đành phải tự rẽ lối thoát ình. Không thể để hai ông bà này gặp nhau được mặc dù tôi có ý gán ghép họ với nhau... Never... -Đi công tác? Hắn ta dám bỏ đi khi còn nợ chị sao, cái tên đáng ghét tôi thề sẽ băm anh thành trăm mảnh khi anh trở về.-Mĩ Thanh nắm tay thành đấu, miệng rít ghê rợn.

-Chị à, anh Kat nợ chị cái gì?

-Anh ta vẫn chưa đền cho chị cái túi xách hàng hiệu. Em biết không, có được nó chị đã đổ biết bao công giành giật, thế mà tên đáng ghét đó đã xé nát nó ra...

Lại vụ gì nữa vậy? Túi xách hả? Sao không thấy anh Kat nói gì về việc này chứ?

-Hai người thân thiết đến mức đi mua sắm cùng nhau rồi?

-Em nghĩ gì vậy, chị với anh em như nước với lửa sao mà thân thiết được. Chẳng qua là tình cờ gặp gỡ thôi! Và thế là chị kể lại cho tôi toàn bộ sự việc. Và tôi đúc kết thành kết luận như mọi lần: cả hai người đều sai.

-Đấy, em thấy anh em đáng ghét không, chỉ vì một vết sữa thôi mà cũng nổi điên lên!-Mĩ Thanh tay vân vê lọn tóc xoắn vừa mới làm, mắt trừng trừng nhìn vào nhà tôi.

Lần trước là tông xe, lần này là làm đổ sữa lên áo... Hai người này có duyên từ kiếp trước thì phải, hễ gặp nhau là xảy ra đánh nhau và cãi vã.

Tôi chỉ thở dài chán nản. Tôi không phải là quan toà phân giải, thế nên tôi chọn cách lắng nghe và gật đầu có lệ.

-Mà em đi đâu đấy, ăn mặc cute quá!-Mĩ Thanh chuyển tầm mắt về phía tôi. Đáy mắt ánh lên vẻ thích thú.

Tôi ngượng ngịu gãi đầu:

-Em ra thư viện thành phố, hi!-Một nụ cười siêu ngố được tôi trưng ra.

-Đi bộ sao?

-Vâng!

-Thôi chị về đây, lúc nào anh em về thì alo cho chị nhé, chị sẽ xử nhẹ thôi!-Mĩ Thanh nháy mắt rồi xoay bước bỏ về.

Tôi thở phào...

May mà tôi thông minh nghĩ ra cách lừa chị..

Đến giờ tim tôi vẫn đang đập thình thịch đây này...

Vuốt đồng hồ tôi quay người mở cổng.

-Anh đi công tác hai tháng sao?

Tôi đứng hình. Cúi gằm mặt. Anh Kat nghe thấy hết rồi! Huhu...

-Xin lỗi, nhưng em không muốn kết thúc cuộc đời dưới tay chị ý!

-Thế thì chấp nhận kết thúc dưới tay anh đi!

Và tối hôm ấy, tôi bị anh ấy quát xa xả vào mặt. Xui xẻo, tối nay bố mẹ tôi cùng đồng loạt trở về. Mấy bài kiểm tra môn toán của tôi bị anh ấy lôi ra trình lên bố mẹ. Một ngày chủ nhật xui xẻo kết thúc. Ngày mai không biết sẽ ra sao đây?

13. Chương 13

Đúng 6h sáng chiếc đồng hồ báo thức hình con ếch réo lên từng hồi inh ỏi. Tôi nhào người với lấy nó rồi bấm tắt một cái. Nó im bật.

Rúc đầu vào gối to xù xụ, tôi ngủ tiếp hi vọng giấc mơ ban nãy quay trở lại. Giấc mơ ấy rất đẹp.

-Min!!!! Dậy ngay!

Tôi nhả trán và lập tức bật tai lại. Giọng có volume to cỡ này đích thị là anh Kat rồi! Tôi cứ nằm lì đấy, làm gì được tôi nào. Á à, lại tự tiện xông vào phòng mà không gõ cửa! Tý tôi mách mẹ trả thù! Hứ!

-Hình như hôm nay mẹ làm bánh kem thì phải?-lại tiếp tục dùng đồ ăn để dụ tôi dậy. Tưởng gì chứ, chỉ là bánh kem thôi mà...

Ơ...

O...

-Bánh kem á?

Bánh kem! Bánh kem!

Có tác dụng hơn cả đồng hồ báo thức, tôi bật ngay lập tức. Hai mi mắt mở to. Anh Kat cười "đểu" rồi biến mất khỏi phòng! Cái kiểu nhếch miệng châm chọc ấy...rất đáng nghi. Và sau vài giây, tôi đã ngộ ra:

-Mình bị lừa! aaa....

Mẹ tôi thường làm bánh kem mỗi tuần đơn giản vì đó là thứ bánh tôi thích. Tôi biết mẹ luôn dành tình cảm cho tôi nhiều hơn so với anh Kat và bố tôi. Tôi cảm nhận được điều đó qua ánh mắt và hành động của mẹ. Tôi nhớ một lần tôi tinh nghịch đuổi theo một chú chó nhỏ, băng qua nhiều lần đường rồi rẽ vào nhiều góc ngách và tôi đã bị lạc. Lần đó mẹ không mắng tôi mà mẹ chỉ ôm tôi và khóc. Tôi nhận ra trong đôi mắt mẹ có điều gì đó lo sợ, đó chẳng phải là một nỗi lo bình thường...nó giống vẻ hối lỗi khi làm sai điều gì đó...nhưng thực chất tôi mới là người có lỗi cơ mà!

Tôi rời khỏi giường, vừa đi vừa nguyên rửa anh Kat. Nội dung chủ yếu vẫn là cầu cho anh Kat bị ế!! (Thưa God thân mến, con biết người đã chán nghe mấy từ "ế" rồi nhưng con mong God cho anh ấy ế thật để cho anh ấy biết thế nào là sự lợi hại của con à nhằm của God...!)

Chuẩn bị xong hết tất tần tật, tôi lao ngay xuống phòng ăn.

-Hello Min! Ngày mới tốt lành!-tiếng reo của ai đó làm tôi bất ngờ. Tôi dụi dụi mắt. Hoa mắt không trời?

Trong phòng ăn có thêm một nhân vật mới, tuy mới nhưng lại vô cùng quen thuộc. Quen đến nỗi dù chỉ cần nghe tiếng bước chân cũng đoán ra.

Cô bé có đôi mắt một mí chớp chớp liên tục, miệng nhoẻn cười rõ tươi. Tóc đen tết bím hai bên. Cô nhóc vẫy vẫy tay ý muốn gọi tôi đến gần.

-Cậu làm gì ở nhà tớ thế này?

-Tớ quyết định rồi, từ nay tớ sẽ chuyển sang nhà cậu ở luôn. Hi hi-Kim cười rồi liếc mắt sang phía mẹ tôi, tôi thấy mẹ gật đầu.

Quay sang phía anh Kat, anh lắc đầu nguây nguây, vẻ mặt bí xị rầu rĩ-Mẹ để hai đứa nó ở chung để bắt nạt con ạ! Hai đứa nó cứ như giặc cái ấy, con không quản được đâu!

Bố cười quay sang tôi và Kim, nói chậm rãi:

-Hai đứa có thể ở cùng nhau nhưng chớ gây loạn đấy nhá!

Kim sáng mắt, gật liên hồi.- Cháu cảm ơn hai bác, cháu thề cháu sẽ ngoan ngoãn. Dù gì năm sau cũng thi đại học rồi, hai đứa cháu sẽ bù đắp kiến thức cho nhau!

Tôi thở dài. Tôi biết tổng Kim đang suy tính việc gì rồi. Học á? Never, theo tôi biết "học" không có trong từ điển trong đầu Kim.

-Bố mẹ suy nghĩ lại đi, con kịch liệt phản đối việc này. Minh Min con đã gần như tắt thở rồi nay thêm Kim không chừng con chết mất!-Chiếu tia nhìn đe dọa lên hai đứa tôi, anh Kat gần giọng, càng về sau giọng anh càng khó nghe.

Kim lườm lại. Tôi cũng lườm. Sao lại có thể bôi nhọ tính nết của hai đứa tôi như thế được chứ? Anh Kat đáng ghét, giờ có Kim là đồng minh rồi anh sẽ biết tay em! Đùng bao giờ có thể tự tưởng đến việc dẫn Mai Thư về làm chị dâu em nhé! Never! -Anh phản đối cũng vô ích thôi, bố mẹ đồng ý hết cả rồi!

-Đúng thế! Phản đối vô hiệu lực!-Kim xen vào ngay sau đó.

Anh Kat chỉ gầm gừ lườm nguýt hai đứa tôi rồi hếch mặt sang hướng khác về "ta đây không thèm quan tâm đến mấy việc tép riu này nữa!".

Kim huých tay tôi, hai đứa tôi cười rúc rích với nhau.

-Hai đứa ăn nhanh đi rồi đi học, sắp muộn học rồi!—Mẹ khẽ nhắc nhở chúng tôi rồi nhẹ nhàng gấp thức ăn vào bát của hai đứa.

-Vâng thưa mẹ!—Kim cùng đồng thanh với tôi.

Tôi quay ngoắt sang Kim—Đây là mẹ tớ chứ, ai cho cậu gọi là mẹ!

-Sống cùng nhau rồi thì khác gì gia đình đâu, họ cũng là bố mẹ và anh trai của mình!

-Không, đây là bố mẹ của mình!

-Của mình!

-Của mình!

Hai đứa chúng tôi cứ thế đôi co nhau, đến khi mẹ bực lên nhắc nhở thì hai chúng tôi mới yên phận ngồi ăn.

Tôi dắt xe ra khỏi nhà sau khi chào mọi người xong, Kim cũng hớn hở theo sau. Tôi vẫn là người đeo!

-Min ới, min ới, vẫn giận tớ à?— thấy tôi mặt lạnh suốt từ nãy, Kim xuống giọng hỏi.

-...

-Thế thì tớ sẽ không tranh với cậu nữa, được chưa?

-Cậu mà tranh nổi với tớ á, hừ!

-Bạn Min yêu quý, tớ sai rồi, tha lỗi cho tớ nhá, nhá!

Tôi nén cười, rồi uh huh vờ như miễn cưỡng xí xoá. Nhưng thực ra tôi đâu giận Kim, tôi chỉ muốn trêu Kim một lúc thôi..

-Min hôm qua đi chung xe với anh Minh à?—Kim giục giục vạt áo sau lưng tôi rồi tò mò hỏi.

-Sao cậu biết?

-Tớ đứng bên kia đường đã thấy thế!

Lộ rồi nhé, Kim đã trốn đi chơi rồi bỏ lại tôi một mình, đồ ham chơi quên bạn, Kim xấu xa!

-Ừ, anh Minh cho tớ đi nhờ!

-Thế trong xe có Ken không?

-Chỉ có tớ và Hải Minh thôi. Biết không, anh ấy dịu dàng cực, anh ấy còn hát cho tớ nghe nữa nhé! Ôi anh ấy dễ thương chết đi được!

Tôi khai lịch sự việc cổ tình chọc tức Kim. Cho chừa tính ham chơi quên bạn nhé!

-Cậu đã có Ken rồi, sao lại để ý đến anh Minh làm gì nữa. Này nhé, tớ không đồng ý cho cậu bắt cá hai tay đâu!—Giọng Kim lộ rõ vẻ khó chịu, Kim đang ghen với tôi. Hihi.

Nhắc đến Ken, tôi lại nhớ đến giấc mơ đêm qua. Giấc mơ đó có Ken...

Trên bãi cỏ xanh rì, Ken quỳ xuống, móc trong túi áo ra một cái hộp nhỏ hình trái tim và bật nắp. Chiếc nhẫn xinh xinh sáng rực rỡ. Ken cười tươi rói:

-Min à, đồng ý lấy anh nha!

Tôi đỏ bừng mặt, tim đập loạn xạ. Không phải chứ, tôi mê Ken đến nỗi còn mơ đến cảnh Ken cầu hôn mình nữa chứ! Nhưng...thực lòng tôi rất muốn điều đó xảy ra..

-Này, tớ đang nói chuyện với cậu đấy!

Giọng Kim bực bội vang lên. Hình như tôi để cậu ấy độc thoại từ nãy giờ.

-Ừ, tớ đang lắng nghe đây!

-Thế cậu có biết tớ đang nói gì hay không?

-...

-Tớ nhìn thấy Sun đi cùng Ken!-Giọng Kim chắc nịch.

-...

-Không sao chứ, Min ơi cậu đang buồn hả?

-Buồn gì chứ, tớ chỉ coi Ken là bạn thôi, hì, chúng ta tăng tốc nhé!

Tôi lại tự dối lòng mình lần nữa. Đối với tôi Ken còn ở vị trí cao hơn nữa...

-Hello! Cô bé cổ tích!

Vừa bước chân ra khỏi nhà xe, tiếng ai đó vang lên rồi bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi. Tôi mắt tròn mắt dẹt kèm há hốc mồm. Nhìn.

-Này, nhớ anh quá hả, uầy em không phải biểu lộ cảm xúc vui mừng tột độ thế đâu!

Tôi vẫn trong trạng thái ngơ ngác rồi dụi dụi mắt. Phải không đấy, sáng ra đã gặp tên đáng ghét hôm qua! Chẳng lẽ hắn theo tôi đến tận đây?

Tôi vẫn nhớ như in lời hứa ngày hôm qua. Gặp lại hắn tôi sẽ giết...chết. Hại tôi mất truyện đọc, hại tôi nước mắt ngấn nước mắt dài đến truyện... Tên sao chổi đáng ghét!

-Cậu còn dám xuất hiện trước tôi, tôi sẽ cho cậu biết tay!

Mặc kệ cậu ta còn đang bất ngờ, tôi xắn tay áo rồi kéo cà vạt cậu ta xuống...

-Hai người đang làm gì vậy?

.....còn nữa.... Hiện tại thì cảnh tôi kéo cà vạt của tên đáng ghét đó rất dễ gây hiểu lầm ắt người nhìn. Tôi không làm thì trong các bộ phim tư thế này có thể hiểu là tôi đang định...hôn hắn!!! Đã thế mặt tôi lại còn đỏ sẫm mặt hắn chứ, huhu...

Và giờ cũng vậy có hai người đang chiếu roẹt mắt về phía tôi, xui xẻo hơn một trong hai người đó là Ken. Người còn lại không ai khác ngoài Hải Minh!

Cảm giác tội lỗi bỗng dâng dâng lên trong lòng mặc dù tôi chẳng phạm lỗi gì cả! Nhưng cứ nhìn thấy Ken là tôi lại cảm thấy mình đang phản bội cậu ấy tuy tôi và Ken không có quan hệ gì.

Lúng túng thả cà vạt của tên đáng ghét ra, tôi vụng về gãi đầu. Thực sự tôi không biết nói gì lúc này!

-Em đang làm cái gì vậy Min?-Hải Minh gần như gắt lên với tôi. Ánh mắt anh lúc này quả thực rất đáng sợ.

Bặm chặt môi, tôi như mèo ăn vụng sợ sệt co rúm người. Sao Hải Minh lại to tiếng với tôi thế chứ? Mọi ngày anh đều nhỏ nhẹ cơ mà? Hôm nay anh như là một người khác vậy! Cứ như là đang ghen ỉ! Ax, tôi lại đang nghĩ linh tinh gì đây? Anh ấy đang yêu Kim mà!

-Anh làm gì mà phải gắt lên thế, Min chỉ định thổi bụi trong mắt cho tôi thôi mà!-tên đứng cạnh tôi-tức tên đeo kính biến thái lên tiếng giải thích. Gì mà thổi mắt, chỉ có hắn ta mới nghĩ ra cách buồn cười đó!

Tôi liếc mắt về phía Ken, cậu ấy vẫn im lặng từ nãy giờ, ánh mắt vô cùng lạnh và khuôn mặt vô cùng không có cảm xúc. Ken giận tôi rồi thì phải? Mà Ken giận tôi cái quái gì khi tôi chẳng là gì của cậu ấy chứ?

Tôi thừa nhận cảnh vừa rồi có chút 18+ nhưng chỉ là một chút thôi nhé. Tôi chỉ lườm cậu ta thôi không có ý gì là...hôn hắn ta đâu. God ơi, ngài chứng kiến hết mà, con không làm gì phản bội lại Ken đâu nhé!

-Thổi mắt, cũng được đấy, nhưng hai người có quan hệ gì?-Hải Minh nhếch môi nhìn chòng chọc về phía tôi mặc dù anh ấy đang nói với tên đáng ghét.

-Anh không thấy chúng tôi giống một cặp sao?

WHAT???

Một cặp???

Tên biến thái này có vấn đề về dây thần kinh nhận thức thì phải, tôi với hắn là một cặp lúc nào? Mới gặp nhau đây là lần thứ hai thôi mà, sao hắn dám tuyên bố trước mặt Ken như thế, cái tên dở người này dám làm thế với tôi. aaaaaaa...

-Không phải đâu Ken, cậu đừng nghe hắn nói, tôi không phải bạn gái hắn đâu!

Không hiểu sao lúc này tôi lại vội vã túm lấy Ken giải thích, mặc cho Hải Minh cùng tên biến thái đáng ghét mắt tròn mắt dẹt nhìn mình! Như thế này có phần nào tôi tự nhận là bạn gái Ken không? Giải thích? Ôi trời, nó chỉ dùng cho đôi nào đang giận dỗi nhau thôi!

-Này, sao cậu phải giải thích với tôi, tôi với cậu không là gì của nhau!-Vấn mặt lạnh với tôi, Ken nhú mày khó chịu khi nhìn lấy tay tôi bám chặt lấy tay cậu ấy!

Thật nhẹ nhàng tách tay tôi ra khỏi tay mình, Ken lạnh lùng nhấc gót bỏ đi. Tôi cứng đờ người nhìn theo bóng Ken, cảm giác tội lỗi lại len lỏi trong lòng, tôi khó chịu, tôi khó thở, tôi cảm thấy nhói ở tim....

Tôi với Ken không là gì của nhau?

-Thôi anh đi đây, chào em. Mà còn tên kia, nhớ đừng thích hắn nhé!-Hải Minh trước khi đuổi theo Ken còn để lại cho tôi một dấu hỏi to đùng!

Đừng thích hắn nhé!

Tôi không hiểu gì hết! Nó mang ý gì?

Quay lại trường mắt với tên biến thái, tôi cũng bỏ về lớp. Tôi ghét hắn.

Ghét hắn đã làm Ken ngày càng không thích tôi!

Ghét hắn đã biến tôi thành đứa lẳng lơ bắt cá hai tay!

Ghét hắn đã xen ngang vào cuộc sống của tôi!

TÔI GHÉT! Chap 13

Ngồi học trong lớp mà đầu óc tôi cứ nghĩ về Ken và vụ việc trước đó. Mà càng nghĩ tôi lại càng căm ghét tên biến thái kia. Tôi thề (lần nữa) mà gặp lại hắn tôi sẽ ra tay ngay không cần lườm nguyệt nữa (rút ra từ bài học vừa này).

Bên cạnh Kim ồ lên bất ngờ và chồm người lên bàn, cả lớp bắt đầu xôn xao rộ lên. Tôi ngơ ngác chưa hiểu sự việc gì xảy ra mà lớp tôi tự nhiên hú hét ầm ĩ thì Kim đập bộp một cái vào vai tôi rõ đau:

-Min ơi, hot boy kia!

Hot boy gì chứ?

Tôi cũng chồm người dậy nhìn theo Kim. Cô Lyn cũng đứng bất động, chiếc kính đã tuột khỏi mũi rơi thông xuống. Lạ nha, đáng nhẽ ra cô phải gằm lên và đập thước bùm bụp chứ? Hot boy này có sức hút ghê thế sao?

-Thưa cô, em muốn gặp Min có chút việc!

Cái giọng này sao nghe quen, hình như...hình như là tên-biến-thái!!!

-Min, có bạn gặp em kia!-cô Lyn gật gật rồi quay xuống phía tôi "nhẹ nhàng" gọi tên tôi.

Tôi giật mình rồi nhìn về phía cái đầu lấp ló phía cửa lớp. Ax, hắn ta còn nhe răng ra cười nữa chứ hại tôi bị tất cả lớp quay lại trường mắt. Tên biến thái đó..biết tay tôi.

Tôi hùng hổ lao ra khỏi lớp không quên lôi tên đấy theo. Tôi cần phải xử tên này ngay lập tức, tôi muốn...g-i-ê-t...hắn. Grừ!!

-Nào, cậu muốn tự xử hay để tôi xử đây?-tôi tuôn ra câu sặc mùi xã hội đen. Từ một cô bé hiền lành, ngây thơ vì hắn mà tôi trở nên cáu gắt thế này đây. Hix!

-Nghĩa là sao?—hắn ta vẫn tỏ ra không hiểu tôi nói gì. Ôi, tôi muốn bóp cổ hắn taaaa....

-T-Ô-I-M-U-Ố-N-G-I-Ế-T-A-N-H!!

-Sao cơ? Em đùa hả, anh có làm gì em đâu?

-Sáng nay sao cậu dám bảo tôi với cậu là một đôi hả?

-Em đừng nóng mà!

-Em iếc gì, cậu bao nhiêu tuổi mà anh em với tôi?

-Này nhé, anh lớp 12 rồi hehe!

-12 thì sao, cứ hơn tuổi thì là anh à?—lí sự lí cùn của tôi đấy, hix, nói xong mới biết mình nói dai thành nói đại.

-Hix, bó tay với em! Anh chỉ muốn trả em quyền truyện thôi!—hắn ta chìa quyền truyện lần trước cướp của tôi ra trước mặt. Về mặt rất chi là hối lỗi và giống hệt mèo con.

Đấy, hắn mà không nhắc tôi cũng quên bém mắt chuyện-hệ-trọng này. Lại thêm một cơ nữa làm tôi ghét hắn. Lần này xử luôn một thể! (Tự cảm thấy tôi ngày càng ghê gớm hơn khi tiếp xúc với tên này. Hix.).

-Anh đọc xong rồi chứ gì? Thế trả tiền đây!

Hắn ta mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi. Ngạc nhiên gì chứ, tôi vì hắn mà mất cả tháng tiền tiêu vặt chứ ít đâu...hức..không đòi được thì hắn ta đừng hòng thoát khỏi đây! (lại thêm tính mê tiền nữa rồi. Hix. Tôi muốn cắt đứt dây dưa với hắn. Huhu).

-Tiền? Cô bé cần tiền hả, okei, nè!—Chìa tiền ra trước mặt tôi, hắn cười tươi rói. Ôi thấy ghét....chiếc răng khểnh của hắn đơn giản là vì tôi không có thứ đó. Hix. Lại lí do củ chuối làm tôi ghét hắn.

Nhìn mấy tờ tiền trên tay rồi nhìn lại hắn. Hình như tôi đụng phải đại gia, hắn ta vừa đưa cho tôi 5 triệu đấy và chỉ cần một cái vung tay thôi. Tôi mà đánh hắn thì có khi nào tôi sẽ vợ một đồng rắc rối vào người không? Hix, bao nhiêu can đảm của tôi tụt dốc nhanh chóng, tôi ù xiu như cái bánh mì. Đúng là tôi rất rất muốn cho hắn ta một bài học nhưng giờ đã không thể. Huhu. Tức mà không làm gì được!!!

-Em đừng có xúc động khi nhận tấm lòng của anh, anh biết em cảm kích anh nhiều nhưng cứ để trong lòng thôi đừng nói ra. Anh sợ anh sẽ rung rinh mất!

Hắn đang nói cái mô tê gì không biết? Tôi xúc động ư? Về mặt tôi lúc này nói lên thế hả?

Quả thực tôi đang kìm nén để không bấm tên này ra thành trăm mảnh. Aaaa....

-Anh có vấn-đề-về-thần-kinh HẢ?

-Em đừng tỏ ra giận dữ như thế, trông em xấu lắm đó!

Tôi chợt dạ! Ừ nhỉ, bản tính thực nữ của tôi đâu rồi? Hix, Min này biến thành tên lưu manh + đầu gấu từ khi nào vậy?? -Đứng yên nhé!

Bỗng dưng hắn tiến lại gần tôi rồi cúi thấp xuống... Tim tôi được dịp chạy maratong. Cảnh này y hệt lúc ở thư viện vậy! Hình như hắn còn bảo là....Ah, vậy là hắn muốn...hôn tôi sao? Không thể được!

Máu nóng dồn lên não, tôi dùng hết sức đá mạnh vào chân hắn. Cho chứa tính biến thái đi nhé! Hừ, dám làm thế với tôi lần hai...

Trước khi để hắn tóm lại, tôi đã kịp chạy vụt đi. Đi xử hắn mà giờ trở thành chạy trốn hắn. Hix. Đây là bài học cho kẻ thích đùa...

Ràmmmm...

Tôi đâm thẳng vào cái cây mọc giữa sân trường. Cái cây đáng ghét, tự dưng mọc chắn giữa đường. Tôi mà là hiệu trưởng tôi thề là tôi sẽ chặt phăng nó luôn. Au, đầu tôi sưng một cục rồi huhu. Rõ tức, cái tên đáng ghét đúng là sao chổi, dính vào hắn là gặp ngay xui xẻo. Tôi ôm đầu lê chân về lớp.

Cộp!!

Tôi lại va phải cái cây thì phải. Quái, sao lại trồng hai cái cây sát sần sát nhau thế này, hại tôi lại ôm trán suýt xoa. Ở nhưng mà, thân cây này êm êm, lạ?

Tôi giật nảy người khi ánh mắt chạm vào đôi giày thể thao màu đen cách tôi khoảng một bước. Tôi cứ nhìn và nhìn, chẳng biết làm gì hơn. Và có lẽ tôi đã trở thành đứa ngố đứng nhìn giày.

Ngắm nghía đủ, tôi mới ngẩng đầu lên. Bất gặp ngay ánh mắt sâu thẳm của người đối diện. Hoá ra tôi đụng phải người chứ không phải cây...

Cái tên đứng trước mặt tôi có bộ tóc màu vàng chói đã thế tóc còn dựng ngược lên. Trừ bộ tóc ra thì từ trên xuống dưới hẳn đều diện một màu đen tối tăm. Lại bắt được một tên không mặc đồng phục... Học sinh bây giờ đồng phục đẹp sáng sủa như thế không mặc lại cứ thích diện đồ mang tính xã-hội-ĐEN là thế nào?

Tôi lại nhìn vào mắt hắn lần nữa. Có chút khó chịu (vì bị tôi soi mói), có chút giận dữ (chắc là thấy tôi đánh giá ngầm hắn), có chút lạnh lùng, kiêu ngạo (tên con trai nào chả tỏ ra thế!)

Hắn nhíu mày, tôi chớp mắt ngây thơ.

-Nhìn gì?

-Nhìn gì?-tôi ngây thơ hỏi lại. Hắc, tôi đang trêu ngươi hắn..

-Tao hỏi mày nhìn gì?

Đồ bất lịch sự, nói chuyện với bạn bè mà xưng mày-tao mà tôi còn là con gái nữa đấy.

-Thế tôi hỏi anh nhìn gì?

Hắn trừng mắt, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Khoan đã...cái ánh mắt đó quen quen, cái bản mặt dữ tợn đó cũng...quen nốt. Quen đến nỗi tôi chẳng nhớ ra đã gặp hắn ở đâu. Xem nào, tóc dựng đứng lồm chồm, mắt sát khí...nhê nào...hắn là tên lần trước kéo tôi bắt đi xin lỗi Sun.

Oh my gót! Chính là hắn!!!!

Tránh vỏ dưa, gặp vỏ dừa. Sao tôi xui xẻo dữ vậy?

Trước khi để hắn kịp nhận ra tôi, tôi phải chuồn đã. Không thì tiêu mất! 1...2...3...CHẠYYYYY...

Sao tôi cứ có cảm giác đang bay trên không thế nhỉ? Cổ còn bị ai đó xoắn ngược lên rất khó thở. Vội choàng mắt, tôi suýt hét toáng lên khi thấy mình đứng trên không chứ không phải mặt đất.

-Định chạy đi đâu?-giọng nói đầy sát khí vang lên sau lưng tôi sau đó tôi bị nhấc bổng lên xoay ngược lại mặt đối mặt với hắn.

Thở phào khi được tiếp đất an toàn. Tôi nhìn hắn đầy lo sợ, không biết hắn đã nhận ra tôi chưa? God ơi phù hộ cho con bình yên vô sự, tai qua nạn khỏi. Hức, hức...

-Đừng tưởng tôi không nhận ra cô là ai, đâm vào người khác mà không xin lỗi còn bỏ chạy. Lần trước đã không trừng phạt được thì lần này xử luôn một thể!

Tôi lạnh toát người. Run run nhìn hắn. Hắn nhếch miệng đều giả. Quả này tôi chết chắc!

Có ai không cứu tôi!!! Help me, chu-mi-la,....

Hiện giờ tôi đang đứng ôm cây. Một mình! Còn hắn ta đã đi mất bỏ lại tôi giữa nơi hoang vắng này.

Có thể tưởng tượng ra hắn ta chơi ác đến mức trói tôi với cái cây rở to ở vườn sau trường-nơi mà bóng một con vật cũng không có nói chi là người. Tay tôi bị hắn cuốn chặt bởi một sợi dây mà dây gì tôi cũng không biết nữa tại vì tôi đang dí mắt vào thân cây rồi còn đâu. Đã thế cái thân cây thì rở to hại tôi ôm chặt cứng, người mỏi như tê nhức. Xem nào, hình như tôi đã đứng trong trạng thái này khoảng gần một tiếng. Hức, thế là bỏ mất hai tiết rồi, lại còn là tiết toán nữa chứ. Sau vụ bỏ giờ này có lẽ về sau và ngay tiết sau tôi sẽ bị lên bảng đều đều...

Thở dài thở ngắn một hồi, tôi quyết định tìm cách tự cứu mình. Trên phim người ta thường cắt dây kiểu gì ý nhỉ? À, mài dây vào thân cây! Tôi lập tức thực hiện những gì mình đã được xem nhưng số trời đã định tôi phải ôm cây cả buổi. Cây to thế này, không nhúc nhích được thì mài dây kiểu gì? Cơn buồn ngủ từ đâu kéo tới, mí mắt cứ sụp xuống dù gắng gượng đến đâu cũng không thể kéo lên được!

Trong lúc ngủ gà ngủ gật, tôi có nghe thoảng qua tiếng trống tan học. Vậy là tôi đã bỏ nguyên cả buổi sáng để ôm cây. Hức, tôi mỏi lắm rồi, tôi rất muốn ngủ...

Tuy cây to thật đấy nhưng trên cây không hề có chiếc lá nào. Trường này toàn loại cây quái dị! Nặng cứ thế không hề hà ngại ngừng, đổ ập xuống đầu tôi. Mồ hôi chảy ròng ròng, ướt đầm một mảng áo sau lưng. Nóng, khó chịu, đầu ong ong, choáng váng, tôi như bị vắt kiệt chất sống, đứng không vững như muốn quy xuống ngay tức khắc. Tôi chẳng khác nào một cái xác khô bị nắng thiêu đốt.

Mọi thứ trước mắt bỗng trở nên quay cuồng, mắt tôi díp lại, mệt mỏi không đủ sức nâng mi mắt. Bên tai tôi thoảng qua tiếng đạp chân lên cỏ ở xa, gần, rồi rất gần. Có ai đó đang tiến tới chỗ tôi. Tôi ngất xỉu đúng thời điểm tiếng bước chân tắt hẳn.

Tôi mơ hồ thấy bàn tay như được giải thoát, thả lỏng dễ chịu. Người tôi bỗng chốc nhẹ bẫng như bay trên không trung. Mùi bạc hà vuốt ve chớp mũi. Và tôi không biết gì nữa, ý thức sót lại cũng tan dần theo mùi hương ngan ngát...

Cháp 15:

“Anh gì ơi, chơi với em chút đi, chơi đồ hàng nhé, đi mà....ngồi ở đây chán lắm!”

“Tự chơi một mình đi, anh đây không còn là con nít!”

“Xì, mới có 8 tuổi mà đòi làm người lớn!”

“Kệ anh, đồ trẻ con!”

“Em ghét anh!”

“Không được ghét anh!”

“Cứ ghét đấy, làm sao nào?”

“Thế thì không cho kẹo nữa!”

“Em chả thèm, hừ, ở nhà em đầy kẹo.”

”

“Anh gì ơi, mẹ em nói từ ngày mai em không được đến đây nữa đâu. Chán nhỉ, như thế sẽ không được gặp anh nữa. Em sẽ nhớ anh lắm!”

“Nhớ?”

“Vâng, em sẽ nhớ anh. Hi.”

“Thật?”

“Vâng!”

“Mãi nhớ nhé!”

“Ồ...Hi, mãi nhớ!”

Mãi nhớ...

Mãi nhớ...

Mãi nhớ...

Đầu tôi đau như búa bổ, chân tay mỏi như không nhấc lên nổi.

Một chuỗi các hình ảnh cứ hiện lên trong đầu. Một cậu bé và một cô bé ngồi bên lớp kính hồng hồng... Cô bé đó hình như rất thích cậu bé ngồi bên cạnh...

-Min, cậu tỉnh rồi à?

Một bóng người mờ mờ xuất hiện trước tôi. Tôi cố dụi mắt để nhìn rõ hơn. Là Kim.

- Sao cậu lại bị trói ở sau trường chứ, nói cho tớ biết ai đã trói cậu? Tớ sẽ dạy cho người đó một bài học. Dám hại Min của tớ, hừ...

Tai tôi ù đi không nghe rõ lời Kim nói, có lẽ tôi đã quá mệt.

Nếu tôi không nhầm thì đây là phòng y tế, mùi thuốc khử trùng nồng nặc làm tôi khó chịu. Ai đã đưa tôi vào đây vậy? Tôi có nhớ, người nào đó đã bế tôi. Vòng tay người đó rất đỗi quen thuộc, tôi thấy yên bình và thoải mái. Mùi bạc hà vẫn còn lưu hương dịu mát...

Tôi nói một nhọc-Kim, ai đưa tớ vào đây?

Kim không trả lời, cậu ấy cố tình lảng tránh ánh mắt của tôi.

-Min, cậu cứ nghỉ đi, mình ra ngoài một lát!-Mau chóng chuyển chủ đề, Kim cười gượng rồi chưa để tôi kịp hỏi lại đã phóng bay ra ngoài.

Vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra sau khi tôi bị ngất đi? Ai là người giúp tôi?

-Ai cha, lần trước là cô nhóc đưa cậu nhóc vào đây giờ thì ngược lại, haizz...

Mấy chị y tá của trường đi vào, trên tay mỗi người là một đồng các hộp to nhỏ, chắc là thuốc (dĩ nhiên -.-").
Mấy chị đang thì thầm điều gì đó, có một vài ánh mắt hướng về tôi đầy thương cảm rồi thở dài. Chuyện gì vậy?

-Cô nhóc uống thuốc nào?-Một chị y tá dựng tôi dậy, chìa ra trước mặt tôi 3-4 viên thuốc trắng vàng và cốc nước lọc.

Tôi nhăn nhó. Từ bé đến giờ thứ tôi ghét nhất chính là thuốc. Rõ đáng!!!

Còn nhớ năm tôi 9 tuổi, tôi bị một căn bệnh nào đó phải nằm viện đến vài tháng. Trong thời gian ấy, thuốc chính là thức ăn thay cơm của tôi.. Tôi đã ngán đến tận cổ. Lúc đó còn thơ dại không biết gì nên mẹ lừa là kẹo nên tôi mới uống. Mà hay thật đấy, chiêu lừa đấy mẹ áp dụng hàng tỉ lần mà tôi vẫn tin sái cổ "thuốc là kẹo"! TT.TT

-Nào, uống để mau khỏi bệnh!-Hình như chị ấy coi tôi như trẻ lên ba hay sao mà dễ dàng tôi như dễ dàng đưa con nít vậy.

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, nhất quyết không uống... Tôi ngậm chặt miệng để phòng chị y tá cậy miệng tống thuốc vào.

-Nếu em không uống thì sẽ không được rời khỏi đây nửa bước!-thấy tôi bướng bỉnh, chị y tá liền đe dọa.

Nhất quyết không uống!!

-Hừ, cô nhóc bướng bỉnh, em đừng hòng thoát khỏi đây. Chị sẽ báo cáo với trưởng phòng y tế bắt em nằm ở đây đến bao giờ em chịu uống thuốc!

Không! Tôi không muốn chết chán trong căn phòng này. Tôi trẻ nên tôi phải hoạt động, phải chạy nhảy. Hix, chị y tá thật "tàn nhẫn"!

Hít hơi sâu, tôi vơ vợi mấy viên thuốc nhét vào miệng rồi tu cạn cốc nước trên tay chị y tá.

Phew! Không thấy đắng! Hihi...

-Ngoan lắm cô bé, giờ thì em nằm nghỉ đi, nếu đỡ thì chiều nay em sẽ được về!

Yeah! Chiều là về được rồi!

-Chị ơi, ai đưa em vào đây đây ạ?

-Chị không biết, chị vừa mới tới đây thôi mà. Nhưng nghe mấy người đến trước kể lại thì đó là một nam sinh, hình như học lớp 11!

-Lớp 11? Chị có thể hỏi kĩ các y tá khác giúp em được không?

-Ừm, không được cô bé ạ, đến giờ chị phải sang trực bên phía tây rồi!

-Dạ vâng!-tôi buồn bã thở dài.

Trường tôi có cổng nằm phía Đông, có hai phòng y tế phía Tây và phía Nam. Cả hai phòng đều có trang thiết bị và có y tá trực theo giờ.

Chị y tá rời khỏi phòng trong tích tắc để lại mình tôi với không gian sắc mùi thuốc. Phía bên trong là phòng cách âm nên tôi không thể nghe rõ mấy chị y tá rôm rả điều gì, chán thật...

Đưa mắt nhìn kim đồng hồ khó nhọc nhích từng chút một, chút một. Giờ là 12 giờ trưa, đáng lẽ tôi đang ngồi thưởng thức tay nghề của mẹ rồi, huhu... Nghĩ đến ăn là bụng tôi sôi lên sùng sục, đói quá!!!!

Vào mọi ngày, đến giờ này mà chưa về nhà thì chắc chắn mẹ tôi sẽ lật tung cuốn sổ ghi số điện thoại mà tra tung tích của tôi nhưng riêng hôm nay là ngoại lệ. Chiều nay lớp tôi có tiết học bổ sung, tôi trước khi đi học đã kịp xin mẹ ở lại trường do đó tôi không cần lo lắng đến việc nằm dưỡng thương. Ý định của tôi là không muốn để mẹ biết chuyện này, tôi sợ mẹ lại lo lắng cho tôi mà giảm tuổi thanh xuân...

Lọ mọ ngồi dậy, tôi muốn xuống căng tin ăn để no phần bụng trước sau đó mới nghỉ ngơi. Nhưng đầu tôi vẫn còn choáng váng nên bước đi hơi chệch choạng.

Á!

Bịch!

Hòn gạch nào lạc tới đây vậy? hức...tôi lại bị u đầu với nó, thế là chỉ trong buổi sáng thôi đầu tôi đã bị tổn thương đến ba lần, hức... Tình hình này thì kiến thức của tôi sẽ bay mất hết!

-Có đau không?

Á!

Giật nảy người, tôi sượt nữa lao đầu xuống đất may mà có tay ai đó giữ lại. Phù, may thật!

Ồ!

Tôi quay ngoắt lại. Lại đứng hình trong vài giây. Ken đứng trước tôi nè, cậu ấy còn hỏi han tôi nữa!

Á, nhưng sao giờ này cậu ấy vẫn ở lại trường thế nhỉ?

Hay cậu ấy đang tìm tôi để nghe tôi giải thích việc sáng nay?

Ax, tôi lại nghĩ lung tung beng rồi! Cậu ấy với tôi không là gì của nhau!!! Cùng lắm chỉ là mối quan hệ cùng khối, cùng trường mà thôi!

Er, cùng khối!

“Lớp 11”

Lẽ nào...

-Lúc nào cậu cũng nhìn tôi với ánh mắt ngây dại thế?

Ngượng ngùng cúi đầu xuống, tôi mỉm cười nhẹ nhẹ. Cầu cho suy luận của tôi là đúng...là cậu ấy...

Ọt ọt...

Xấu hổ!!!

-Cậu đang xuống căng tin hả. Ừm, vậy cùng đường rồi, đi thôi!

Tôi gật gật e thẹn. Ở cạnh Ken tôi như chú chim non vậy, hiền lành, dễ bảo. Ôi, tôi sướng chết mất, Ken đỡ tôi đi đấy!!

-Đừng liếc tôi nữa, cậu không sợ mắt bị lè hả?

Xoàng xoạch!

Trong giây phút đó hình tượng của tôi bị sụp đổ hoàn toàn!!

-Đến rồi, cảm ơn cậu. Cậu bận việc gì thì cứ đi đi.

-Tôi cũng đi ăn mà!

Vậy là...

-Cậu ăn cùng tớ hả?

Và...

-Ừ!

Tôi đang mơ, tôi đang mơ. Ken sẽ ngồi cùng ăn cùng tôi? Ken sẽ bóc mấy gói bánh và dứt cho tôi ăn? Ken sẽ lấy khăn lau miệng cho tôi khi thức ăn dính vào? Ken sẽ... Hình như đầu tôi có vấn đề thật rồi, mấy câu truyện cổ tích ăn sâu vào não đến nỗi đầu óc lúc nào cũng mơ mơ mộng mộng, hix...

“Ken với tôi không là gì của nhau!”

Ken gọi một đồng đồ ăn cho tôi và cậu ấy. Nhưng chỉ có tôi ăn còn Ken thì ngồi yên và...nhìn tôi ăn. Do vậy, tôi ăn không được tự nhiên cho lắm...

Tôi ngẩng đầu lên bắt gặp cậu ấy nhìn mình với một ánh mắt đầy phức tạp. Đôi mắt ấy quả là đẹp, đó là đôi mắt đẹp nhất mà tôi từng thấy. Tôi thần người bất động lạc vào trong đôi mắt ấy.

Thình thịch!

Thình....

.....thịch...

Nhịp tim tôi bắt đầu chạy maratông... Nếu cậu ấy cứ nhìn tôi thế này, tôi sợ tôi sẽ mắc bệnh tim mắt! Làm ơn, đừng quyến rũ mình nữa...mình không dám chắc mình sẽ không làm điều dại dột với cậu đâu...

-Cậu đỏ mặt kìa!-Ken tốt bụng nhắc tôi nhưng nó càng làm mặt tôi thêm đỏ.

-Trời...

-Ừ, Trời nóng!-Chưa để tôi kịp nói nốt chữ “nóng” Ken lại tốt bụng lần nữa nhắc hộ tôi.

Ừ, hôm nay trời nóng! Tôi chỉ có mỗi lí do đó để bao biện ình!

-Sao cậu lại ở trường vào giờ này?-cuối cùng tôi cũng can đảm đi tìm câu trả lời cho chính mình sau một hồi thùy não trái đánh nhau với thùy não phải. Liệu có phải cậu ấy?

Ken trầm ngâm. Tim tôi lại chạy maratông, hồi hộp, nín thở... Tôi đã sẵn sàng nghe câu đáp từ Ken...

-tôi có chút việc gặp hiệu trưởng! À quên, sao bạn lại từ trong phòng y tế bước ra?

Mộng tưởng của tôi vỡ vụn. Không phải Ken sao? Có lẽ tôi đã quá kì vọng vào câu nói “Tôi đã bế cậu vào phòng y tế” của Ken. Có thể một nam sinh nào đó bất chợt trông thấy tôi bị trối nên đến giúp đỡ, có thể lắm chứ...

“Nhưng người đó...không phải Ken...”

Tại sao tôi lại ấp ủ thứ tình cảm đơn phương với hoàng tử DIAMOND được chứ?

Tại sao tôi không thể nói với cậu ấy TỚ THÍCH CẬU ?

Bởi vì...

Tôi sợ Ken từ chối mình...rất sợ cảm giác buộc phải từ bỏ thứ mình yêu quý nhất...

-À, tớ chỉ bị choáng đầu thôi. Dù gì tớ cũng có tiết buổi chiều!—Nuốt gọn cảm giác hụt hẫng vào trong lòng, tôi lấp liếm chuyện bị trối với Ken. Cậu ấy không nên biết chuyện này...

-Thế hả?—giọng Ken vẽ thất vọng vang lên. Mắt cậu ấy có những tia ảm áp diệu kì nhưng lại cô đơn lạ.

Tôi xúc gọn miếng kem trắng miệng thơm nức lên miệng. Ngọt và mịn. Thơm nữa.

Ồ..

Bên chớp mũi, mùi bạc hà lại thoang thoảng lướt qua...

Tôi bối tung đồng đồ ăn vạt trước mặt, không hề có thứ nào liên quan đến bạc hà...

Ngó xung quanh căng tin ngoại trừ tôi với Ken và người bán hàng ra thì không hề có ai...

Tôi nhìn Ken...

Có phải người đó là cậu?

* Đôi khi anh không muốn nói để em dần quên anh, quên đi tình cảm với anh. Anh chọn lựa cách né tránh! *

14. Chương 14

Trời mưa tí tách... Giọt nước bắn tung toé văng lên không trung rồi vỡ vụn...

Bên mái che cạnh lớp kính hồng hồng...

Cô bé và cậu nhóc lại ngồi cùng nhau vắt vẻo trên bờ hiên đó...

“Ê nhóc, nhóc có muốn đi với anh không?”

“Đi đâu cơ?”

“Vào trong đây nè!”

Theo hướng chỉ tay của cậu nhóc thì đó chính là phía trong của lớp kính hồng hồng-nơi có ánh đèn sáng rực-nơi có những bộ bàn ghế sang trọng-nơi có những món ăn lạ mắt đầy ngon lành..

“Không đâu, mẹ nói em không được vào đó!”

“Vào cùng anh!”

“Không, em không vào!”

“Vào!”

“Không vào!”

“Nhóc bướng bỉnh chẳng phải em rất muốn vào đó sao?”

Cô bé còn chưa kịp trả lời thì một bàn tay nào đó kéo nhẹ em vào. Tay nắm tay, ảm áp truyền ảm áp. Mặt cô bé ửng hồng.

Ấm áp..đầy...ấm áp.

Tôi cũng có cảm giác giống cô bé ấy. Một sự ảm áp nào đó đang truyền vào tay tôi. Tôi muốn nắm vào bàn tay ấy nhưng không tài nào nắm được. Tay tôi cứng đờ.

Mùi bạc hà lại chờn vờn bên chóp mũi...

Người nào đó đang ở cạnh tôi, rất gần...

Tôi muốn mở mắt để nhìn người đó, tôi muốn biết người đang gây ra cho tôi cảm giác yên bình, ấm áp này là ai? Nhưng mi mắt tôi nặng trĩu, tôi mệt nhọc nâng nhưng vô vọng. Tôi muốn hét lên nhưng môi im bất.

Ai ơi kéo tôi ra khỏi nơi tối om này...

“Min ơi, em nhất định phải tỉnh lại nhé!”

“Phải tỉnh lại nhé!”

“Tỉnh lại nhé!”

Ai đang nói vậy? Tối quá tôi không nhìn rõ, cậu là ai? Là ai?

“Đã hứa sẽ mãi nhớ anh mà!”

Sẽ mãi nhớ!

Sẽ mãi nhớ!

Cậu nhóc đó đang gọi tôi?

Phải chăng cậu là người mà kí ức của mình đã đánh mất?

“Min! Cậu mà không tỉnh lại thì không còn cơ hội nữa đâu!”

Là một giọng nói khác vang lên...nhưng lại rất quen thuộc...

Cơ hội gì vậy?

“Cơ hội ở bên cạnh tôi!”

Ở cạnh cậu? Tôi muốn có cơ hội ấy, rất muốn. Cậu đã hứa phải giữ lời đấy nhé!

Lần này tôi đã nhắc được mi mắt, ánh sáng tràn ngập căn phòng. Rất chói!

Hình như là buổi sáng!

-Đã tỉnh?—người ngồi bên cạnh tôi khẽ nheo mắt rồi nhếch môi mang đầy ý cười..

Bàn tay tôi vẫn còn đặt trong tay người ấy. Nhưng cảm giác lúc này thật khác. Nó chỉ là một cái nắm tay bình thường giữa anh với em.

Tiếng gọi vài giây trước là của ai? Cảm giác tay trong tay ấm áp đó có phải thực?

-Sao vậy? Bị đau à?

-Anh Kat, em muốn về nhà!

Người cạnh tôi lúc này là anh trai tôi. Mr.KAT.

Không phải người ấy...

-Ngoan nào em gái, em phải nằm viện để điều trị, vết thương của em nặng lắm đó!

-Anh ơi, bố mẹ đâu?

-Bố đang chăm mẹ ở nhà, em biết không, vì em mà mẹ ngất lên ngất xuống. Bố phải đưa mẹ về nhà nghỉ ngơi. Anh ở đây chăm sóc em.

-Một mình anh chăm sóc em à?

-Ừ! Em làm cho anh lo chết đi được. Mà em xông vào chỗ người ta đánh nhau để làm gì mà chút nữa tự hại mình mất mạng?

-Ai đưa em vào đây đây à?—tôi hỏi vội vã và cố ý không trả lời câu hỏi của anh.

-Hình như người nào đó trong nhóm đánh nhau đưa em vào. Người đó bê vết máu nhưng vẫn cố gắng gượng bế em đến tận bệnh viện rồi ngất xỉu luôn.

-Ngất? Người đó đang nằm ở đâu em muốn gặp?

-Cậu ta đã xuất viện sáng nay rồi!

-Xuất viện? Cậu ấy có đến thăm em không?

-Chắc là không! Mà em quen cậu ta hả?

-Em mệt rồi muốn nghỉ!—tôi lảng tránh câu hỏi của anh Kat.

Hụt hẫng! Cảm giác này thật khó chịu!

Vậy cái nắm tay cùng lời nói lúc ấy chỉ là mơ...

Đến bao giờ cậu mới bước về phía mình...

Mình chỉ cần cậu đứng lại, tự mình sẽ bước về phía cậu... Cũng đã mãn nguyện rồi...

Không cần biết mình có thể chạm vào cậu được hay không nhưng chỉ cần khoảng cách giữa hai chúng ta được rút ngắn lại là mình đã hạnh phúc rồi..

Còn cậu nhóc luôn ẩn hiện trong giấc mơ, tôi sẽ lục lọi kí ức quay trở về quá khứ để tìm lại.

Đã hứa sẽ mãi nhớ nên tôi không thể quên!...

-Em có muốn ăn chút gì không, 5 ngày không ăn không uống rồi còn gì?

-Anh bảo sao, em hôn mê những 5 ngày?

-Ừ!

Tôi chết lặng!!!!

15. Chương 15

Tôi nằm viện thêm 10 ngày nữa vậy tổng cộng tôi nghỉ 15 buổi học. Hic...

Hôm nay, Kim hộ tống tôi đến trường bằng...xe đạp. Trong những ngày vắng tôi bạn Kim phải đi bộ đến trường do vậy Kim đã bí mật tập luyện xe đạp để không phải lết gót khổ sở trong ngày nắng gay gắt. Coi như tôi đỡ phải khổ khi mang trong mình đầy thương tích vẫn phải cột kẹt đèo Kim. Vết thương của tôi vẫn rỉ máu nhưng tôi vẫn nài nỉ bố mẹ cho đi học. Một phần là vì nếu tiếp tục nằm nhà dưỡng thương thì tôi sẽ có nguy cơ...học lại một năm. Một phần là để nhìn thấy Ken...

Lãng xẹt! Hức hức...

-Cậu có thể ở nhà dưỡng thương, lo cho tính mạng mình trước sau đó mới lo đến học!

-Nhưng chán lắm!

-haizz, thế tớ sẽ xin nghỉ học để chơi với cậu. Hihi.

-Tớ biết lí do của cậu chỉ để bao biện cho việc trốn học ở nhà xem phim thôi, phải chứ?

-Hừ, bị cậu nhìn ra hết rồi... À, tớ thấy lạ thật đấy cậu nghỉ và Ken cũng nghỉ cùng một ngày. Cả hai cùng bị bệnh, hình như hai người có liên quan với nhau thì phải?

-Chỉ là trùng hợp thôi, vậy Ken đi học trở lại chưa?—tôi vẫn giấu gia đình về chuyện tối hôm đó. Ai cũng nghĩ rằng tôi hành hiệp trượng nghĩa mà thực ra tôi bị đánh lén.

-Hừm, chưa đâu. Nghe bọn Sun to nhỏ với nhau là hình như Ken sang Mĩ rồi!

-Sang Mĩ? Cậu ấy có trở về không?

-Tớ chịu. Cái này phải hỏi Sun mới biết được!

À, báo cho cậu một tin vui nhé thầy Toán không truy cứu chuyện cậu bỏ giờ lần trước đâu hehe cũng là nhờ tớ cả đấy...

Dường như tôi không nghe thấy tin vui Kim báo, trong đầu tôi tin Ken đi Mĩ mới thực sự quan trọng. Tôi lo cho Ken, chẳng lẽ vết thương của Ken quá nặng phải cầu cứu sang tận nước ngoài?

Buổi tối hôm ấy, một mình Ken đã đánh gục hơn chục tên. Trên người bê bết máu, chắc chắn Ken đã bị trúng rất nhiều mũi kiếm...

Vết thương của tôi còn nhẹ hơn của Ken hàng trăm lần...

Lẽ nào Ken không thăm tôi là bởi cậu ấy vẫn hôn mê? Không phải vậy đâu, tôi chỉ suy tính linh tinh thôi...hức..

-Chào nhóc, khoẻ rồi hả?

Tên biến thái chắn trước mũi xe tôi, nhe răng nhe lợi cười toe toét. Không hiểu sao mỗi lần gặp hắn thì hắn đều cười rách miệng. Khoe bộ răng "trắng gì mà sáng thế" làm chói mắt người nhìn. Đôi khi tôi tự hỏi "nhà hắn bán kem đánh răng chăng?" và hắn tiếp cận tôi để tiếp thị sản phẩm?

-Này anh bạn đẹp trai sao vô duyên thế, không thấy chúng tôi đang đi hay sao mà nhảy ra giữa đường chắn xe?—Kim chắc cũng đang nhăn mặt bởi độ chói của hắn ta. Kim hất mặt, bực dọc mắng hắn ta một trận. Thế nhưng hắn ta vẫn cố khoe răng...đây có phải là bệnh nghề nghiệp không vậy?

-Nè hai em xem, Cắm đi xe trong sân trường...cái bảng to lù lù ghi rõ nhé, anh đây tốt bụng nhắc nhở còn gì!

-Nhưng Min đặc biệt bởi vì cậu ấy đang bị thương không thể vận động nhiều rõ chưa?—Kim hét to.

-Thế thì để anh bế em vào lớp nhé?—Hắn ta thôi cười sau đó nhìn chằm chằm vào tôi. Ánh mắt của hắn rất nghiêm túc và chân thành.

-Tôi bị thương ở vai chứ không phải ở chân nên vẫn đi được không cần anh phải bế!—tốt nhất tôi nên thẳng thừng từ chối lời đề nghị của hắn. Có lẽ tôi sợ xui xẻo lại viếng thăm tôi như lần trước. Hắn ta là sao chổi mà!

Ồ...nhưng mà...

-Tên biến thái kia, anh theo tôi đến tận trường chỉ để cười cợt và đòi bế tôi vào lớp thôi sao? Anh bỏ học rồi hả?

-Anh mới chuyển về đây mà, chủ yếu đến trường là được thở cùng một bầu không khí với em. Mà đừng gọi anh là tên biến thái nữa, anh là người đang hoàng còn là hot boy nữa chứ... Có biết bao cô gái muốn anh chú ý còn chẳng được thế mà em cứ lẩn tránh anh là thế nào... Ồ Min...

Trước khi màng nhĩ tôi bị hắn làm thủng, tôi đã kịp bỏ đi về lớp cùng Kim...

-Có gì khó khăn cứ tìm anh nhé, anh học 12A1! Anh tên Huy Phong!

Hắn ta bắc loa tay hét sau lưng tôi. Ax, hại tôi bị muôn vàn ánh mắt sắc hơn cả kiếm phi tới, lạnh cả người...

Huy Phong 12A1, tôi sẽ không bao giờ bước đến cái lớp đấy và gọi tên hắn ta đâu. Gặp hắn coi như lao vào xui xẻo...

Dại gì vợ vào người!

16. Chương 16

“Vì cậu đau nên mình cũng sẽ đau cùng cậu.”

8 giờ tối...

Tôi cùng anh Kat đi dạo trên đường. Vẫn giữ thói quen cũ, tôi cùng anh vi vu trên làn đường lát nhựa xám ngắt cùng nhẩy cùng ngân nga mấy bài hát quen thuộc. Tôi hát còn anh yên lặng lắng nghe. Tiếng gió nhẹ nhàng lướt theo lời hát.

I believe I can love.

You give me your loving care

I believe in what we are

I don't know where I would be without you stayinh with me

Sometimes, I'm lost in misery

You will take me all the way, I'm not afraid

Oh, you and me, hand in hand to every where amazing be my friend oh friend

We are forever friends

Oh baby, you give me all the love I need.

You are the only one.

-Anh thấy thế nào, em hát hay chứ?

-Cũng tạm!

Xì, biết ngay mà, anh Kat chẳng bao giờ khen tôi lấy một câu. Anh trai gì mà...chán!

-Min ơi khát không anh đi mua nước?

-Cũng khát, anh đi mua đi.

-Ừ, đứng đây đợi anh nhé!

-Okei!

Nói xong anh Kat chạy về phía cửa hàng tạp hóa bên kia đường. Còn ngoái đầu vầy vầy tôi.

Đột nhiên hôm nay anh Kat tốt bụng đột xuất đi mua nước mời tôi. Chẳng lẽ tối nay có bão cấp 13?

Qua lớp kính cửa hàng tạp hoá tôi thấy anh chạy lòng vòng quanh mấy kệ nước giải khát, hình như còn đang phân vân nên chọn loại nào hợp 3 tiêu chí ngon-bổ-rẻ mới mua. Hic, ông ấy là người kém cá chọn canh... Lấy bừa cho tôi chai C2 là được rồi lại vừa đủ 3 tiêu chí bắt đi bắt dịch của ông ấy!

Bụp, bụp!

-Thằng nhãi mày được lắm!

Phía cuối đường vang lên tiếng va chạm của kim loại, tiếng người chửi nhau, có cả tiếng bùm bụp như đánh nhau.

Đánh nhau?

Chân tay tôi bủn rủn tưởng tượng ra cảnh máu me. Tôi sợ máu, rất sợ...

Anh Kat ơi cứu em!

Mặt tôi tái mếp, tay chân cứng đờ. Bất động. Bậm chặt môi đến bặt máu, quá khứ nào đó lại ùa về... Máu, lênh láng máu... Tiếng súng giằng xé không gian...

Ngồi sụp xuống, tôi cố gắng hóp lấy vài ngụm không khí, tim tôi đang đập chậm lại...

Tiếng xé gió của thanh kim loại thật ghê rợn.

-Chúng mày dám đánh lên tao!

Tôi ngừng bặt môi, ngược mặt về cuối con đường. Nơi đó có hơi thở của người con trai tôi thích...

Giọng nói đó không thể nhầm lẫn được..

Gió cứ đẩy tôi về tiến phía trước, tôi bước đến thật gần, thật gần..

Tôi om...

Những vật bằng kim loại lóe sáng một góc.

Tiếng rên..

Tiếng thở hồng hộc...

Đâu đó có mùi bạc hà hoà lẫn mùi máu...

Tiếng kim loại va chạm im ắng...thay thế đó là giọng nói ồm ồm hống hách của kẻ thắng trận:

-Thằng ranh, mày có đánh được nữa không, coi chừng mày đã không đủ sức lết về rồi..

-Lũ khốn, mày biết tay tao..

Tiếng xé gió lần nữa lại vang lên... Gió rít mạnh qua kẽ lá, bầu trời nổi đầy giông tố... Tiếng sét rạch ngang trời...

Dáng người xiêu vẹo đổ xuống...

Thêm một người nữa...

Từ từ...bóng người cuối cùng cũng đổ xuống...

Tiếng sét một lần nữa rạch rách lớp không khí tanh nồng..

Ở đó...

Còn một bóng người đứng vững giữa đống ngổn ngang toàn người là người...

Cái dáng ấy tôi đã kịp nhận ra...

Tim to co lại đau đớn...

Trên bóng dáng ấy thấm đầy máu...

Không hiểu sao bước chân tôi lại tiến về bóng dáng ấy..

Tôi muốn chạm vào người đó, muốn xoa dịu vết thương xé da xé thịt ấy, muốn ôm người ấy cho bớt cô đơn...

Rất gần rồi, tôi có thể chạm vào cậu một lần nữa...

Á!

Có cái gì đó nhói lên sau lưng tôi, rất đau...

Tôi tưởng chừng muốn gục ngã...

Mùi tanh của máu sục lên mũi tôi...hình như đó là mùi máu của tôi...

Trước khi gục xuống, tôi đã nhìn thấy bóng dáng đó kịp quay lại...

-Thằng khốn, mày dám đâm cô ấy...

-Min à, cậu đừng ngủ...tôi sẽ cứu cậu...sao cậu lại dại dột tiến về phía này chứ? Yên tâm đi, cậu sẽ không sao đâu...sẽ không sao đâu...

-Min...

Min...

Min...

Vì cậu đau nên mình cũng sẽ đau cùng cậu...

Mình thật muốn gần cậu...như lúc này...

Cậu có biết không?

17. Chương 17

Rồi một mai khi ánh nắng lung linh trở về...

Không nghe tiếng lá rơi bên hè...

Mây đã tàn nhanh...

Chỉ có em và anh...

Hiện tại thì tôi đang ngồi học Toán. Không khí lớp thật ảm đạm và buồn chán. Trên bục giảng là ông thầy giáo thực tập mang trên mình một bộ trang phục thật sự rất...nhức mắt. Áo sơ mi màu hồng, cà vạt màu đỏ, bộ vét màu...trắng. Hic, có vẻ ông thầy thuộc tuýt người ưa màu mè và có thể một phần nào đó mang trong mình máu nghệ thuật...hoá trang. Theo tôi là hoá trang trong rạp xiếc ý, chính xác ông thầy không khác nào một chú hề đang diễn trò.

Cả lũ học trò phía dưới chú ý đến cách ăn mặc của ông thầy nhiều hơn là bài giảng. Có những đứa mắt lim dim ngái ngủ, có những đứa hí hoáy chép chép viết viết cái gì đó nhưng tôi cá đó là lời của một bài hát hoặc là một bài thơ tình do một nhà thơ nghiệp dư nào đó viết ra, đến cả lớp trưởng Minh Tiến ngồi ngay đầu bàn cũng gục đầu xuống quyển sách giáo khoa... Thế nên tôi mới nói không khí thật chán ngắt và tiết học thật sự rất ảm đạm.

Một tay gõ gõ đầu bút chì xuống mặt bàn, tay còn lại chống cằm chán nản. Giờ tôi mới thấy đi học là một quyết định sai lầm. Có thể ở nhà cũng chán đấy nhưng còn có thể xem phim hay đọc truyện tùy thích. Chán quá!!!

Tôi quay sang Kim định bắt chuyện ai ngờ đầu nàng ta ngồi cười khúc khích, tay vịn về chiếc điện thoại dưới gầm bàn. Chắc là đọc tin nhắn tỏ tình của một anh chàng đẹp trai nào đó. Ayyyy, thế này Hải Minh ngày ngày phải đi đánh ghen mất...

Hải Minh? Ô, sao tôi có thể quên mất anh được chứ? Chỉ cần hỏi anh về Ken là biết ngay Ken bao giờ quay lại! Haha sao tôi giờ mới nghĩ ra chứ?

-Kim!-tôi huých tay Kim.

Cô bạn ngẩng lên nhìn tôi với ánh mắt kiêu như tôi là người phá đám. Hic!

-Sao vậy?

-À..ừm..cậu có thể gọi cho Hải Minh để hỏi chuyện Ken được không?

-Không! Mình đâu có số điện thoại của anh ta.

Tôi có nghe nhầm không vậy? Hai người đang yêu nhau mà đến cái số điện thoại cũng không biết sao? Chuyện này vô-cùng-bất-bình-thường!?!

-Kim à, cậu đùa tởm hử. Chẳng phải cậu đang theo đuổi anh Minh sao?

Kim nhìn tôi thoáng buồn sau đó nắc nhe.

-Tở bỏ cuộc rồi! Nhưng không sao, không "cưa" được anh ta tở sẽ "cưa" anh khác. Các anh chàng đẹp trai trường ta thiếu gì!

Sau bộ mặt ủy mị là bộ mặt tươi rói. Lại vô cùng thản nhiên và vô tư...vui.

Bỏ cuộc?

Tôi có nên giống Kim cũng nên học cách từ bỏ?

-Em nữ ngồi bàn gần cuối có thể rời chỗ và lên bảng làm bài tập được không?—ông thầy ngưng viết quay xuống chỉ đích thân bạn nữ nào đó lên bảng.

Xui xẻo cho bạn nữ xấu số!

-Nào, em nữ...lên bảng đi chứ!—ông thầy nhắc lại lần nữa.

Cái bạn này thầy đã chân thành gọi lên bảng rồi sao lại làm kiêu không thêm lên, hắc mà cũng phải thôi, đến 2 phần 3 lớp tôi dốt toán mà nên chẳng đứa nào muốn bước lên bảng để ngắm đến hoa mắt hàng ngàn con số vòng vèo. Đây còn là tiết Đại số nữa chứ!!! Khổ thân cô bạn bị thầy "ngắm trúng".

Bỗng nhiên thân nhiệt tôi nóng phừng phừng, mồ hôi túa ra như mưa. Sợng lưng thì ngược lại lạnh toát. Cảm giác như có muôn vàn phi tiêu đang lao về phía mình.

Tôi ngẩng lên, bất thành linh bất gặp ánh mắt vô cùng khó hiểu của ông thầy hề. Tình cờ hàng trăm con mắt (tính cả những đứa 4 mắt) đổ dồn về phía tôi. Ưc ực, thế này là thế nào?

-Chính là em đó, sao ngồi thần người ra vậy?

Bằng chéo!

Cái tay của thầy đang chỉ thẳng vào tôi. Thế có nghĩa là cô bạn xui xẻo đó...chính là tôi. Đoành!!!

Tôi run run, lắp bắp—Em ạ?

-Ừ!—Vâng, câu nói vô cùng thản nhiên và chắc nịch của thầy làm tôi chết sững.

Mồ hôi toát ra ngày càng nhiều mặc dù tôi ngồi ngay dưới chiếc quạt trần. Bờ vai tôi bắt đầu đau nhức..á..tôi đang bị thương nên không thể viết được..haha..

Tôi làm mặt nhăn nhó suýt xoa giả vờ đau đớn (thực ra tôi đau thật chứ bộ)—Em bị thương ở vai nên không thể viết bài được!

18. Chương 18

Nhìn bộ mặt ngơ ngơ của ông thầy, tôi đắc ý cười thầm...

-Hình như tôi thấy em bị thương ở vai trái chứ đâu phải vai phải. Vẫn viết tốt!—Đăm chiêu một lúc, ông thầy tặc lưỡi chỉ thẳng vào tôi. Hoá ra bộ mặt ngơ ngơ đó đã lừa được tôi, hic tôi thề là ông ta đã nhìn thấy nụ cười tâm đắc của tôi.

Liếc mắt qua nhan đề bài toán sau đó cơ thể rùng mình một cái, mặt tôi méo xệch như hộp sữa bị bóp nát.

-Thưa thầy em...—tôi im bật bởi vì hàng trăm con mắt lại đổ dồn vào tôi. Ánh mắt nào cũng mang đầy ý đe dọa "cứ thử không lên bảng xem!". Tôi khóc rùng rùng trong lòng. Tôi biết nếu tôi không lên bảng thì một bạn nào đó sẽ thay thế tôi mà điều này thì chả ai muốn và chịu khuôn con 0 béo tròn về cả.

Rời khỏi chỗ trong tâm trạng vô cùng khổ sở và mệt mỏi. Đặt chân lên bục giảng, mặt đối mặt với hàng trăm con số thêm mấy ẩn x, y, z lung tung beng, tôi thở hắt đầy não nề... Tôi đứng đây chỉ để làm cảnh...

-Tôi sẽ gọi ý!—tiếng ông thầy lạnh lạnh bên tai tôi. Cái giọng đắc ý nghe thấy ghét.

Mà gọi ý tôi cũng chẳng làm được trừ khi thầy đọc hết cho tôi chép may ra...tôi làm đúng!

-Đọc kĩ đầu bài và áp dụng những kiến thức đã được học để làm. Chú ý điều kiện!

Ayyy, đây mà là gợi ý sao? Tôi thấy nó giống cái đầu bài hơn!

Tích tắc...tích tắc...

Tẩy tẩy xoá xoá...tẩy tẩy xóa xóa..

Viên phấn trên tay tôi bị bào mòn đến phân nửa...

Chiếc bảng xanh yêu quý bóng nhẫy thường làm gương ột số bạn đầu bàn giờ đã trở thành trắng xóa, in toàn hình bàn tay của tôi, rõ cả dấu vân tay.

Bên cạnh ông thầy hề mặt méo mó, mắt giựt giựt liên hồi...

Cắn răng bứt tóc một hồi, cuối cùng tôi cũng.....bị thầy đuổi về chỗ.

Lớp trưởng Minh Tiến là người tiếp theo lên giải bài. Hắn hùng dũng bước lên bảng và trong vài phút hí hoáy, hắn phủi tay bước xuống trước vẻ mặt vô cùng ngố của cả lớp và ông thầy. Hắn...sửa đổi đầu bài còn về phần lời giải thay thế bởi một câu cụt ngủn...phương trình vô nghiệm!!!!

Ông thầy xa xăm mặt, hai bên tai bốc khói tu tu như tàu hoả. Nhiệt độ trong lớp tăng vọt lên mức báo động...

Khi cơn giận bắt đầu phóng hoả thì bất ngờ...

RẦMMMMMM...

Cánh cửa lớp bị đá tung...

Cả lớp mắt tròn mắt dẹt quay ngoắt về phía cửa.

Ông thầy há hốc mồm...

Một dáng người bước vào đầy kiêu hãnh và toả sáng rực rỡ..

Mái tóc hung đỏ lòa xòa rủ xuống gần như che đi một bên mắt..

Miệng nhấc lên hồ hững..ngạo mạn...

Chiếc khuyên tai sáng lấp lóe một bên...

Phía sau là một dáng người cao lớn ăn mặc sang trọng với mái tóc màu hạt dẻ... Trên tay người đó là chiếc cặp khoác vai màu đen đắt tiền...

Tim tôi đập loạn xạ...

....ánh mắt dán chặt vào dáng người phía cửa lớp...

....vai tôi nhức nhối đau rất...

Ken đã trở về....

....với một con người hoàn toàn khác...

....vẻ ngoài, tính cách...vô cùng ngạo mạn...

-Em là học sinh lớp nào?-ông thầy hề mãi mới hé miệng hỏi.

Ken không thèm trả lời. Vẻ mặt dừng dưng quay đi, nhìn thẳng về phía tôi.. Ánh mắt đó không còn lạnh lùng như trước...

Thế rồi...

Ken khoác lấy chiếc cặp từ tay Hải Minh đi thẳng về cuối lớp...hướng về chỗ tôi...ánh mắt vẫn dăm dăm nhìn tôi...

Tim tôi chạy maratông ngày càng nhanh..

Bộp..

Bộp..

Còn một bước nữa, mũi giày ấy sẽ bước đến bàn tôi..

Ken...sẽ làm gì?

Cậu ấy sẽ chào tôi một tiếng chứ? Dù gì cũng là bạn bè cùng khối...

Ken dừng lại trước bàn tôi..

Hồi hộp, nín thở...má tôi ửng hồng..

Đúng đến giây thứ ba, cậu ấy bước qua tôi rồi ngồi xuống bàn cuối dãy trái tôi..

Hụt hẫng, thất vọng.. Tôi buồn...

Không hề chào hỏi, không hề hỏi han sức khỏe...

Ken phớt lờ tôi???

-Từ nay Ken sẽ học ở lớp 11A1, thầy hiểu rồi chứ!-Hải Minh cất giọng giải thích cho cả lớp và ông thầy hề về sự có mặt bất thường của Ken trong lớp. Tôi để ý Hải Minh cũng đã thay đổi nhưng chỉ thay đổi về bề ngoài...

Trước khi rời đi, Hải Minh có liếc về phía tôi...ánh mắt vô cùng vui vẻ...

Và sau đó lớp tôi nổ tung bởi tiếng gào thét vui sướng..tất nhiên là của các nữ sinh...ngoại trừ tôi!

19. Chương 19

Kim huých tay tôi cười hớn hở-Hoàng tử của nàng trở về rồi kìa!!

-Ừ, trở về thì sao chứ?

-Cậu sao vậy? Chẳng phải lúc trên đường tới trường nghe tớ nói Ken sang Mĩ mà mặt ngẩn ngơ ra sao.

-Dù gì, tớ với Ken vẫn là người dưng.

Tiếng chuông hết tiết vang lên, tôi thu dọn lại sách vở rồi ra khỏi lớp vội vã. Tôi cần tránh mặt Ken, tôi sợ trái tim mình sẽ đau với sự thờ ơ của người ấy..

Tôi chạm mặt tên biến thái khi vừa ra khỏi lớp. Trên tay hắn ta là một đồng hồ ăn. Hắn cười khi khi rồi chẳng ngại ngần kéo tay tôi đi. Tôi mặc hắn. Bước đi vô thức.

Nhưng...

Có bàn tay nào đó giữ tôi lại.. Cái nắm tay ấy rất ấm áp và quen lạ...

Tôi quay lại, hắn cũng quay lại..

Tim tôi đánh trật một nhịp...lòng vô cùng hạnh phúc...

Cậu ấy đã kéo tôi lại...về bên cậu ấy...

-Min có chuyện phải đi gấp, anh có thể buông tay Min ra được không?

Tên biến thái vẻ sững sờ sau đó cười khẩy, giữ chặt tay tôi hơn. Hắn nhếch miệng:

-Xin lỗi! Không được!

Tôi ái ngại nhìn xung quanh. Hic, tôi trở thành người nổi tiếng rồi, đứng giữa cửa lớp bị hai anh chàng đẹp trai "tranh giành" nhau trước ánh mắt toàn sát khí của các học sinh.

Á!

Bỗng dưng tôi bị giật mạnh lao vào vòng tay của một ai đó. Tuy bờ vai có hơi nhứt khi bị va chạm nhưng tôi vẫn cắn răng chịu đựng.

Là bởi...

Tôi đang trong vòng tay Ken... Tay cậu ấy giữ chặt lấy eo tôi..

Tim tôi đập mạnh, bờ má đỏ dần lên..vô cùng ngượng ngùng..

Mùi bạc hà xộc vào mũi...thơm ngát...

Lần này, tớ đã biết được, cậu chính là người hôm ấy cứu tớ..

Nhưng sao cậu lại tỏ vẻ không biết gì là thế nào? Tại sao cậu lại giấu tớ?

-Tôi đã nói Min có việc phải đi!

Trước cái trừng mắt của Huy Phong, Ken kéo tôi bỏ đi..

Tôi im lặng...

Ngạc nhiên, Ken lôi tôi xuống phòng y tế..

Đẩy tôi ngồi xuống giường, Ken bước vào trong phòng kính làm cái gì đó rồi mấy phút sau quay trở ra. Trên tay là một đồng băng và bông.

-Vết thương của cậu chảy máu rồi!

Ken hồ hững hờ nhìn về phía vai tôi rồi lạnh lùng cất lời.

Cuối cùng tôi cũng hiểu việc mà tôi phải đi như Ken nói là việc gì rồi.. Tôi gật nhẹ sau đó ngẩng người. Những chị y tá đâu hết rồi?

Như hiểu được thắc mắc của tôi, Ken để nhẹ bông băng xuống giường rồi nói nhẹ:

-Các y tá không có trong phòng nên tôi sẽ thay băng cho cậu!

Mặt tôi đỏ bừng..may mà Ken ngồi sau lưng tôi nên không thấy bộ mặt tôi lúc đó.

Tôi đang bị thương ở vai, ở vai đấy! Mà muốn thay băng thì phải cởi áo... Ax, Ken là con trai..sao tôi có thể?

Thế là tim tôi được tập thể dục suốt từ nãy giờ.. Mặt đỏ gay..

-Cậu cởi nút áo ra đi, tôi ngồi đằng sau sẽ không thấy gì đâu!

Tôi làm theo cũng hiểu sao mình lại nghe lời Ken đến vậy. Nhưng có lẽ tôi tin tưởng Ken.. Ken không phải tên háo sắc..

Tách.. Chiếc nút đầu tiên bật ra.. Tôi nín thở.

Tách.

Tách.

Thế là bờ vai tôi trần trụi trước mắt Ken. Mặt tôi giờ đây đỏ lựng hơn cả cà chua. Huhu thế là Ken đã nhìn thấy một ít da thịt của tôi rồi!

-Đừng căng thẳng quá, tôi sẽ không nhìn đằng trước của cậu đâu. Cậu có thể lấy một tay giữ áo trước ngực-giọng Ken đều đều vang lên.

Tôi gật nhẹ!

Bàn tay Ken nhẹ nhàng tháo lớp băng cũ rồi bôi thuốc lên vết thương. Tôi rên nhẹ. Quả thực rất xót!

Cuối cùng vết thương cũng đã được băng xong. Ken thở hắt ra. Có lẽ Ken cũng căng thẳng giống tôi.

Tôi nhanh chóng cài lại cúc áo. Tôi không dám quay lại nhìn Ken, tôi vẫn còn xấu hổ..dù gì tôi cũng là con gái. Để một tên con trai động chạm vào người cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Tôi và Ken cứ thế ngồi im lặng không ai nói một câu nào. Tôi thì ngượng còn Ken thì sao?

Dường như không khí quá khó thở, Ken cất giọng trước:

-Về lớp thôi!

Tôi uh huh rồi đứng dậy đi theo Ken. Tôi theo sau Ken, chăm chú quan sát cậu ấy. Đã 15 ngày, tôi không gặp Ken, cũng nhớ, cũng dần vật, cũng ngơ ngẩn...như một cô gái có người yêu. Dõi theo từng bước chân Ken, tôi cười nhẹ...có lẽ khoảng cách giữa tôi và Ken chỉ là mấy bước chân này. Điều đó làm tôi cảm thấy vui vui!

20. Chương 20

Tối trời mưa to, nước chảy rào rào như thác, ánh chùng đến sáng mai mới tạnh được. Tôi lim dim dán mắt vào quyển sách giáo khoa Lịch sử, các chữ cái nhảy nhót trước mặt nhưng chẳng có chữ nào nhảy vào đầu. Nếu không phải chuẩn bị ôn thi giữa kì thì lúc này đây tôi đã được ngủ yên lành rồi. Oáp, buồn ngủ quá đi mất!

Kim nằm dưới sàn, chân gác lên giường. Trên tay là quyển Hóa to tướng, tôi để ý thấy Kim rất chăm chú nhìn mấy phương trình có “dấu sao”, hắc hắc, về khoản Hoá này Kim phải gọi là “cao nhân”. Đỉnh của đỉnh. Còn tôi, cái môn mà tôi có thể chèo chống được là Văn, không hiểu là do tôi hay đọc truyện hay là do tôi giỏi bẩm sinh mà điểm trung bình Văn từ lớp mầm đến học cấp 3 đều cao nhất lớp. Cái tính ưa lãng mạn của tôi chắc cũng bắt đầu từ môn Văn này.

Tôi lấy hai tay kéo căng mi mắt, hai đồng tử dí sát vào mấy mốc thời gian loằng ngoằng loạn hết cả lên. Nói thật, các con số là nỗi kinh hoàng của tôi. Ôi, ước gì tôi có phép màu hoá tất cả chúng thành bánh rồi nhét vào mồm được bữa ăn khuya!(ham ăn!!!)

Ring..ring...

Điện thoại vút tận cuối giường sáng lên báo tin nhắn. Tôi vơ lấy rồi vội mở. Ừm...số lạ. Của ai đây ta?

“Cô bé cổ tích, chúc ngủ ngon!”

Ax, đang chống mắt lên cho đỡ buồn ngủ thì tự dưng tên hâm nào đó đi chúc ngủ ngon, điên mất. Hai mí mắt tôi đang biểu tình dữ dội đây này, ôi cơn ngủ kéo đến ngày càng nặng. Tôi mà biết tên nào ngồi buồn dỗi hơi thừa tiền gửi tin nhắn này thì tôi sẽ vút hấn cho cá mập nghiền nát, hừ! (dạo này xem phim kinh dị nhiều nên nhiễm!). Tôi mà thi trượt thì...tôi sẽ nháy mấy tên điên cả ngày! Chọc tức tôi hả?

Ồ...

“Cô bé cổ tích?”

Sao nghe quen quen, hình như có ai đó nói câu này rồi thì phải? Ai nhỉ? Các dây thần kinh xém chút nữa bốc khói, hix tôi thừa nhận trí nhớ của tôi khá kém nên tôi học khá dốt mấy môn học thuộc. Lật lại trí óc khác nào đang đọc Lịch sử. Ngày nào, tháng nào, năm nào, phút nào, giờ nào, ở đâu,..vân vân và mây mây!

aaaa...đã đau đầu vì lịch sử thì chớ, giờ lại đến truy tìm tên dỗi hơi. Đầu tôi sắp nổ tung rồi! Không nghĩ nữa, mặc xác hấn, mình có phải là người mất tiền đầu mà phải quan tâm...

Học thôi! Không quan tâm...

Dụi dụi mắt nhiều lần, hình như...

Hic, tôi vừa nhận ra một điều TÔI TỈNH NGỦ RỒI... Đây không phải là tin vui đâu các bạn, giờ đã là 11 giờ đêm rồi, tôi mà đã tỉnh ngủ thì coi như mất ngủ cả đêm!!!. Cái bệnh quái lạ này đến tôi còn chả biết tại sao, nguyên nhân nào dẫn đến! Tất cả là tại cái tin nhắn điên rồ đó aaaaaa.....

-Sao vậy? -Có lẽ thấy tôi tóc tai bù rù (do tức quá vò đầu, híc), mặt mày xám xịt hơn cả mây giông, Kim ngóc đầu lên hỏi quan tâm.

-Hừ, tớ không sao đâu, bỗng nhiên có tên chọc phá nên tớ hơi bức xúc!—tôi vuốt lại tóc rồi nhắc lại quyển sách lẩm bẩm đọc như tụng kinh chỉ thiếu mỗi điều chưa chấp tay và gõ mõ.

Kim chán nản nằm lại chỗ cũ, vẻ mặt trở về trạng thái đăm chiêu như trước. Tự nhiên tôi lại thấy có lỗi kinh khủng khi phá đi sự tập trung của Kim.

Kim chuyển đến sống cùng gia đình tôi cũng đã mấy gần một tháng. Do nhà tôi thiết kế đủ ồi người một phòng nên không có phòng thừa dĩ nhiên Kim phải ở cùng phòng với tôi. Trước kia phòng tôi giống bãi rác của thành phố nhưng giờ đây nó đã trở thành một bãi chiến trường theo đúng nghĩa của nó: ngổn ngang nào là sách nào là vở, cái gầm giường cái vắt vẻo trên kệ, chăn thì kéo lê xuống sàn, thú bông vứt lung tung beng, hic, đó là hậu quả của việc chiến tranh “đập gối ném thú” của tôi và Kim. Nói thật giờ cứ ra khỏi phòng là tôi lại phải khoá chặt cửa và giấu biến chìa khoá, tôi cá mẹ tôi mà thấy cảnh tượng đó thì tôi và Kim chỉ có nước xách vali ra ngoài đường mà ở. -Min này, sáng nay cậu với Ken tay nắm tay đi đâu đấy? Ay ya, mà chàng và nàng thân mật quá đi, ôm ấp nhau giữa bao nhiêu người!—biết ngay Kim sẽ tò mò mà, thế nào cứ một tí Kim lại liếc tôi khó hiểu. Tôi biết tôi đang thân với “chúa tò mò”.

-Xuống phòng y tế thay băng mà cậu nói sến quá đi, cái gì mà chàng với nàng, tay trong tay, ôm ấp nhau!—tôi cảm thấy má tôi phớt phớt nóng bừng. Nghĩ lại giây phút Ken siết chặt lấy eo tôi là tôi muốn ôm chầm lấy cậu ấy mãi mãi không buông, nếu có thể tôi sẽ mua keo 502 dán chặt khoanh khắc đó lại. Ken sẽ bên tôi suốt đời, khả khả! (tự nhận thấy tôi ngày càng biến thái giống tên Huy Phong.)

-Thay băng hả? Ừm...y tá thay cho à?—Kim bật dậy ngay tức khắc, sau đó tặng cho tôi một điệu cười vô cùng gian manh. Haizz, tôi biết cô bạn đang suy nghĩ sai lệch theo một hướng khác, cái đôi mắt một mí híp lại vẻ thăm dò hướng thẳng đến tôi. Mà tôi đâu có dại mà khai ra tất cả, khai ra để cho Kim trêu tôi đến đỏ mặt à.

-Tất nhiên là y tá thay cho rồi, cậu lại suy nghĩ lung tung!

-Thế sao mặt cậu đỏ ửng thế kia? Khai mau, nàng với chàng đã làm gì?

Tôi ngơ ngác sờ lên mặt rồi ngẩn người như con ngó nhìn Kim cười sảng sặc. Híc, hình như...tôi mắc lừa Kim.. Sập bẫy rồi!

-Có tật giật mình, “chuyên gia” Kim đâu phải tầm thường tưởng có thể qua mắt được Kim này sao?—Kim ngừng cười, rồi trèo tót lên giường ngồi đối mặt với tôi. Bộ mặt Kim lúc này chẳng khác nào Bao Công xử án. Vô cùng nghiêm túc và...e hèm..đều giả.. (tôi thề tôi nói thật!) (>.<)!>

Tôi cứng họng không thốt ra một từ. Tim tôi đập mạnh hơn thường, bộ dạng vô cùng lúng túng. Tôi vờ hết đồng sách trên giường rồi quăng tạm lên kệ sách gần đó giả vờ buồn ngủ, đánh trống lảng—Oáp, tớ buồn ngủ rồi, chúng ta ngủ sớm để ngày mai còn đi học chứ, mẹ có nói thức khuya sẽ làm giảm sắc đẹp đấy...còn nữa...—tôi chặn họng Kim khi cậu ấy đang định phản bác—...đêm khuya thì...sẽ có ma đấy! ”(^~)

Dứt lời, tôi đắp chăn kín đầu, cười khúc khích trong chăn nhưng không dám cười to, Kim sẽ phát hiện ra mất. Vài giây sau, tôi thấy điện tắt phụt căn phòng tối om và im thin thít, Kim cũng rúc vào chăn. Haha nhìn vẻ mặt xanh lét như mắt mèo của Kim vừa nãy, tôi đã biết mình dọa thành công. MA thì ai chả sợ, đến tôi khi nói ra từ ấy cũng phải run cầm cập. Híc, cái này là tự dọa chính mình nhưng không sao, miễn là Kim không tra khảo việc Ken và tôi là tốt rồi.

4 giờ sáng...

Tôi chợt tỉnh giấc. Mồ hôi ướt đầm người. Tôi vừa trải qua một cơn ác mộng đáng sợ. Lại là những hình ảnh ghê rợn hiện lên, tôi run bần bật. Không hiểu sao trong thời gian sau khi tỉnh dậy sau hôn mê, tôi thường mơ thấy ác mộng, lạ thay những cơn ác mộng lại cùng một sự vật. Máu loang lổ trên nền nhà, đứa bé nào đó khóc thét, những chiếc xe ô tô lao vun vút như hổ đói mỗi xông thẳng đến đứa bé. Đứa bé nằm bất động trên mặt đường xám ngoét, ai đó ôm đứa bé khóc gào lên...

Tôi dường như không còn chất sống, người mệt nhoài, mồ hôi cứ thế chảy ròng ròng trên mặt. Tay tôi siết chặt mép chăn, bặm chặt môi. Một mùi tanh nồng chảy vào đầu lưỡi, khi đó tôi mới biết tôi bặm môi đến chảy máu. Tôi rất sợ...đôi mắt tôi cay cay như muốn khóc.. Máu-thứ chất lỏng đỏ lù tanh nồng làm tôi

chết lặng, tôi sợ máu.. Và tôi có linh cảm nỗi sợ máu của tôi bắt nguồn từ những sự việc trong giấc mơ. Là thực hay ảo tôi không rõ!

Lau hết mồ hôi trên mặt, tôi lờ mờ bước xuống giường. Nhìn qua chiếc đồng hồ báo thức đã hơn 4 giờ, bên ngoài những cơn mưa đã tắt hẳn trả lại sự tĩnh lặng cho sự lẩn lướt bóng tối, tôi lặng lẽ trèo lên sân thượng.

Từ sân thượng tôi có thể nhìn bao quát toàn khu dân cư. Điện đường sáng mập mờ, rọi xuống làn đường còn ướt. Gió man mát lượn lờ, thổi tán cây xào xạc. Giá như lòng tôi lúc này yên bình và tĩnh lặng như gió. Cứ thế tôi đứng thẩn thờ đến lúc trời tờ mờ sáng. Sau cơn mưa, bầu trời vẫn âm u xám xịt, mặt trời có lẽ không ngóc đầu dậy đâu. Nghĩ đến đây tôi bật cười “Ông mặt trời thật lười, lười quá đi thôi.”

Khoảng trời u tối trước mặt giống y hệt cuộc đời tôi vậy, kể từ đây cuộc sống của tôi sẽ không còn như trước. Vẫn sẽ có những hạnh phúc nhưng phải trải nên trên những nỗi đau. “Aaaaa...Min ơi, mày đang nghĩ đến điều gì vậy, học Văn nhiều quá nên sến quá đi, trời âm u thì kệ trời, cuộc đời mày còn nằm ở tương lai, cứ sống thoải mái đi, nghĩ làm gì ệt óc!”

“Trời sáng rồi, Min ơi mày hãy quên hết những cơn ác mộng tự dằn vặt mày đi, cuộc sống của mày là do mày tạo nên thế nên hãy vui tươi sống đi nhé!”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Bao muộn phiền đã gửi gió cuốn đi. Min là một cô bé luôn vui tươi hồn nhiên cơ mà! Tôi là Min, thế giới của tôi phải tràn ngập tiếng cười.

Tôi trở lại phòng đánh thức Kim. Kim khá ngạc nhiên khi tôi dậy sớm. Tôi chỉ nhún vai rồi bắt tay chuẩn bị mọi thứ. Mỗi ngày của tôi phải thật thú vị và tràn đầy sức sống. Có như vậy những cơn ác mộng mới không làm phiền trong mỗi giấc ngủ. Tôi có gia đình, tôi có bạn bè và có cả...tên sao chổi và oan gia nữa, tôi sẽ sống hạnh phúc. Dù quá khứ có khốc liệt đau thương đến đâu, tôi sẽ quên hết, quên sạch để sống. Có lẽ tôi sẽ vô tình bỏ mặc “cậu bé trai” nhưng tôi muốn cuộc sống hiện tại chứ không phải chìm trong quá khứ. Xin lỗi, tôi đành phải quên cậu...người đã đẩy tôi vực dậy...

Cháp 19.

-HÀ LINH MIN!!!

Đây, cuộc sống của tôi phải như thế này. Phải có người “hâm mộ” đến mức phải gọi cả rề má đầy đủ họ tên của tôi ra.

Nở một nụ cười tươi rói sáng lạng, tôi quay lại nhìn “fan hâm mộ”. Thực tế thì tim tôi có chút gấp gáp đập thình thịch, chân run run tưởng như sắp ngã.

Đối diện tôi, người con gái có mái tóc màu vàng buộc vồng lên đầy...nữ tính. (nói ra cái từ này quả thật là đối với bản thân, đúng là tóc nữ tính nhưng tính cách xoay ngược 180 độ.). Chị mỉm cười thật tươi đúng 2 giây, đến giây thứ 3 nụ cười tắt ngấm thay vào đó là khuôn mặt tối sầm, ánh mắt...ánh mắt...ực...rất muốn giết người.

-Giỏi nhỉ, đi đánh nhau với giang hồ mà không rủ chị. Còn nữa, ANH KAT CỦA EM ĐI CÔNG TÁC NHỮNG HAI THÁNG MÀ SAO CÒN ĐẾN TẬN TRƯỜNG TÌM CHỊ ĐỂ ĐÒI ĐỀN TIỀN ÁO?

Tôi run bắn người, híc đây có phải là nữ sinh không vậy, ghê quá.

Ax, mà tên nào dám tung tin tôi đánh nhau với giang hồ. Một đứa thân hình mảnh mai, cò hương như tôi có thể vào đao kiếm đi đánh nhau sao? Tôi thề là sau mấy lần chạm chán với Mĩ Thanh, tôi đã từ bỏ ý định ghép đôi chị ấy với anh Kat. Tôi sẽ bị bệnh tim khi sống chung một nhà với chị ấy mất.

Mà lạ à nha, anh Kat đến tận trường tìm chị ấy chỉ để đòi đền tiền áo? Anh Kat đúng là có keo kiệt chút xíu nhưng lòng tự trọng của anh cũng cao lắm chứ bộ, vác mặt tìm người ta đòi tiền giữa thanh thiên bạch nhật quả là hiếm thấy. Nhiều lần lục phòng ông ấy nên tôi cũng biết quần áo ông ấy nhiều vô kể, tưởng chừng có thể chất thành núi dù có vứt bỏ một cái cũng chẳng nhảm nhò gì. OH Ô-MAI(mận), chẳng lẽ anh Kat thích chị Mĩ Thanh????

.....còn nữa.... -Em định giải thích sao đây? Lần đó em lừa chị phải không?—Về mặt của Mĩ Thanh ngày càng u ám hơn. Khắp người chị tỏa ra một mùi nguy hiểm đáng sợ. Tôi “phòng thủ” lùi thêm nửa bước. Nguy hiểm ngày càng đến gần.

Mỹ Thanh-một cô gái trời không sợ, đất không sợ, nguy hiểm hơn cả ác quỷ. Bản tính liều lĩnh và đánh đá kiểu xã hội đen đã ăn sâu vào máu. Không phải nói phóng đại, ở trường ai cũng phải cố gắng không tiếp xúc quá gần với chị, mà một khi chọc chị đến phát điên thì hậu quả thật khôn lường, nhẹ thì sứt đầu mẻ trán, nặng thì bó tay, bó chân, ngồi xe lăn đến trường. Nghe qua “tiểu sử hào hùng” của Mỹ Thanh mà bất giác da gà da vịt nổi lên tua tủa. Trót dại đi nói dối, chọc vào tổ kiến lửa, coi như số tôi đen đủi.

Giờ tôi mới thấy hối hận khi hồi nhỏ không đi học võ để giờ đây việc thoát thân có phải dễ như trở bàn tay không?. Nhưng đời không có hai chữ “giá như”. Biết trước đã giàu. Phải biết chấp nhận sự thật thôi “CHẾT CHẮC RỒI!!!”

Tôi đang băn khoăn là có nên gọi trước xe cứu thương hay không đây?

-Đừng nhìn chị với ánh mắt đó, đừng giả bộ tỏ non vô tội. Có biết một khi lừa dối chị thì hậu quả như thế nào không?-Mỹ Thanh tiến đến gần phía tôi, tôi lùi lại theo phản xạ. Mặt tôi tái xanh như tàu lá, trí óc liên tục phân tích mức độ nguy hiểm đang ập tới.

-ĐỪNG YÊN TẠI ĐÓ! CHỊ ĐÂU PHẢI ÁC MA ĐÂU MÀ PHẢI ĐỨNG CÁCH XA VẬY!!!-Mỹ Thanh sa sầm mặt nhìn tôi.

Nhưng mà Mỹ Thanh ơi, chị còn ghê hơn cả ác ma ý. Em không dám đứng gần chị đâu! Làm ơn cho em một con đường sống đi mà!!

-Ngoan lắm!-thấy tôi ngừng lùi, Mỹ Thanh cười rạng rỡ tỏ vẻ hài lòng. Nhưng cái nụ cười đó chưa đến 5s đã tắt hẳn. Mùi nguy hiểm lại choáng ngợp cướp lấy không gian.

Tiếng đập chân lên lá khô kêu rôm rốp tiến lại phía tôi. Mũi giày cao gót chạm mặt mũi giày bột màu xanh dương yêu thích. Tôi hoảng hồn ngược lên. Mỹ Thanh đứng sát tôi, cái nhếch miệng xảo quyệt làm tôi ớn lạnh. Tôi thề Mỹ Thanh đã nghĩ ra trò gì đó để hành hạ tôi. Mỹ Thanh nổi tiếng là cô nàng lắm chiêu mà!

Tôi phải cố gắng giữ bình tĩnh lắm mới lấp bấp được vài từ:-Em sai rồi. Chị muốn em làm gì cũng được nhưng mong chị đừng động tay động chân với em. Nên biết em đang bị thương đấy!

Mỹ Thanh đưa tay xoa xoa cảm gặt gù. Tôi thở phào.

-Cũng được thôi! Nhưng...-Mỹ Thanh để dở câu nói rồi lại nhìn tôi.

Có biết là tôi rất sợ mấy từ “nhưng” bỏ lửng hay không vậy? Nó báo hiệu một điều không may mắn sẽ xảy ra!!!! Và ngôi sao xui xẻo sắp sửa đáp xuống đầu tôi rồi! Ngồi cầu nguyện đi là vừa, amen!

-...chị đang thiếu người để đi cùng chị mua sắm. Trông em có vẻ hợp với vị trí đó!

Tôi nước mắt lưng tròng, khóc rào rào trong lòng. Đời thế là hết!

Tôi đã từng nói rằng Mỹ Thanh tiểu thư là một người nghiện shopping chưa nhỉ? Cô nàng học thì ít mà mua sắm thì nhiều, nhưng chắc bạn chưa biết Mỹ Thanh mê tíu hàng hiệu? Vâng, muốn có một sản phẩm hàng hiệu độc nhất, nàng ta chấp nhận nhịn uống nhịn ăn cả buổi để chen chúc, lao người vào đám đông tranh giành thứ hàng độc nhất vô nhị đó. Bản tính lưu manh của chị chắc cũng được rèn giũa từ những lần ấy!

Bạn có biết khi người ta gọi là “nghiện” thì mức độ của nó phải như thế nào rồi chứ? Chính là kiểu thấy “thích thì mua”, vung tiền như nước ý!

Một cô gái yếu ớt như tôi có thể làm cái việc chạy lăng xăng từ cửa hàng này đến cửa hàng khác, từ trung tâm mua sắm này sang trung tâm mua sắm khác được ư? Và phải ngồi hàng giờ chỉ để ngắm và nói đi nói lại mấy câu “Chị mặc bộ này hợp đó!” hay “Trông chị đẹp lắm, chiếc váy này chất thật...”

Cái việc này hành hạ mình về cả thể xác và tinh thần đấy! Đúng là một cách hành hạ thật đáng sợ!

Nếu thời gian có quay trở lại cho tôi xin rút lại câu nói “Chị muốn em làm gì cũng được!” ban nãy. Tôi vừa rút ra một bài học vô cùng quý báu: trong lúc đang rối loạn tốt nhất chọn cách giả vờ làm lơ. Im lặng là vàng(4 số 9!). Không đời nào chấp nhận việc đó!

-Em....em....em....-tôi lấp bấp.

-Yeah! Đồng ý rồi hả. Chúng ta đi thôi!

(?_o)”

TÔI ĐỒNG Ý KHI NÀO???

Mỹ Thanh tóm ngay tay tôi rồi lôi phăng phăng đi. Tôi ú ớ.

0_o-Giờ sắp đến giờ vào lớp rồi cơ mà?? Không! tôi không đi, tôi phải vào lớp..huhu TT.TT

-Chị....em...em.

-Sao? Việc gì?-Vấn kéo tôi, Mỹ Thanh không quay đầu lại, chỉ buông câu hỏi sắc mùi bực bội.

-EM PHẢI VÀO HỌC!!-Tôi hét lên. Mỹ Thanh khựng lại ngay sau tiếng hét. Tôi giựt vội tay ra khỏi tay chị rồi cầm đầu cầm cổ chạy.

-ĐỨNG LẠI NGAY!-Mỹ Thanh vừa đuổi theo tôi vừa hét.

Thế là ngay buổi sáng đẹp trời, cả trường đã được chứng kiến màn rượt đuổi của hai nữ sinh. Một giày bệt co giò chạy trước, một cao gót khập khiễng đuổi sau. Sự việc chỉ được chấm dứt bằng một pha té ngựa của nữ sinh giày bệt khi dẫm trượt lên...vỏ chuối!

BỘP!!!

Ai Ui!!

Tôi lồm cồm bò dậy sau cú ngã có thể nói là đẹp nhất lịch sử. Ngã ngựa ra sau. Đau khổ nhất là...tôi đang mặc đồng phục. Và đồng phục trường tôi là váy ngắn đấy!!!!!!

Mà cái vật gây án “đáng chết ngàn lần” chính là cái vỏ chuối nằm “hiên ngang” giữa sân này. Có ai đời, ăn chuối xong lại vứt ngay xuống sân trường không? Vô ý thức thế không biết! Cô giáo dạy thùng giắc thì để làm gì hả??? Hừ!!!

Ááááá!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bộp...

Bộp...

Chỉ kịp nghe thấy một tiếng ré lên sau lưng, còn chưa kịp quay lại thì một lần nữa tôi nằm bẹp dí dưới đất. Đã thế trên bụng lại còn phải chịu một sức nặng khủng khiếp. Tôi tá hỏa khi nhận ra cái đồng nằm chèn ền lên bụng mình chính là Mỹ Thanh. Ui trời ơi, chuyện gì thế này?

Đau, đau ê ẩm toàn thân!

Khổ nữa, lại đụng vào vết thương rồi!

-hức hức...chị có thể đứng lên được không?-tôi thều thào như người đang hấp hối.

Mỹ Thanh khổ sở lắm mới bò dậy sau đó ngồi phịch xuống đất. Thở hổn hển. Tay xoa xoa cổ chân. Còn chiếc giày đã gãy gót... Mà phải công nhận Mỹ Thanh tài ghê cơ, chạy bằng giày cao gót cứ như chạy bằng giày thể thao ý!

Tôi phải lại vấy áo, xoay xoay khớp vai trái, rất may vết thương đã sắp lành lên không rỉ máu, chỉ hơi nhức một chút.

Mỹ Thanh ngược lên nhìn tôi, rồi quay sang lườm lườm cái vỏ chuối, hét to:

-CÁI VỎ CHUỐI CHẾT TIỆT, TẤT CẢ LÀ TẠI MI!

Hoá ra cái vỏ chuối này lại một lần nữa gây ra cú ngã có 1 không 2 ban nãy sao?????

ÔI TRỜI!

RẮC! CẠCH!

0_o-0_o

Mỹ Thanh đưa chiếc giày còn “lành lặn” lên bẻ gãy gót cho “cân xứng” với chiếc còn lại. Giờ thì đã trở thành giày bệt rồi. (“*_o)–

-Dám chạy hả?–Toan chạy trốn thì tôi bị Mỹ Thanh kéo giựt lại, xem chút nữa lại đo đất.

-Bắt buộc phải đi cùng chị, hừ, lần này em chết chắc rồi!

-Tha cho em đi nha, em không muốn nghỉ học!

-Không, phải đi!

Thế là tôi lại bị chị ấy lôi xềnh xệnh chả khác nào lôi.....(??? Không phải, tôi không phải là cún!) TT.TT
VỪ! Trời nổi gió.

Một cơn gió lao vút đến gần tôi rồi chẳng hiểu sao tôi bị kéo phăng ra khỏi tay Mỹ Thanh. Hiện giờ, tôi đứng cách chị ấy đến 5 mét! Mỹ Thanh ngã bổ nhào xuống đất. Hic! Thật khủng bố, gió gì mà lớn dữ.

-Mỹ Thanh, Min phải vào học không thể đi cùng cậu được!

Tôi giật mình, “gió” nói được ư?

Ngẩng lên, tôi đông cứng tại chỗ. Hoá ra “gió” vừa nãy chính là Huy Phong! 0.o”

Hic, Hấn ta kéo tôi khỏi Mỹ Thanh.. Đã thế..đã thế...còn lợi dụng cơ hội để...ÔM TÔI!

OH MY GOT!

Cái tên biến thái này!

Tôi tức giận dẫm thật mạnh vào chân hấn.

-DÁM ÔM TÔI!

Hấn nhăn mặt ôm chân nhảy lò cò rồi kêu khổ sở:

-Anh vừa cứu em đấy, ai ui!

Ừ nhỉ? Tôi quên mất, haizz ừm, coi như tạm tha cho hấn...thay lời cảm ơn.

Mỹ Thanh trước đó đứng bất động giờ đã có phản ứng. Và phản ứng đầu tiên là chạy đến xách cổ Huy Phong lên và hét:

-TÊN DỞ NÀY, CẬU DÁM ĐỤNG VÀO TÔI! Giằng mạnh bàn tay đang “ngự trị” trên cổ áo mình, chính sửa lại, Huy Phong lẩm bẩm:

-Con gái vô duyên, gì mà dữ như bà chằn!

Mỹ Thanh ngẩn ra vài giây sau đó mặt tối sầm lại, đen kịt. Ngọn lửa giận dữ dâng lên đến đỉnh đầu...bốc khói.

(>.<”)(@_o)!>

-DÁM BẢO TÔI LÀ VÔ DUYÊN, BÀ CHẦN, CẬU...HỪ...YAYAYA...

(A_0!).

Bụp!

Tôi bịt lại cái mồm đang há hốc. Tròn mắt.

Huy Phong ngã dụi xuống. Tay rờ lên má trái đỏ ửng.

Tôi vừa được xem một bộ phim hành động kiểu Mỹ. Được chứng kiến tận mắt, mở rộng tầm nhìn. Nền điện ảnh nước nhà vừa có thêm một diễn viên hành động mới, xin chúc mừng. Chẳng mấy nữa điện ảnh Việt Nam sẽ được vinh danh trên thế giới!! HURA...

Đầu tôi tua đi tua lại màn diễn võ trước đây mấy giây: Mỹ Thanh nắm chặt tay thành quyền, xoay người kèm vung chân đáp thẳng vào khuôn mặt của Huy Phong. Cái màn này giống hệt khi Jandi đá GoJunPio

ý. Cái kính của Huy Phong bay xa mấy mét. Hắn lồm cồm bò dậy nhưng không nhặt lại kính mà chỉ đứng yên tại chỗ phóng tia điện về phía Mỹ Thanh.

Rẹt, rẹt...

Tôi đứng bên, dùng đôi mắt long lanh “thán phục” Mỹ Thanh mà quên mất rằng nàng ta vừa lòi mình như lòi vật nuôi.

Nhất định phải bảo Mỹ Thanh dạy mấy chiêu để phòng vệ!!!! ZOOOO

Ồ...

(0_>-). Hay rồi! Giờ đây Mỹ Thanh đã quay sang gay gắt với Huy Phong. Tôi là người thừa trong trận huyết chiến này nên phải biến thôi. Ôi vui quá là vui..

Bye, bye hai người, ở lại mạnh khỏe, ý quên phải là lành lặn trở về nhé...

Tôi rón rén nhắc chân thật nhẹ...thật nhẹ...sắp được rồi...sắp được rồi... (Lúc này trông tôi có dáng người giống hệt con bọ ngựa >.<). oa=“” oa!!=“”>

-ĐỨNG LẠI!!!

Tôi dựng hết cả tóc gáy. Tai ù đi.

Hét gì mà to dã man, khủng hơn cả chuông trường. Hix.

Tôi nặn ra bộ mặt ngây thơ nhất rồi từ từ quay lại, cười giả lả:

-Hai người cứ tiếp tục đi, em sẽ đứng đây cổ vũ!

Hừ, hừ, hừ, nóng hot hot hot. Hai ngọn lửa à nhầm bốn ngọn lửa đang rọi về phía tôi. Cuối thu rồi mà mồ hôi cứ chảy ròng ròng.

-Định trốn! Chị chưa xử xong vụ của em đấy!-Mỹ Thanh khoanh tay, hếch cằm về phía tôi.

-Em định bỏ mặc người vừa cứu thoát ở đây sao?-Đến lượt Huy Phong chỉ trích.

Tôi lắc đầu lia lịa như cù quay. Xua tay loạn xạ. Về mặt rất tội nghiệp. Nhưng trong lòng thì như thế này:

“Cơ hội có mà không biết chạy trốn thì đúng là ngốc. Em đâu dại mà đứng đây đợi chị túm gáy.”

“Hừ, tên biến thái, cứu người ta được một lần mà làm như ông tướng. Ta đây cũng chẳng thêm nhờ đến người. Bị đánh đến thảm hại mà còn bày đặt ta đây anh hùng lắm!”

RENG...RENG...RENG...

VÀO LỚP RỒI!!!!

Kẹt...kết...kết...

CỔNG TRƯỜNG ĐANG ĐÓNG LẠI!!!!

OH YEAH!!!

THOÁT RỒI! Hey hey.

Mỹ Thanh sao có thể kéo tôi đi nữa! Ôi mừng quá xá. Trời ơi, con yêu ông quá đi mất. Gửi ông ngàn nụ hôn ngọt ngào nhất. (À quên, đợi con trao nụ hôn đầu tiên của mình cho Ken đã xong con sẽ hôn ông.

Ông trời: đồ phân biệt đối xử.

Hắc!!)

Mỹ Thanh và Huy Phong trở mắt nhìn tôi. Hic, hình như hành động vui sướng của tôi có hơi quá đà. Đứt rồi, Mỹ Thanh đang gầm gừ với tôi. Thoát được lúc này thôi, tôi còn đụng mặt Mỹ Thanh nhiều nhiều...

Mỹ Thanh hếch mặt, nhặt túi xách, phui đất cát sau đó không thêm liếc tôi một cái bỏ về lớp. Chị ấy đang giận tôi dữ lắm.

Tôi cũng quay gót. Chẳng đại khi ở đây thêm phút nào nữa, thầy giám thị sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào. Và tôi cũng chẳng muốn dọn nhà vệ sinh một tuần!

Bộp!

Một cánh tay vắt ngang vai tôi rất “tự nhiên” khi chưa có sự cho phép của chủ nó. Bên tai tôi còn xuất hiện hơi thở âm ẩm.

-Nào chúng ta cùng về lớp!

Huy Phong cười khì khì, khoác vai tôi như với người yêu. Quả thật, tôi rất muốn đắm vào mặt hắn một cái cho bỏ cái tính “dê xồm”. Tôi hất tay hắn. Hắn vẫn cười. Lần này thì tôi đã tin chắc: nhà tên này bán kem đánh răng!!!

-Cười hở mười cái răng!

-Răng đẹp thì phải khoe chứ. Chối không P/S đấy!

Tôi đoán có sai đâu. Định chào hàng hả? Đây không thêm mua, ta đây chỉ trung thành với Colgate. Tôi liếc hắn và phát hiện ra...hắn không đeo kính.

-Anh không nhặt lại kính à?

-Kính thời trang thôi, có phải kính cận đâu.

Ngốc thật, thế mà tôi không nghĩ ra, lại còn định quay lại nhặt kính hộ cho hắn ta chứ, haizz dù gì cũng vì tôi mà hắn đi gây sự với chị Mỹ Thanh. Tôi bắt đầu cảm thấy tội lỗi khi nhìn vào má trái hắn. Tôi gián tiếp huỷ hoại nhan sắc của hắn thì phải?

Trong khoảnh khắc tôi đang có cảm tình với hắn thì hắn phán ngay câu:

-Lúc em ngã...anh đã nhìn thấy hết!

Mặt tôi lúc này pha trộn muôn loại màu sắc, đen có đỏ có xanh có vàng có...

Thấy HẾT nghĩa là THẾ NÀO?????

T.T

TT.TT

Tôi thất thểu bước vào lớp, tâm trạng không thể tồi hơn. Tôi vừa được nghe câu này xong: “Thấy hết những thứ không nên thấy!”

Tàn rồi, thế còn đâu DUYÊN con gái nữa? Hức hức...

Ồn ào...ồn ào...ồn ào...

Lao xao...lao xao...lao xao...

Lớp tôi đang bàn tán sôi nổi vấn đề gì đó rất rộn rã. Nhưng tới khi tôi bước vào thì tất cả...quay sang nhìn tôi y như sinh vật lạ. Bọn con trai cười sằng sặc, bọn con gái tùm tùm bụm miệng, có nhiều ánh mắt vẻ ghen ghét “bắn” thẳng vào khuôn mặt dần thối của tôi.

-Min hít đất đẹp dễ sợ!!!

-haha, mình cười đau cả ruột rồi, hic, ôi cái vỏ chuối!

-Con gái ngã chồng vó lên trời, vô duyên thật!

-...

Tôi lơ mơ hiểu ra.

CHUYỆN BỀ MẶT KHI NẤY ĐÂY MÀ!!

Ồi, tôi muốn có phép độn thổ ngay bây giờ! Bụt ơi, mang con theo với!!!!

Tôi xấu hổ tím tái mặt mày. Kim vỗ vai tôi an ủi.

-Dù gì cũng thế rồi, từ ngày mai đeo khẩu trang đi học nhé!

Đây, lời an ủi “vàng ngọc” của nhỏ bạn thân thuở thơ ấu như thế đó. Sao Kim không thể nói được một câu tử tế hơn kiểu như “Min ơi đừng buồn, chỉ là một cú ngã thôi mà có gì to tát đâu mà. Miễn là Ken không cười chê cậu là được rồi!” Thế thì tôi còn có thêm nghị lực để vác mặt đến lớp!

Sực nhớ ra Ken, tôi quay vội xuống bàn cậu ấy. May quá hôm nay Ken không đến lớp...phù.!

Nhưng sao Ken lại vắng mặt???

Lại thêm một nỗi buồn ghê gớm..

-Min có sức hút thật kinh khủng. Cặp một lúc hai hoàng tử.-cái giọng chua loét của không ai khác là Sun vang lên.

Tôi biết nhỏ đang ám chỉ sự việc mấy hôm trước Huy Phong và Ken “giành giật” tôi trước cửa lớp. Nhỏ đang “ghen ăn tức ở” với tôi đây mà. Nhìn vẻ mặt cau có của nhỏ mà lòng tôi vui như mở hội.

-Chảnh dữ!-đá đều xong thấy tôi không thèm đáp lại, nhỏ dậm chân thùm thụp bỏ về chỗ.

Tôi hả hê vô cùng!

Tôi giờ vẫn đang còn ghét cay ghét đắng cái tên anh trai xấu xa của Sun. Hại tôi ngất xỉu đã thế vô nhân tính đến mức không thèm đến xin lỗi tôi. Anh đều em cũng đều. Không nên dính dáng đến hai anh em nhà này!

Kết thúc buổi học, tôi gặp Hải Minh ở cổng trường. Tưởng là ngẫu nhiên hóa ra lại là anh ấy đang đợi tôi. Mà Ken hôm nay vắng mặt, anh ấy gặp tôi để nói lí do? Chẳng lẽ cậu ấy lại đi Mỹ sao???

-Lên xe đi, anh đưa em đi gặp Ken!

Hải Minh chưa để tôi trả lời đã vội đẩy tôi vào trong xe. Tôi nhăn mặt.

-Min đi có chút chuyện, em có thể về một mình chứ?-Hải Minh quay sang Kim nói với giọng nhẹ nhàng.

Kim hừ nhẹ, không thèm trả lời....bỏ về.

Chẳng lẽ hai người vẫn chưa hàn gắn lại sao?

Đến giờ tôi vẫn còn chưa biết lí do hai người đó chia tay nhau cơ. Hỏi Kim thì cậu ấy toàn đánh lạc hướng sang việc khác. Nhưng nhìn ánh mắt của Hải Minh vẫn tràn đầy ảm áp với Kim, tôi nghĩ anh ấy vẫn còn thích cậu ấy.

Kim đi khuất, Hải Minh thở dài rồi bước vào xe.

-Hai người chia tay thật hả?-tôi hỏi dò.

-Đi thôi. Nhớ thắt dây an toàn nhé!-giống Kim, Hải Minh lại lảng sang việc khác.

Tôi thất vọng tràn trề..

Chiếc xe từ từ lăn bánh.

Nắng vàng ruộm trải đầy mặt đường, hắt lên tán lá xanh rì. Nắng cuối thu thật đẹp!

21. Chương 21

Chiếc ô tô bóng nhẫy chở tôi đỗ xích trước một cánh cổng to lớn được dát đồng sáng rực. Hai bên là hai con sư tử đá nhe nanh, giương vuốt đầy uy lực. Đôi mắt của sư tử có gắn hai viên đá cẩm thạch màu xanh sapphire, ánh xanh toát lên vẻ thiện chí. Chắc hẳn, người tạc tượng đã cố tình đặt nó vào để vừa tôn lên sự oai hùng vừa tôn lên vẻ thân thiện của chủ nhà.

Hải Minh nhanh nhẹn bước xuống xe rồi vòng lại cửa xe phía kia mở cửa mời tôi. Một phong cách rất “Quý ông”!

Khi tôi đã bước hẳn ra ngoài, Hải Minh chỉ cười khẽ rồi quay sang ẩn ẩn cái gì đó ở lề tường. Một lát sau, từ phía trong xuất hiện một cô hầu gái trông rất trẻ tuổi chạy ra mở cổng, khom người tỏ ý mời vào.

Tôi nhả nhận đáp lại bằng một cái gật đầu cùng với một nụ cười tươi rói. Cô người hầu có vẻ sững lại rồi khẽ cười. Rất thân thiện!

Sau màn chào hỏi, tôi vội bám theo Hải Minh “một khắc không rời”. Về mặt tôi lúc này luôn trong tình trạng “ngơ ngác lác mắt”.

Không biết Hải Minh dẫn tôi đi đâu thế này?

Nhưng...sao nơi này giống một khu resort thế? Có bể bơi này, có một đài phun nước vô cùng to nữa. Hai bên lối đi là hai hàng hoa màu tím, cánh hoa nhỏ lúu xúu xếp tầng trông thấy ngộ. Được một đoạn, một vườn cây cảnh uốn lượn muôn hình hiện ra. Lá cây xanh mượt, thân cây đủ loại dáng hình, những chiếc chậu in khắc cầu kỳ làm cho người nhìn là tôi đây phải hét lên một tiếng “Tuyệt!”

Đi sâu vào trong khoảng 50 mét, Hải Minh dừng chân trước một toà biệt thự đứng sừng sững uy nghi. Tôi chỉ biết nuốt ực một cái, mắt dụi liên tục. Nhà gì mà to dữ, có khi có thể chứa hết số dân của một làng ý chứ.

Đến lúc này đây, đầu tôi vẫn xoay vòng, xoay vòng trong cái thắc mắc: “Ken sống ở đây á?”

Thấy tôi đứng chần chừ, Hải Minh móc tay gọi tôi đi theo anh ấy. Trên khuôn mặt điển trai tràn đầy nét cười.

Tôi nín á anh lại, hỏi:

-Thật sự là Ken sống ở đây?

Anh khẽ cười rồi hướng mắt về phía cầu thang:

-Rồi em sẽ biết!

Cố gắng bước chân thật nhẹ nhàng lên những bậc thang sáng bóng, tôi thơ thẩn ngắm nhìn toàn bộ khu trong toà biệt thự. Nó chẳng khác nào một tác phẩm điêu khắc, rất tỉ mỉ và tinh tế. Ngay cả cái cầu thang xoắn lượn như mình Rồng màu vàng chóc cũng đã làm tôi hoa hết cả mắt, có một chút choáng váng vì bất ngờ trước vẻ sang trọng ấy.

-Lại đây nào!-Không biết từ bao giờ tôi đã đặt chân lên tầng cao nhất của biệt thự. Qua khung cửa kính trong suốt, tôi hoàn toàn bị choáng ngợp trước cảnh sắc tuyệt mỹ phía dưới. Tôi ngơ ngác đến nỗi anh Hải Minh phải gọi đến lần thứ ba tôi mới tỉnh người, quay sang phía anh ấy.

Trước mắt tôi hiện giờ là một cánh cửa gỗ đóng im lìm. Sắc đen cùng chút không khí cô quạnh làm cho tôi có chút ngộp thở. Tôi biết đằng sau cánh cửa này ắt hẳn sẽ là một căn phòng không mấy ấm áp. Sự lạnh lẽo dường như đã ám vào cánh cửa, ám vào không gian tầng trên cùng.

Tôi nhìn Hải Minh, nhỏ nhẹ:

-Anh muốn em bước vào?

Hải Minh gật nhẹ rồi bất chợt đặt một tay lên vai tôi, mặt phẳng nét buồn xen chút trầm tư. Nhưng ánh mắt lại ánh lên những tia sáng rạng rỡ.

-Hy vọng em sẽ thay đổi được cậu ấy!

Rồi, Hải Minh rời khỏi lầu trên rất nhanh.

Tôi...hoàn toàn không hiểu ý anh và cũng chẳng biết anh ấy đưa tôi đến gặp Ken để làm gì... Tôi hít hơi sâu, tay đưa ra vịn nắm khóa.

Chần chừ, chần chừ...

Tim run, tim run...

Tôi lại hít thêm lần nữa rồi đẩy mạnh cửa.

Á!

Tôi giật bắn người, nhảy phóc lại đằng sau.

Ai ngờ đầu Ken lại đứng trước tôi bất ngờ thế. Cái thời khắc vừa đẩy cửa vào thì Ken từ đâu đứng sừng sững trước mặt làm tôi khiếp vía. Đã thế, khuôn mặt Ken lúc đấy còn lạnh như băng nữa.

Tôi vuốt ngực trấn an. Đồng thời ngẩng lên quan sát Ken. Cậu ấy cũng ngạc nhiên không kém khi thấy tôi.

-Cậu làm gì ở đây?—Ken nhú mày, tay chỉ về phía tôi.

-Tôi...không biết!—lúc này đây tôi chỉ muốn cái khung kính kia bỗng dưng thủng một lỗ để tôi nhảy xuống luôn cho rồi. Cái câu trả lời sao mà ngốc thế không biết! Đến đây mà không có mục đích thì đến để làm gì?...hơ...thực ra tôi cũng đâu biết mình ở đây để làm gì? Hải Minh lời tôi tới đây mà!!!! >.<”!>

-Ai đưa cậu vào đây?—Ken lại nhướn mày nhìn tôi.

-Anh Hải Minh đưa tớ đến!—tôi rất thành thực khai khẩn.

-Khụ khụ! Thế thì cậu về đi!—Ken thẳng thừng đuổi tôi.

-Cậu làm sao vậy?—Gạt ra khỏi đầu câu đuổi của Ken, tôi nghiêng đầu quan sát sắc mặt cậu ấy. Hình như cậu ấy vừa ho?

-Không sao! Để tôi cho người đưa cậu về!—Ken lập tức phủ nhận rồi lôi điện thoại ra nhấn nhấn gọi cho ai đó.

Và không biết lấy dũng cảm từ đâu, tôi giật phăng cái điện thoại từ tay Ken rồi nhấn nút tắt nguồn. Ken sững lại. Nhìn chằm chập vào tôi.

-Cậu bị sốt?—tôi đâu có ngốc khi không nhận ra sức nóng từ người cậu ấy phả ra. Hơi thở cũng rất nặng nề. Cả cơn ho ban nãy nữa.

-Tôi đã nói là không sao mà. Và trả lại điện thoại cho tôi!—Ken vẫn cứng đầu không thừa nhận việc mình đang bị sốt.

Tôi vòng tay ra sau né cái vươn tay từ Ken. Cậu ấy đang định giật lại điện thoại.

-Tớ sẽ trả lại cho cậu nhưng với điều kiện: Hãy để tớ ở lại!—tôi kiên quyết.

-Hay thật, tôi cũng chẳng thiết tha chiếc điện thoại ấy đâu. Cậu cầm cũng được. Và tôi muốn cậu rời khỏi đây ngay và luôn!

-Chẳng lẽ cậu không cần một người bạn hay sao? Nhất là những lúc như thế này?—tôi vội nín tay Ken lại khi cậu ấy toan đóng cửa.

Ken chấp nhận sống cô độc, chấp nhận sống theo kiểu thờ ơ với mọi sự quan tâm từ người khác?

Cậu có biết tớ rất đau lòng khi cậu như thế không?

Ken nhìn tôi hồi lâu. Tôi đưa mắt chờ đợi.

Rồi cậu ấy lạnh lùng gạt tay tôi ra và đóng cửa cái Rầm!!!!

Tôi chao đảo ngồi sụp xuống đất. Ken không cần một người bạn, không cần tôi! Quan hệ giữa hai chúng tôi thật sự “Chẳng là gì của nhau!”!!

Tôi cứ ngồi đấy và ngẩn ngơ nhìn vào sắc đen trước mặt. Chẳng lẽ cậu chỉ muốn đứng trong bóng tối, lẻ loi, đơn độc? Cậu không thể bước về phía tớ, phía ánh sáng của cuộc đời? Cậu không thể mở lòng cho tớ có cơ hội để bước vào tim cậu? Không thể chấp nhận tình cảm từ mọi người?

-Min! Em sao thế?—Hải Minh xuất hiện đột ngột chạy đến phía tôi.

-Em không thể làm thay đổi cậu ấy được, trái tim Ken sắt đá lắm, không có thứ gì có thể khoan thủng nó đâu anh!-Nước mắt tôi tự nhiên tuôn rơi. Ướt đầm khuôn mặt.

-Bình tĩnh nào, hãy nghe anh nói...Ken không sắt đá đến vậy đâu. Trái tim nó thực ra rất mềm mỏng, chẳng qua nó sợ bị tổn thương nên mới không dám mở lòng thôi. Em biết không chỉ có em mới có khả năng mở cửa trái tim ấy! Nghe anh, phải cố gắng lên chứ!-Anh đưa tay lau nước mắt cho tôi. Bàn tay ấm áp đến lạ. Nhiều khi tôi không hiểu sao tôi lại có niềm tin ở người này đến vậy!

-Tại sao lại là em?

-Vì em giống hết một người.

-Ai cơ?

-Một cô bé đặc biệt của Ken.

-Cô bé? Người đó là gì với Ken?

-Ken từng nói cô bé đó rất đặc biệt với cậu ấy! Không ai có thể thay thế!

Hóa ra cậu ấy đã sớm có người trong lòng. Cô bé đó giống tôi và mọi sự quan tâm của Ken đối với tôi cũng từ lý do đó. Tôi không thể thay thế cô bé đó, mãi không thể! Và tôi cũng chẳng muốn núp bóng cô bé đó để níu kéo tình cảm của cậu ấy.

-Thế thì em làm gì có chỗ đứng trong lòng cậu ấy chứ?

-Có chứ! Cô bé kia cũng đã rời xa Ken rồi. Em có thể mà.

-Vậy anh muốn em làm người thay thế sao?-tôi cắn môi, nước mắt chảy ngược vào trong. Tim thắt lại.

-Anh không có ý đó! Ý anh là em hãy dùng chính tâm hồn của mình để níu lấy trái tim của Ken!

Dùng tâm hồn? Tôi có thể làm được sao?

Tôi có nên tự tạo nên một cơ hội?

Đúng thế, tôi cần một cơ hội. Không cho tôi hạnh phúc, tôi phải tự đi tìm hạnh phúc!

-Anh, Ken khóa cửa phòng rồi!-Đưa tay chỉ vào vật thể bên cạnh, tôi ngừng khóc, sù sì nói với Hải Minh.

Hải Minh hơi bất ngờ trước thái độ của tôi. Anh khẽ cười, đưa tay xoa đầu tôi giống như cái cách của anh Kat thường làm mỗi khi dỗ tôi.

-Em đã suy nghĩ thấu đáo rồi thì anh sẽ giúp em.

Thế rồi, Hải Minh lúc lắc chùm chìa khóa trước mặt tôi, kêu leng keng.

Tôi ngạc nhiên đón lấy nó rồi tự cười với chính mình. Tôi sẽ cố gắng!

-Cố lên. Nhớ phải bám riết lấy Ken nhé!

Hải Minh lại quay đi rất nhanh. Gõ những nhịp đều đặn trên sàn gỗ nâu bóng.

Tôi ngẩn ngơ nhìn theo, trong lòng nhen nhóm lên một cảm xúc rất lạ. Anh ấy y như một người anh trai của tôi vậy. Đến giờ tôi mới nhận ra Hải Minh thực sự rất tốt, rất tốt!

Làm hành động quyết tâm, tôi đứng dậy và tiến gần hơn về phía cửa. Giơ chùm chìa khóa ra trước mặt. Méo mồm. Cười như mếu. Hắc, trời ơi đất hỡi, trong hàng tá những cái chìa lớn nhỏ này thì cái nào mới là chiếc phù hợp đây?

Loay hoay xoay vặn từng cái một một hồi, cuối cùng cũng có kết quả! Đó là chiếc chìa khóa thử cuối cùng! TT.TT phải công nhận số tôi bọ bèo.

Tạch!

Tôi đẩy cửa nhẹ nhẹ. Nhón chân. Chạm rãi.

Kia rồi, Ken đang nằm ở trên giường. Có vẻ là đang ngủ. Chiếc gối trắng tinh chêm chệch gác lên mặt cậu ấy. Nhìn quanh. Căn phòng khá là gọn gàng.

Khác hẳn với màu sơn sáng lạn phía ngoài, phòng Ken được phủ một màu Xám ngoét. Thật ảm đạm. Chiếc kệ màu đen có chứa lác đác vài quyển sách dày cộp, chẳng rõ là cậu ấy đã từng chạm tay vào chưa nữa. Phòng cậu ấy có đầy đủ các thiết bị hiện đại gần giống như một căn nhà thu nhỏ vậy.

Tôi tiến tới chiếc giường to đại-tổ-chăng ở giữa phòng và ngồi xuống. Thật êm ái. Quả thực phòng Ken rất thơm. Toàn mùi bạc hà.

Rờ tay xuống mặt đệm, tôi mân mê từng sợi vải. Mềm mịn. Nói thực chứ phòng tôi chẳng bằng 1 phần 3 cái phòng này. Oải quá đi!

Oa oa, Ken còn có hẳn một thế giới thu nhỏ nữa này. Đó là một quả cầu thủy tinh trong suốt, là trái đất với các lục địa. Nó được đặt trên một giá nhỏ ngay sát đầu giường.

Mãi khám phá, tôi quên bống luôn mình vào đây để làm gì? Cũng chẳng biết có người đã nhìn tôi rất lâu và cực kì khó chịu.

Đến khi có tiếng ho nhẹ, tôi mới giật mình bật khỏi giường, mắt chớp chớp nhìn Ken.

-Cậu dám bước vào phòng tôi?—Ken nói với giọng bức bối đồng thời rời khỏi giường và giật lại quả cầu từ tay tôi—Tôi cấm cậu động chạm linh tinh vào đồ của tôi!

Tôi vò vạt áo, cố giữ vẻ mặt thản nhiên nhất. Nói giọng dặc:

-Tớ sẽ giúp cậu!

-Giúp gì chứ?

-Hạ sốt!

Tôi tiến đến gần Ken, rất tự nhiên đặt tay lên trán cậu ấy. Tôi giật mình, trán Ken nóng quá. Thế nào hôm nay cậu ấy nghỉ học.

Ken gỡ tay tôi ra bằng hành động yếu ớt. Có vẻ cơn sốt đã vệt ngã sức lực cuối cùng của Ken. Ken gằn giọng:

-Cậu đang làm cái quái gì thế? ĐI RA NGOÀI NGAY CHO TÔI!

-NÀY, CẬU KHÔNG NGHE THẤY GÌ SAO?

-TÔI ĐÃ NÓI KHÔNG ĐƯỢC ĐỘNG VÀO ĐỒ MÀ! TRÁNH RA!

-CON NHÓC NGANG BƯỚNG, CẬU ĂN PHẢI GAM HÙM À?

Tôi bỏ ngoài tay mọi lời nói của Ken. Tôi đi thẳng vào phòng tắm chọn một chiếc khăn để nhúng ướt nước. Tôi phải hạ cơn nóng này đã. Tôi đi đến tủ lạnh lấy một ít đá đập nhỏ rồi quấn khăn vào.

Tôi kéo Ken ép cậu ấy nằm xuống giường. Phải giằng co mãi cậu ấy mới ngoan ngoãn nằm yên và chịu để chiếc khăn đắp lên trán. Tôi mỉm cười. Ken nhắm mắt!

-Cậu đã ăn gì chưa?

-Không cần cậu quan tâm!—Ken vẫn giữ cái thái độ không mấy thiện cảm với tôi. Lời nói phảng chút bất-cần-đời.

-Để tớ đi nấu chút cháo cho cậu nhé!—tôi nhẹ giọng rồi rời xuống căn bếp. Tôi đã không để ý ánh mắt Ken lúc đó thật buồn pha chút lạnh lẽo.

22. Chương 22

-Cô muốn tìm gì ạ?—Cô hầu gái mở cổng ban nãy đang quét dọn đồ đạc thì nhìn thấy tôi đi xuống, cô hầu gái lau vội tay rồi chạy đến gần tôi, kính cẩn hỏi.

Tôi cảm thấy hơi ngại trước thái độ của chị, dù gì tôi cũng chỉ là một con nhóc học cấp 3 trong khi chị ấy cũng phải hơn tôi 5, 6 tuổi.

-Chị có thể chỉ cho em gian bếp ở đâu không ạ?

Thấy chị hầu gái nheo mắt tỏ ý khó hiểu, tôi liền nói thêm:

-Em định nấu cho Ken một chút cháo!

Lần này, sắc mặt chị hầu gái càng khó coi. Môi mấp máy được vài từ:—Cậu chủ kêu vậy sao?

Sao vậy? Mỗi việc nấu cháo thôi, sao mà nhìn chị ấy căng thẳng vậy. Chị còn tỏ rõ thái độ ngạc nhiên nữa.

-Ừm...đi theo chị!

Chị dẫn tôi đi lòng vòng qua các lối nhỏ làm bằng sàn gỗ và dừng chân trước một căn phòng khá lớn mà chị ấy bảo đây là phòng bếp. Tôi đưa mắt quan sát, quả là đại gia có khác, cái gì cũng phải hiện đại, cũng phải thật tiên tiến.

Chị hầu gái sau khi dặn dò tôi mấy điều thì cũng nhanh chóng rời đi.

-Có gì thì nhớ gọi chị, ấn vào cái nút đỏ ở sát công tắc đèn ý, chị sẽ đến ngay!—chị khẽ cười, đưa tay chỉ vào cái nút tròn tròn gần chỗ tôi đang đứng.

Tôi gật gật và không quên tặng cho chị ấy một nụ cười đẹp nhất. Tôi bắt đầu thấy thích ngôi biệt thự này rồi đây. Rất đẹp và đặc biệt luôn lấy thiên nhiên làm điểm nhấn.

Tôi thu mắt về.

Nào! Bắt tay vào làm thôi!!!

Tôi áp dụng toàn bộ những công thức nấu ăn mà mẹ truyền cho. Nào, băm băm, thái thái....

Phải thừa nhận một điều, khi bạn nấu ăn cho người mà bạn yêu quý bạn sẽ đem hết những tình cảm chân thành nhất bỏ vào món ăn. Nó có ngon hay không là dựa vào cảm xúc của bạn bỏ vào nhiều hay ít. Như tôi đây, tôi đã “nêm” thật nhiều niềm vui, “bổ” vô vào hạnh phúc, “rắc” thật đầy lạc quan. Tôi tin chắc tô cháo này hẳn sẽ rất thơm ngon. Ken sẽ thích nó thôi.

Tôi say mê nấu đến nỗi chị hầu gái bước vào từ lúc nào mà tôi cũng chẳng biết.

-Oa, thơm quá!!!

Tôi ngoái lại rồi “à” lên một tiếng. Chị đang nói đến tô cháo nghi ngút hơi đặt trên bàn!

-Cậu chủ có người bạn gái như em thật là có phúc, vừa đẹp lại vừa nấu ăn giỏi!—chị hầu gái cười khi, tiến tới đưa cho tôi cái khay đựng.

Mặt tôi hơi ửng đỏ khi nghe thấy từ “bạn gái”. Tôi xua tay tỏ ý “chị hiểu lầm rồi!” Nhưng chị ý lại cười tủm tỉm nhìn tôi với vẻ đã biết tổng tình ý của tôi.

-Em là người con gái đầu tiên nấu ăn cho cậu chủ đây. Ngày thường cậu chủ toàn ăn ở ngoài thôi. Căn bếp này “bỏ hoang” cũng từ lâu lắm rồi. Haizz.....cậu ấy trước đây sống cởi mở và quan tâm người khác lắm nhưng chẳng hiểu sao sau lần “thập tử nhất sinh” ấy, cậu chủ lại trở nên lạnh lùng như thế.—chị hầu gái buồn bã tâm sự với tôi. Tôi nghe thấy rõ tiếng thở hắt nặng nề của chị.

Hóa ra trước đây Ken lại là người như thế!

Tôi nhớ cái lần đầu tiên gặp cậu ấy, dưới mái hiên, trong vạt mưa. Ken hay cười và thật vui tính. Tôi nhớ Ken đã từng đánh cắp đôi giày của tôi chỉ để trả thù cho thái độ “bơ” cậu ấy của tôi trong thư viện. Ken lúc đó hay nói, thích trêu chọc người khác, thích gọi người khác dưới những cái tên “Ngốc”, “Trẻ con”...

(A_A)

Hình ảnh Ken ngày ấy cứ ùa về, tôi bất chợt cười khẽ...

Còn cái lần “thập tử nhất sinh” theo như chị nói, có lẽ là buổi tối hôm ấy, cũng là ngẫu nhiên, tôi đã giúp cậu ấy gọi điện cho quần gia...và cũng từ đêm định mệnh ấy, tôi đã thích Ken...

Ngưng một hồi, chị hầu gái nói tiếp.

-Cậu chủ giờ hay đi đánh nhau lắm, có lần bị thương nặng nhưng cậu ấy nhất quyết không đi bệnh viện. Em biết không, chị đã từng hét lên sợ hãi khi nhìn thấy trên chân gối cậu chủ đầy máu...Lần gần đây nhất, Ken cũng bị thâm tím hết người, sau lưng chẳng chít vết chém...mà cậu ấy quen đánh nhau rồi nên chỉ nằm tĩnh dưỡng 5 ngày trong bệnh viện đã được xuất viện. Hôm sau, cậu chủ lên đường sang Mỹ luôn...

Tôi hơi khựng người trước lời kể của chị. Lòng tôi bắt đầu hoang mang, đầu óc rối bời.

Chẳng lẽ Ken đã tỉnh trước tôi rồi mới sang Mỹ?

Lời nói trong lúc tôi mơ màng là thật?

Ken đã đến thăm tôi, chính cậu ấy đã gọi tôi dậy, chính cậu ấy đã nắm tay tôi?

Không thể sai được, hơi ấm từ bàn tay ấy rất thật...là Ken, Ken đã nói cho tôi ở bên cậu ấy, phải! lúc đó cậu ấy đã chấp nhận tôi!!!

Một cảm giác hạnh phúc ủa đến, lấp đầy tâm trí tôi. Tôi vui quá, vui quá mà...nhưng sao mắt lại ươn ướt vậy?

-Em sao vậy?

Sau màn nước mỏng, tôi dần nhìn thấy 5 ngón tay hươ hươ trước mắt. Tôi cười sung sướng nhìn chị, chị hơi bất ngờ với thái độ của tôi.

Nhưng...

Ken sang Mỹ để làm chi?

-Ken sang Mỹ? Cậu ấy đi du lịch ạ?

Chị lắc đầu rồi dăm chiêu vẽ như đang suy nghĩ sâu xa lắm.

-Hình như ông bà chủ muốn gặp mặt cậu chủ!

-Thế ạ! Mà bố mẹ Ken sống bên Mỹ hả chị?

Thật sự tôi có chút tò mò về bố mẹ Ken, họ ở đâu, làm nghề gì và quan hệ giữa Ken và họ có vẻ không tốt? Lần ấy, trong danh bạ điện thoại, Ken không hề lưu số họ. Tôi hơi khó hiểu về thái độ của cậu ấy khi chẳng mấy quan tâm đến người đã sinh ra mình. Thì ra gia đình bé nhỏ của tôi đã là niềm mơ ước của nhiều người...tôi thấy ấm áp và hạnh phúc khi nghĩ về bố, về mẹ, về anh Kat. Họ luôn là chỗ dựa vững chắc nhất của tôi.

Giàu sang thì chắc rằng sẽ hạnh phúc? Đôi khi những điều giản đơn nhất cũng là niềm hạnh phúc lớn lao.

-Ừ, Ông bà chủ định cư ở Mỹ, ít khi về đây lắm. Có khi hai ba năm họ mới ghé về, được mấy ngày họ lại cuống quýt bay lại Mỹ. Haizz...nhìn ngôi biệt thự bên ngoài thì tráng lệ vậy thôi...nhưng thực ra bên trong lại trống rỗng về tình cảm, về tình thương, nơi đây thực sự rất ảm đạm...

Tôi lắng nghe lời kể từ chị. Thêm phần nào, tôi thông cảm với Ken, với tính khí thất thường của cậu ấy... Tôi càng thêm quyết tâm ở bên cậu ấy, chia sẻ buồn vui cùng cậu ấy. Tôi muốn Ken được hạnh phúc. Tôi sẽ mang hạnh phúc đến cho Ken...

-Chị nói cho em một bí mật nhé!-đường như đã tin tưởng tôi, chị hầu gái không chút e ngại lời bí mật ra kể.

Tôi nín thở, hồi hộp nhìn chị. Thành thật thành thật..

-Đó là...

-Từ bao giờ nơi này trở thành nơi tán gẫu vậy?

Hai chúng tôi giật bắn mình khi nghe thấy một giọng nói ồm ồm vang lên sau lưng. Tôi liếc sang phía chị, mặt chị bỗng chốc xanh mét, nhợt nhạt. Đôi tay run run chạm nhẹ vào tôi. Sao chị ấy lại trông có vẻ sợ hãi vậy?

Trước mặt, người đàn ông trung niên nhìn chăm chăm vào tôi, đôi lông mày ông nhíu lại rồi lại giãn ra bất ngờ. Khuôn mặt nghiêm khắc lạnh lùng như tượng bỗng nhiên kéo lên một nụ cười. Chẳng thể phân biệt là bụt hay ác ma nữa.

Nhưng mà khuôn mặt này trông quen quen, đã gặp ở đâu rồi hay chăng? Đã từng nói trí nhớ tôi không được tốt cho lắm mà!

-Quản gia Khương!-chị hầu gái bật ra tiếng chào rất nhỏ. Giọng nói run cầm cập.

Tôi bỗng thấy thương cho chị ấy, mà cũng là lỗi tại tôi, hỏi chị ấy nhiều làm gì? Tôi đã quên mất, những ngôi biệt thự càng sang trọng thì càng có nhiều phép tắc, luật lệ... Mà chị ấy vừa gọi người kia là quản gia? Hình như đó là người thay chủ nhà nắm quyền khi đi vắng thì phải, mà bố mẹ Ken lại ở bên Mỹ suy ra quyền lực trong cái nhà này thuộc về ông ta hết sao? Ồi, chị ấy thảm rồi!

Mà khoan, QUẢN GIA????

-Chào ông, cháu đã gặp ông một lần rồi ạ. Chắc ông còn nhớ cháu chứ?-tôi chỉ tay vào mình rồi hướng mắt về phía ông ấy.

Ông ấy gật nhẹ. Rồi ra hiệu cho chị hầu gái rời khỏi đây. Tôi để ý khi chị hầu gái đi ngang qua ông, môi ông có mấp máy dường như đang nói. Dù không nghe được từ nào nhưng nhìn sắc mặt ngày càng tái xanh của chị tôi đoán ông ấy đã nói một điều gì đó thật ghê gớm... Bước chân người hầu gái ngày càng nhanh, tiếng cộp cộp dần dần đi xa rồi tắt hẳn.

-Cháo sao?

Người quản gia tên Khương đưa mắt sang tô cháo đặt trên bàn rồi khẽ bật lên tiếng cười. Đây, trông ông cười thì giống bụt rồi.

-Vâng! Ông có muốn thử một ít không ạ?-tôi lễ phép mời. Dù gì tôi cũng nấu hơi nhiều.

-Haha....còn có phần của ta nữa sao? Hmm cháu mang lên cho cậu chủ trước đi, ta sẽ thử sau..giờ ta có việc phải đi rồi.

-Vâng, cháu sẽ để nguyên trong xoong tí cháu sẽ hâm nóng cho ông..

-Ừm...cảm ơn cháu!

Đặt tô cháo lên khay, tôi chào ông và rời khỏi căn bếp. Người quản gia kì lạ này cũng khá thân thiện đấy chứ. Ấn tượng của tôi về những người trong biệt thự này ngày càng có thiện cảm.

"Cô bé, cố lên!!!"-Ông quản gia mấp máy môi, đưa đôi mắt hiền hậu dõi theo bóng lưng nhỏ bé của cô nhóc phía trước. Ông mỉm cười...

Min vừa bước chân vào phòng đã thấy Ken ngồi vắt chân xem tivi. Cô bé nhăn mặt tỏ vẻ không hài lòng. Ken đấy, chẳng thèm nâng niu thứ gì cả, cái khăn đắp trán đã bị Ken vứt văng dưới sàn rồi. Phách lối quá!!

Đặt tô cháo xuống, Min nói nhẹ:

-Cậu ăn cháo đi, mẹ tớ nói ăn cháo sẽ toát mồ hôi, sẽ mau chóng hạ sốt. Còn nữa...-Min xòe ra mấy viên thuốc hạ sốt-ăn xong thì uống thứ này nhé. Nước tớ để ở đây.

Ken mặt mày lạnh tanh nhìn mấy viên trắng đỏ trong tay Min rồi nói thờ ơ-Cháo thì tôi sẽ ăn còn cái thứ này thì vứt đi...

-Vứt á? Không uống thuốc thì sẽ không khỏi bệnh..

-Tôi không thích uống thứ ấy. Rất ghét!!

-Có bệnh thì phải uống, cậu phải biết quý trọng bản thân mình chứ! Đừng để nhiều người phải lo lắng nữa...

“Tớ cũng sẽ đau lòng đấy!”-Min mím môi để không bật ra câu nói ấy.

Ken im lặng. Trầm ngâm. Lời Min nói đâu có sai. Mỗi con người chỉ có một lần để sống, không chỉ sống 1 mình mà sống cho cả người khác. Làm đau chính mình thì cũng làm đau những người yêu thương mình.

Nhìn vào đôi mắt trong veo của cô nhóc trước mặt, Ken lại thấy bóng hình cô bé ngày nhỏ trong đó. Cô bé có hai má phúng phính, tóc tết hai bên, đôi môi chúm chím lúc nào cũng hé ra nụ cười. Và Ken thừa nhận, Min thật giống cô bé đó về cả tính cách lẫn khuôn mặt... Hai người chắc không phải là một đây chứ? Không thể, hai người có hai cuộc sống khác nhau mà...

Cậu đã từng xao động khi thấy Min, cô nhóc yêu mưa đến mức ngốc nghếch là tám mưa. Rồi chẳng hiểu duyên phận đã sắp xếp thế nào khi cho Ken gặp Min ở chính nơi đã cho Ken gặp cô bé kia. Là ngẫu nhiên hay định mệnh? Ken chưa có câu trả lời...

Nhưng trong tim cậu hiện giờ chỉ có cô bé tóc bím kia thôi... Còn Min chỉ là rung động nhất thời...

Đưa thìa cháo ấm ấm vào miệng, cậu bỗng cảm thấy thật hạnh phúc...tô cháo này ấm áp về cả tình cảm lẫn mùi vị. Và thật ngon. Nhìn sang phía Min, tim Ken khẽ đập mạnh, cô bé ấy là người đầu tiên quan tâm, chăm sóc cậu nhiều đến vậy.

Đối diện Ken, Min cười khê khi thấy Ken ăn tô cháo một cách ngon lành rồi còn ngoan ngoãn uống hết số thuốc mà Min đưa.

Rồi Ken sẽ nhanh chóng khỏi bệnh.

-Giờ cậu nằm nghỉ đi. Tớ phải về rồi. À, sau bữa tối, cậu cũng phải uống từng này thuốc nữa nhé. Khỏi bệnh nhanh để còn đến lớp nữa..

Đặt lên bàn lượng thuốc giống khi nãy, Min vớ lấy cặp sách, hươ tay chào Ken sau đó khép cửa phòng lại.

Một đôi mắt ngập tia cười dõi theo rồi vụt tắt khi cánh cửa đóng lại.

Sau cánh cửa, cô bé khê cười. Lòng vui thấy lạ.

Bước chân tất tưởi, vụt mắt khỏi tầng đỉnh. Nắm cửa xoay nhẹ. Cánh cửa hé mở. Dáng người cao ráo tiến đến bên khung kính trong suốt, đưa mắt nhìn xuống dưới. Rồi chợt cười. Trái tim rung lên thật nhẹ...

Đặt bước chân đầu tiên vào nhà, tôi đã nghe thấy tiếng chí chọe chí tai của anh Kat và Kim. Mà tiếng Kim thì chói thối rồi. Haizz, xem ra tôi vẫn còn nhỏ nhẹ chán khi cãi nhau với ông Kat yêu quá.

Kim là người trông thấy tôi đầu tiên, cô bạn ngừng hét, chạy đến ôm chầm lấy tôi, mắt rơm rớm nước.

Lại chuyện gì nữa đây?

-Cuối cùng thì cậu cũng về...anh Kat cứ bắt nạt mình ý.

-Thôi nào, cậu bỏ tớ ra đã, ôm chặt quá tớ không thở được, hic.

Kim ngoan ngoãn buông tôi ra, mũi vẫn sụt sịt. Trông cậu ấy cứ như mèo con ý, vừa đáng thương vừa đáng...cười.

-Sao giờ mới về hả? Biết mấy giờ rồi không? Suýt nữa anh phải huy động lực lượng công an để tìm em đấy!-anh Kat lừ mắt.

Tôi chợt dạ, lí nhí:

-à...ừm... 1 giờ!

-Họp hành gì thì cũng phải biết giờ giấc chứ!

Hay...lại đi chơi đâu đó?

Họp hành? Gì cơ? Chẳng hiểu gì hết! Tôi đến nhà Ken mà.

Kim gầy tay tôi rồi thì thầm to nhỏ: –tớ nói với ông ấy là cậu phải ở lại họp ban cán sự lớp, thấy quá trưa mà cậu vẫn chưa về nên ông ấy nổi quạu lên rồi sừng cồ với tớ.

Kèm theo đó là một bộ mặt vô cùng thảm.

Ặc, tôi có làm cái chức gì ở lớp đâu mà họp mới chả hành, à quên, hình như tôi là người sai vặt của tên lớp trưởng, kiêm luôn trợ lý của bí thư... Haizz...

Tôi làm về tội nghiệp:

-Cuộc họp kéo dài quá nên em về muộn thôi. Hi, ăn cơm chưa anh?

Anh Kat nhìn tôi nghi ngờ. Anh đưa tay xoa xoa cằm, lượn một vòng quanh người tôi về kiểm chứng cái gì đó. Thở dài, gần nhẹ:

-Tạm tin lí do không mấy khả thi của nhóc vậy. Hừm...vào ăn đi, mẹ đang chờ đấy.

Tôi cười khi chạy luôn vào bếp, bên tai vẫn nghe thấy mấy tiếng nguýt dài nguýt ngắn của hai con người phía sau.

-Thấy chưa, em đã nói mà. Cậu ấy vẫn lành lặn trở về đấy thôi. Anh làm như Min là trẻ lên ba không bằng. May mắn là anh chưa báo công an đó nhé...

-Kệ anh, ai bảo nhóc có tiền sử nói dối từ bé. Ai mà tin được...

-Anh!

-!!!

-Về rồi hả Min, rửa tay rồi vào ăn đi. Thức ăn nguội hết rồi!–Nhìn thấy tôi, mẹ giục luôn. Chắc là mẹ lại đợi tôi ăn cùng. Hừm...lúc nào cũng vậy mẹ luôn cho tôi cảm giác ấm áp nhất!

Nhanh nhẹn rửa tay xong xuôi, tôi kéo ghế ngồi xuống đối diện mẹ.

-Ăn đi con, hôm nay mẹ nấu toàn món con thích đấy. Họp gì mà về muộn thế?

Tôi ghen ứ trong cổ họng, thật có lỗi khi nói dối mẹ:

-Họp một số vấn đề liên quan đến trật tự lớp thôi ạ!

-Ừ, cố mà làm tốt nhiệm vụ của mình nhé. Dù gì con cũng là tổ trưởng mà.

Khụ, khụ!

Tôi sặc...cơm.

-Sao vậy? Ăn kiểu gì thế, từ từ thôi!

Tôi vơ ngay cốc nước lọc để bên cạnh, tu cạn. Mẹ vuốt vuốt lưng tôi, mắng nhẹ.

Kim ơi là Kim, tớ là tổ trưởng từ khi nào thế?

-Mẹ nấu ngon quá, con ghen...hì!

-Chỉ giỏi nịnh!–mẹ dí ngón tay vào trán tôi, cười đôn hậu.

Do kì thi ngày càng đến gần, tôi và Kim đã dành hẳn một buổi chiều để ôn luyện dưới sự chỉ bảo của “thầy giáo ác nhân” Mr.Kat.

Ác nhân, hic, anh ấy cốc sừng vù đầu của hai đứa chúng tôi. Kim bắt măn cãi lại, hậu quả là bị cốc thê thảm hơn tôi. Hai đứa tôi rất muốn...khóc.

Cốc!

-Ai bảo hai đứa biến đổi như thế này, đầu bài đầu có yêu cầu làm theo cách này..

Cốc!

-Lớp mấy rồi mà còn nhầm sai phép tính đơn giản hả?

Cốc!

-Đọc nhầm đề bài, làm lại!

Cốc!

.....

Cốc!

-MẸ ƠI!

-BÁC GÁI ƠI!

Hai đứa tôi tức nghẹn, ức quá hét gọi mẹ mách tội.

-ANH KAT DÃ MAN LẮM!! Ừm...ừm...

Chớp nhoáng bịt lại hai cái loa rè bên cạnh, anh Kat dịu giọng, dỗ dành:

-Anh không cốc đầu hai đứa là được chứ gì!

Hai đứa tôi cười mãn nguyện, đắc thắng.

-Nhớ nhé!

Anh Kat miễn cưỡng gật đầu, hắng giọng:

-Ừ, Quân tử không chấp tiểu nhân!—rồi cười thấy ghét.

-tiểu nhân? Ý anh là....MẸ ƠI..

Anh Kat xoa xoa đầu tôi, nhẹ nhàng. Nhưng tôi biết anh đang muốn làm đầu tôi thành tổ quả. Ấm ức lắm đây mà. Ai bảo sợ mẹ như sợ hổ làm chi?

-Rồi, anh là tiểu nhân, ĐƯỢC CHƯA?

-Thế là tốt!

Người trước mặt nghiêng răng kèn kẹt, ánh mắt nãy lửa nhưng giọng lại giả tạo nhẹ nhàng thấy...ớn!

-Tiếp tục học TOÁN!

-Không, bọn em muốn học Sử cơ!—bộ mặt rất ngây thơ...muốn lắm!

-HỪ...đấy không phải là chuyên môn của anh.. Môn đấy tự học cũng được.

-Không! Bọn em thi Sử đầu tiên nên phải học Sử! Nếu anh không dạy được thì thôi...mời anh rời phòng để lấy yên tĩnh!

Anh Kat theo chuyên ngành kinh tế, học vô cùng giỏi khối A...và vô cùng tệ khối C. Hừm...thế bọn tôi mới có cơ hội để trêu tức ông ấy chứ. Nhìn kìa, ông ấy sắp phát “hoả” rồi!

-Kim biết không? Hồi học cấp ba có người phải đi dọn WC vì không thuộc Sử đấy!—tôi liếc liếc về phía ông anh trai đang đỏ mặt tía tai.

Kim phối hợp:

-Thế á? Tớ dù học dốt Sử nhưng chưa lần nào bị thế cả. Ừm...dọn WC..chắc hơi lắm nhỉ?

Tôi đệm tiếp:

-Còn chưa hết, có lần còn bị chép phạt 100 lần sách Sử nữa cơ.

-WOW, thế thì đau tay lắm.

RẦM!!!

-ANH ĐI UỐNG NƯỚC!!

Tiếng đập cửa thô bạo vang lên cắt đứt lời của hai đứa tôi.

Anh Kat bỏ ra ngoài rồi! Hix, còn giả bộ đi uống nước. Xấu hổ thì nói toẹt ra...đằng này...

Phù!

Tôi và Kim lăm lét lôi mấy bài kiểm tra Toán kẹp giữa quyển sách đặt trên bàn.

Nhẹ nhõm hẳn! May mà anh ấy chưa lật hết trang sách, suýt toi đời hai đứa tôi. Vừa nãy, tim tôi suýt nhảy ra khỏi lồng ngực khi nhớ ra bài kiểm tra 15 phút toán vừa trả vẫn còn kẹp trong sách. Phải nói tôi đã vô cùng nhanh trí khi cùng Kim phá anh Kat, đuổi anh ấy ra ngoài để có thời gian thủ tiêu “vật chứng”.

-Giấu đâu bây giờ?

-Ai biết. Tìm chỗ nào nhét tạm vào.

-Nhưng chỗ nào đây?

-Phòng cậu thì cậu phải biết chỗ nào an toàn chứ?

-À, hay nhét vào ngăn này!

-Có chắc an toàn không đấy?

-Chắc, bố mẹ và anh Kat ít khi động chạm vào ngăn này lắm. Nó toàn chứa mấy thứ linh tinh nên không ai chú ý đâu.

-Thế thì giấu nhanh lên!

Gấp hai bài kiểm tra nhét gọn vào ngăn tủ sát bàn hai đứa tôi đang ngồi, xong xuôi nhìn nhau..thở phào.

Từ lúc Kim chuyển đến nhà tôi, mẹ đã ra quy định: nếu hai đứa bị điểm kém môn Toán thì Kim sẽ không được ở nhà tôi nữa, còn tôi không được ra ngoài nữa, ngày ngày ngồi trong nhà học Toán dưới sự giám sát của Kat “đại nhân”.

Thế nên, tôi với Kim mới phải giấu thật kĩ hai con ngỗng sáng chói đó đi, gặp thời cơ sẽ cho nó trở thành tro bụi! Hehe

Kẹt!

-Hai đứa đang làm gì thế, trông cứ như đang làm việc đen tối vậy!

Chẳng biết anh Kat vào từ lúc nào đã đứng ngay sau hai đứa nhóc tội nghiệp là tôi và Kim..

Tôi và Kim tuy có tật giật mình nhưng nhanh chóng tỏ ra bình thường ngay được.

-Bọn em đang ôn bài thôi!

-Ôn bài mà lại thì thâm to nhỏ, bộ dạng lăm la lăm lép sợ sệt..như thế à!

-Ai bảo thế, bọn em đang ôn bài thật mà, đúng không Kim?—huých tay Kim.

-À...ừm...bọn em đang ôn bài...Min..chúng ta học tiếp..

-Đang đọc đến đâu rồi nhỉ? Chỗ này..đúng rồi...

-À...Ừm...

Tôi khẽ liếc biểu hiện của anh Kat. Anh ấy chỉ lờm lờm rồi ngồi xuống ngay cạnh hai đứa tôi. Kim ở bên cạnh đọc lảng nhăng loạn hết cả lên. Tôi còn phát hiện ra cậu ấy cầm sách Toán mà lại đọc lịch sử, hix, mắt Kim lăm lét nhìn vào ngăn tủ phía sau lưng anh Kat—nơi chứa bí mật của hai đứa tôi.

-Cầm nhầm sách rồi kìa!—tôi ghé sát Kim nhắc nhở.

-Quên, may mà cậu nhắc.

-Hai đứa đang nhìn gì?

Tôi giật bản mình, lắp bắp:

-Nhìn sách ạ, em không có nhìn ngăn tủ kia đâu!

A!

Tôi bịt vội miệng, đưa mắt sang nhìn Kim về “Tớ chưa đánh đã khai à?”

Anh nhú mày:

-Ngăn tủ sao?

Và anh quay lại đằng sau, nhếch miệng:

-Cái này hả?

-Không phải. Trong đây chẳng có gì đâu. Hì..toàn thứ linh tinh thôi.

-Anh đừng mở!!!

-Hai đứa sao lại phải quỳnh lên như thế? Hừ..đã thế lại càng phải mở..

Thế là hết!

Anh ấy đã kéo ra, hai đứa tôi nuốt ực, lo sợ.

Huhu bài kiểm tra...hai con ngỗng sắp bị làm thịt. Hix!

-Đây là cái gì?

?????? (?_?)-

Trên tay anh Kat là một chiếc hộp gỗ tí hon có khoá bạc. Cái này trông quen quen...

A! Đó không phải là chiếc hộp đựng lắc tay của tôi hay sao??

-Đây là bảo bối của em, trả em đây!

Đang tính giật lại chiếc hộp thì anh Kat đã nhanh hơn đứng bật dậy, giơ tay lên cao. Hix, tôi nhỏ con dù có kiễng chân cũng chẳng với tới. Tôi thề sau lần này phải chăm uống sữa cải thiện chiều ới được... Cứ đà này thì tôi sẽ bị ông ấy bắt nạt hoài thôi...

Trùng mắt, chống hông:

-Trả em đây!

Tiếp tục hất mặt lên, khùng bố:

-Muốn cù léc hả?

Bắt đầu có phản ứng, mắt đảo liên tục, anh Kat từ từ hạ tay xuống. Nhân cơ hội, tôi cướp ngay lại chiếc hộp. Bên dưới, chân hoạt bát đóng lại ngăn kéo. Cười hỉ hủ!

Ấu yếm xoa xoa mặt hộp, tôi gian manh “hehe cảm ơn mày đã đánh lạc hướng anh Kat hộ tao nhé!”

-Min, đưa chiếc hộp đây xem nào. Giấu kho báu hả?—Kim hí hửng giành chiếc hộp về tay mình. Hai con mắt sáng sục. Chắc cô nàng nghĩ tôi giấu kho báu trong đây thật!

Tách!

-Ồ, Là chiếc lắc tay lần trước đó à. Thế nào tớ không thấy cậu đeo nó. Cất kĩ thế.—Kim ỉu xiu.

-Sao em không đeo? Em không thích hả?—anh Kat vẽ trềm ngậm. Và lúc ấy mắt anh thoáng nét buồn rầu.

Tôi vội giải thích:

-Không, em rất thích. Chẳng qua em sợ nó cũ nên không dám đeo. Cất vào hộp để ngắm sẽ hay hơn. Đẹp thế này cơ mà.

-Ra vậy...tớ tưởng cậu không ưng chứ..

-Cứ đeo vào đi, chiếc lắc này không thể hoen rỉ được đâu.-anh Kat xoa đầu tôi. Cười!

-Nhưng...

Anh Kat lừ mắt, ra hiệu:

-Không nhưng gì hết, đưa tay đây.

Chần chừ, cuối cùng tôi cũng chịu đưa tay ra. Anh Kat vòng tay đeo cho tôi. Tôi lắc lắc vòng. Những viên đá sáng lấp lánh. Như đôi mắt của cô bé nào đó.

-đẹp thật đấy!-Kim suýt xoa.-...ó Min ơi. Sun cũng có một cái y hệt như thế này.

-sao cơ? Chẳng phải cậu bảo...

-ừ. Tổ vô tình thấy chiếc lắc trên tay Sun hôm thể dục tuần trước. Tổ đã nghĩ Sun nhặt được do cậu đánh rơi nhưng không ngờ...

-Kim, em khẳng định hai cái giống nhau?-anh Kat vội tóm lấy Kim, vội vàng tra khảo.

Kim gật gật, mặt ngu ngơ nhìn biểu hiện khác lạ của ông anh trai tôi. Liếc sang phía tôi khó hiểu. Tôi nhún vai. Tôi cũng chẳng biết nguyên nhân sự khác lạ ấy.

-Anh biết nó là thiết kế của Hollen Ray hả?-tôi thắc mắc.

Anh nhíu mày:

-Hollen Ray?

-Chiếc lắc này là do bà ấy thiết kế mà, anh không biết ư?

-Không...ờ...anh biết. Hollen Ray..-vẻ mặt anh khá lạ. Nó trầm ngâm kèm ngạc nhiên.

-Haizz...thế chẳng lẽ chiếc lắc tay của Sun là hàng nhái. Hay của cậu?-Kim hốt hoảng, bỏ nhào vịn tay tôi xem xét.

-tất nhiên của Min là thật rồi!-anh Kat khẳng định bất ngờ.

-tại sao anh biết?

-vì nhìn là biết, đá của Min rất sáng và trong, đây là đá quý. Mắt anh rất tinh đấy.-anh Kat tự tin giải thích. Tôi và Kim nghe rầm rập.

-hai đứa...-chỉ tay lia về phía hai đứa tôi-đừng tưởng anh không biết hai đứa giấu gì trong ngăn kéo. Lần này anh làm nơ cho qua, không có lần sau đâu, biết chưa?

Hai đứa đưa mắt nhìn nhau, cười trừ:

-hì...em hứa lần sau sẽ cất kĩ hơn...ai ui...

Cốc! Cốc!

Hai đứa xoa xoa trán.

Anh nghiêm mặt:

-ý anh là lần sau cấm bị điểm kém nữa! Anh sẽ mách mẹ.

Hai đứa ủ rũ:

-...điều này là rất khó!

-thế thì ngày ngày anh sẽ bỏ túc cho hai đứa...-anh Kat cười đều.

-Không phải chứ!!! Chết rồi.

Hai đứa mắt rưng rưng. Không phải vì xúc động mà là vì đau khổ. Aaaaaa....

Cháp 23:

Cuối cùng cái tuần thi thố cũng đã đến. Trời khá âm u, gió mang hơi lạnh lẽo. Những ngày này, Hà Nội đón đợt gió mùa Đông Bắc đầu tiên. Đợt lạnh này theo dự báo sẽ kéo dài. Hừm..mùa Đông yêu quý của tôi cũng đã đến. Khoác lên người đồng áo bông, tôi vẫn thấy rét run. Tâm trạng lo lắng, bồn chồn theo thời tiết mà dâng cao. Như lúc này đây, tôi chẳng biết tôi đang run vì lạnh hay là do lo lắng nữa. Những ngày qua, hai đứa dưới sự dạy bảo của “sư phụ” Kat cũng đã có tiến bộ đáng kể. Tâm trạng dần an tâm hơn chút ít khi nghĩ lại lượng kiến thức được nhồi nhét tối qua.

Kì thi ở DIAMOND khá khác so với các trường cấp 3 khác. Cả trường sẽ thi cùng một thời điểm, học sinh sẽ được trộn ngẫu nhiên với nhau thông qua hình thức bốc thăm. Phòng thi có đủ cả ba khối, mỗi khối ngồi một dãy bàn riêng biệt. Khối 11 ngồi giữa, hai bên là khối 10 và khối 12. Mỗi khối một đề thi. Mỗi dãy có hai giám thị. Suy ra mỗi phòng có đến 6 giám thị. Híc. Muốn quay cóp cũng chẳng được, do vậy tỉ lệ thi lại cũng khá cao. Lần này, phải cố lên, tôi chẳng muốn thi lại đâu.

Tối sầm mặt mũi nhìn danh sách thí sinh phòng B2.1-tức là phòng tôi thi. Khối 12, có Huy Phong và Mỹ Thanh. Lớp tôi có tôi, Kim, Sun, Minh Tiến, Ken, còn lại chẳng quen ai.

Haizz..sao lần nào cũng phải chạm mặt hần ta với chị Thanh vậy?

2 tiếng trôi qua nhanh như chớp mắt, chúng tôi nhanh chóng ra khỏi phòng thi trong tâm trạng khá tốt. Đề thi không khó lắm, lại rơi nhiều vào phần anh Kat ôn trọng tâm nên có lẽ điểm sẽ cao.

-Hừ...làm lạc đề. Điền mất!-Minh Tiến đi sau tôi về tức tối, chân dậm bùm bụp.

-lạc đề á? Hừ...chắc cậu không làm được nên mới viện lí do chứ gì?-cái giọng mỉa mai chua loét của Sun vang lên lạnh lạnh.

-Cậu!...à mà có những người trước kia từng bị bắt phao rồi cơ!-Minh Tiến cười nhạt, cao hứng gọi lại chuyện bề mặt của Sun vào kì thi năm ngoái. Vụ đấy, Sun đã bị đình chỉ thi và phải học lại vào ba tháng hè để thi lại. Sau khi nghe Kim kể lại vụ này, tôi đã rất hả hê.

Không cần ngoái lại, tôi cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tím tái của Sun lúc này. Thật tình tôi rất muốn quay lại cười thẳng vào mặt nhỏ cho bỏ ghét.

Phía trước tôi là Ken, cậu ấy khá ung dung, tay dứt túi quần, cặp khoác chéo vai, cà vạt nới lỏng, phong thái vô cùng thu hút. Nhưng cậu ấy không thấy lạnh sao khi mặc mỗi chiếc áo sơ mi mỏng dính thế kia?

Tôi bước sánh vai bằng Ken, cười mở lời:

-Cậu làm bài tốt chứ?

Ken vẫn nhìn thẳng mà trả lời:

-Có lẽ là qua được!

-Có lẽ mình cũng thế!-tôi hứng khởi.

-Hừm...

-Cậu không thấy lạnh à?

-Không!

-Thật chứ?

-Không!

Tôi lừ mắt nhưng Ken vẫn chẳng hề liếc tôi lấy một tích tấc. Thật khó chịu.

-Cậu sẽ về nhà chứ?

Nhìn nghiêng tôi thấy cậu ấy hơi nhúu mày.

-Hình như cậu rất ít khi về nhà dùng bữa?

Những lời của chị giúp việc tôi vẫn còn nhớ.

-Cậu...đang quan tâm tôi?

Tim tôi lại đập rộn ràng. Đúng tôi thích quan tâm Ken, rất thích.

-Ừm!-tôi gật nhẹ.

Ken lạnh giọng:

-Tôi chẳng cần ai quan tâm!

Rồi cậu ấy bước trước tôi. Tôi cứ đứng ở đó, tim khẽ nhói đau, ở khóe mắt có thứ nước ươn ướt.

Tôi đã ôm hy vọng, cậu ấy sẽ mở lòng với tôi.. Hình như tôi đã quá mơ mộng.. Điều ấy sẽ chẳng xảy ra đâu... Vì Ken chưa bao giờ một lần nghĩ tới tôi...

Bộp!

Hớ!

-Xin lỗi, không cố ý. Ai bảo chắn đường người khác!-Sau khi cố tình hất vai vào tôi, Sun đắc chí bỏ đi.

Tôi không phản ứng. Cũng chẳng quan tâm. Tầm mắt tôi dần bị che khuất bởi màn nước mỏng tang. Sống mũi hơi cay cay. Từ lúc nào, giọt nước mắt đầu tiên đã chảy ra...rơi chạm đất.

-Là Sun cố tình!-Minh Tiến từ sau lưng nói vọng lên về bất mãn.

Tôi khẽ đưa tay lau khóe mắt. Không ngoảnh lại, chỉ gật đầu như đã biết. Chân bước tiếp.

Chiều nay và hai hôm nữa, chúng tôi sẽ thi nốt những môn còn lại. Tạm gác lại những tình cảm học trò, tạm đông cứng trái tim, tôi cần phải cố gắng hơn nữa. Học là trên hết!

Một tuần sau trường đã công bố kết quả thi kì I. Trên bảng tin tức dán đầy đủ điểm thi và bảng xếp hạng thành tích.

Chen lẩn, xô đẩy mãi tôi với Kim mới nhích được vào bên trong. Do chiều cao khiêm tốn, hai đứa phải nghễnh cổ, kiễng chân hết mức mới có thể nhìn được mấy dòng chữ nhỏ ti đang bị che lấp bởi mấy bạn thừa chiều cao. Haizz toàn thấy tóc là tóc.

Xem nào...Hà Linh Min...xếp thứ 100 tổng điểm 50...kết quả: Đạt!

Oh yeah! Tôi không phải học lại. Sướng quá đi mất!

-Nhìn này, nhìn này Min..-Kim kéo đầu tôi về phía trái, giọng nói đầy gấp gáp.

-Gì vậy?

Cái gì, Ken đứng đầu bảng xếp hạng khối 11????

23. Chương 23

-Việc Ken đứng đầu bảng xếp hạng quả thực rất bất ngờ đấy?-Xúc một thìa kem to bự vào mồm, Kim gọi lại chuyện.

-Tớ còn thấy sốc nữa cơ! Ai có thể ngờ cậu ấy lại đỉnh như thế chứ!

-Ờ.... Ở nhưng nhờ đâu cậu ta sử dụng tài liệu?-với vẻ mặt như phát hiện ra bí mật động trời.

-Đừng nghĩ xấu về Ken như thế!-tôi phản bác.

Kim bĩu môi, châm chọc:

-Biết ngay cậu sẽ bênh cậu ta mà.

-Hừm...tớ chỉ nhắc nhở cái tính hay suy nghĩ lệch lạc của cậu thôi. Cậu ý, đừng có vu oan cho người ta.-tôi đánh vào tay Kim, rồi thở dài.

-Tớ nghĩ gì nói đấy thôi. Tớ cũng đâu có ý định nghi ngờ thật.

-Cậu nên tin rằng Ken là người trung thực. Con người cậu ấy tuy cao ngạo, lạnh lùng nhưng lại rất tốt đấy..

-Tốt mà lại phớt lờ cậu sao? Vì cậu ta mà cậu mới bị thương đấy!—Kim gần như hét lên với tôi. Có lẽ Kim đã có mặc cảm với Ken sau những lần nhìn thấy tôi buồn bã, trầm mặc vì Ken.

-Sao cậu lại biết chuyện đó?—miếng kem đưa đến ngang miệng đã rơi tuột xuống. Tôi hỏi gấp gáp.

-Hải Minh đã kể cho tớ nghe mọi chuyện rồi. Là tại cậu ta nên cậu mới bị đâm lén.

-Mọi người hiểu lầm rồi. Chuyện không như cậu nghĩ đâu. Là do tớ, do tớ đã chạy đến chỗ Ken. Lúc ấy, tớ rất hoảng vì thấy người cậu ấy đầy máu.—tôi vội giải thích.

-Chẳng phải cậu sợ máu sao? Chạy đến đấy làm gì?—Kim dịu giọng.

-Tớ cũng không biết nữa. Ở gần cậu ấy, tớ dường như quên đi nỗi sợ của mình. Ken chảy máu, tớ thấy đau.

-Cậu...nhưng Min à, đối với Ken, cậu không là gì mà?—Kim đẩy ly kem sang bên cạnh, nắm lấy tay tôi.

-Không phải. Thực ra cậu ấy quan tâm đến tớ nhưng lại cố tỏ ra xa cách thôi. Tớ tin, ngày nào đó, Ken sẽ đặt tớ vào tim của cậu ấy.

-Cậu...rất thích Ken?—nghiêng đầu, Kim ảo não nhìn tôi.

Tôi gật nhẹ.

-Ừ!

Kim tiếp:

-Vậy tớ sẽ giúp cậu.

-Giúp tớ?

-Ừ. Giúp cậu theo đuổi Ken.—rồi cười nhẹ—cứ tin tưởng tớ đi. Hừm...mặt dày lên một chút là ổn thôi.

-Ồ...kia chẳng phải thầy hiệu trưởng sao?

Dắt xe ra khỏi quán kem quen thuộc, hai đứa tôi lại lảng xăng nhảy sang hàng chè Huế đối diện nhưng ai ngờ lại nhìn thấy thầy hiệu trưởng cũng có mặt trong quán. Thầy chọn một bàn nhỏ nép trong góc khuất nhưng vẫn không qua nổi đôi mắt sáng như sao sa của Kim.

Vẫn với bộ quần áo giản dị, khoác thêm chiếc áo bông đã ngả màu. Thầy ngồi đó, trầm ngâm với cốc chè, lẳng lặng đưa mắt nhìn hàng xe cộ dọc ngang. Chiếc kính bạc màu trũng xuống, những nếp nhăn nghiêng dưới ánh sáng cũng bị lộ ra. Thầy lúc này thật khác so với lúc làm việc. Và trong thâm tâm, tôi vẫn cho rằng tính thầy thật khác người.

-Chúng em chào thầy ạ!—hai đứa tôi dắt díu nhau tiến đến trước mặt thầy. Cúi đầu chào thầy thật lễ phép.

Thầy ngẩng lên, đôi mắt nheo lại hình thành nét cười. Thầy vẻ ngạc nhiên:

-ỪM..chào hai em...hai em cũng ăn chè hả?

-Vâng. Chè Huế ngon mà thầy nhỉ?

-Ừ Thơm ngon. Lại có hương vị rất khó quên nữa.—thầy mỉm cười—hai đứa ngồi cùng thầy luôn đi!

Tôi và Kim nhìn nhau rồi quyết định:

-Vâng!

Sau khi gọi ỗi đứa một cốc chè thơm lòng, thầy hỏi:

-Hai em học 11A1? Là Min và Kim phải không?.

Hai đứa tròn xoe con mắt:

-Vâng. Thầy có trí nhớ thật siêu phàm.

Hơn hai nghìn học sinh mà thầy nhớ được học sinh này học lớp nào thì quả thật rất đáng để bái phục.

-Trí nhớ của thầy không tốt đến thế đâu. Chẳng qua hai đứa nhí nhanh như cá cảnh quá nên vô tình lọt vào bộ óc ông già này thôi. Hai đứa cứ thử hỏi xem cả trường có ai là không biết mặt hai đứa không?

Hai đứa tôi cười trừ:

-Bọn em đâu có nhí nhanh như cá cảnh? Chỉ nghịch ngợm tí thôi.

Thầy cười, nhắc tội:

-Nghịch một tí mà đến nỗi cô Lyn và thầy giáo Toán suốt ngày cần nhằn hả?

Hai đứa cúi đầu xấu hổ. Không ngờ mình lại nổi tiếng đến thế. Đến thầy hiệu trưởng cũng thuộc mặt, nắm rõ khuyết điểm trong tay.

-Thầy hay ăn chè ở đây hả thầy?—bắt đầu lảng sang chuyện khác. Phải nói tôi rất giỏi về mấy chuyện đánh lạc hướng này.

Thầy gật nhẹ, thường thức tiếp rồi nhìn xa xăm, giọng buồn:

-Đây là quán chè gắn với nhiều kỉ niệm của thầy. Thầy đã từng có hai đứa cháu ngoại, mỗi dịp cuối tuần thầy đều dẫn hai đứa đến đây.—thầy thở hắt ra, mắt đầy đau khổ.

-Thế giờ hai đứa cháu của thầy đâu ạ?—Kim nhanh nhẩu, tính tò mò nổi lên.

Tôi ngồi lặng chờ đợi câu trả lời từ thầy, lồng ngực tôi cứ nhói lên từng hồi. Dường như câu trả lời sắp được phát ra từ thầy có ảnh hưởng rất lớn đến tôi. Tôi nén thở.

Thầy cúi mặt nhìn bàn, giọng khàn đi:

-Chúng đã đến một nơi rất xa. Thầy chẳng thể nhìn thấy được chúng nữa rồi!

Kim đưa mắt nhìn tôi. Biết ý nên chúng tôi chẳng thể gắng hỏi thầy thêm nữa. Ở đây hai chúng tôi đều hiểu một “nơi rất xa” ấy chính là thiên đường.

Về sau này, tôi mới biết “nơi xa” đó còn mang một nghĩa khác...

Không gian chỉ còn lại tiếng va chạm leng keng của thìa nhỏ vào thành cốc. Bên bàn nhỏ, ba con người im lặng, trong lòng đều mang man mác một nỗi buồn khó tả... Riêng tôi, một cảm giác đau xót lạ lùng bắt đầu nhen nhóm...

Ngoài kia, qua lớp cửa kính đã mờ bụi, dòng xe vẫn hối hả chạy đua.. Nắng đã tắt, những con đường rợp bóng thẳng dài...

Phía cuối con đường ấy, một chàng thanh niên thông thả dạo bước, đón những đợt gió mát buổi chiều tàn, lòng vu vơ trầm nghĩ:

“Cô bạn đó sao nhẹ nhàng giống gió vậy?”

Rồi khẽ cười, trái tim rung lên từng nhịp. Rộn ràng.

-Cậu bắt đầu có hứng đi dạo như thế này từ khi nào thế?—chàng trai dáng cao dong dỏng từ phía sau đi lên, hững hờ buông lời.

Thiếu niên tóc hung đỏ im lặng, dường như không có ý trả lời. Mắt vô tình hướng về góc phố nhỏ, khựng lại. Ngạc nhiên.

-Chẳng phải đó là ông ngoại cậu sao? Thầy hiệu trưởng.

Cháp 24:

Sáng nay hai đứa tôi có một quyết định vô cùng to-lớn và trọng đại. Và theo như lời Kim thì nó có liên quan đến hạnh phúc sau này của tôi.

Quyết định đó chính là....ĐI BỘ đến trường.

T(

.

)T

Theo kế hoạch Kim “quân sư quạt mo” vạch ra thì tôi sẽ tìm cách chạm mặt Ken càng nhiều càng tốt. Ngoài giờ lên lớp, những giây phút còn lại phải nỗ lực bám sát “nhất cử nhất động” của cậu ấy. Tìm hiểu sở thích sở ghét của cậu ấy. Tìm hiểu xem cậu ấy đi đâu, làm gì, đi với ai?...

Bước đầu tiên là giả vờ xe hỏng, gặp gỡ tình cờ trên đường rồi xin đi nhờ xe. Kim đã căn rất kĩ, vào giờ này chắc chắn xe của Ken sẽ đi qua đây. Tất cả cũng nhờ vào sự trợ giúp của Hải Minh. Kim và Hải Minh cuối cùng cũng “yêu lại từ đầu” sau vài lần hẹn hò “ngẫu nhiên”.

-Ôi...vì cậu mà cái chân của mình bị hành hạ thế này đây. Tớ chỉ đi cùng cậu một ngày hôm nay thôi, từ ngày mai cậu đi một mình nhé!-Kim than thở.

Tôi quát mắt:

-Không được, cậu phải kề sát bên tớ 24/24 giờ để trợ giúp tớ chứ!

Kim giãy nảy:

-Tớ chỉ hứa sẽ giúp cậu chứ không phải thực hiện cùng cậu nhé!

-Thế thì từ mai, cậu dọn về nhà mà ở? Tớ chẳng cần cậu giúp nữa.

-Ồ...đừng đuổi tớ. Cậu cũng biết bố mẹ tớ vẫn chưa đi công tác về mà. Ở nhà một mình chán chết.

-Hừ..thế cậu có định giúp tớ nữa không?

Kim ỉu xiu, vẻ cam chịu:

-Ừ. Tớ sẽ thực hiện cùng cậu.

Tôi mỉm cười hài lòng.

-Con đứng yên ở đây đợi mẹ, mẹ sẽ quay lại ngay.

Phía trước tôi là một người phụ nữ trẻ tuổi với một cô bé nhỏ xinh có bím tóc ngộ nghĩnh. Cô bé có dắt theo một chú cún xù xiu xúu vô cùng đáng yêu. Tôi nghe thấy cô bé gọi cún con là Digo.

Sau khi dặn dò xong, bà mẹ trẻ liền chạy đi đâu đó với vẻ rất gấp gáp. Cô bé đưa đôi mắt to tròn nhìn theo dáng mẹ. Cúi đầu. Dắt chú cún nhỏ đến ghế chờ bus, cô bé ngồi xuống vuốt ve cái đầu tròn ung ung đang rúc vào chân mình. Cún con kêu ư ử rồi giật giật dây, có vẻ nó muốn chạy nhảy.

-Digo ngoan nào, mẹ bảo chị ở đây không được đi đâu. Thế nên em cũng phải đứng yên nhé. Đợi mẹ cùng chị.

24. Chương 24

Chiếc xe bus số 15 lù dù tiến đến, đỗ xích trước mặt cô nhóc. Mấy người khách từ trên xe lần lượt bước xuống.

Cô nhóc đưa đôi mắt long lanh như pha lê ấy nhìn chăm chăm vào người đàn ông lái xe bus. Nhoén miệng cười thật tươi rồi nhảy cẫng lên, những ngón tay bé xinh xua loạn xạ.

-Bố ơi, bố ơi!!!

Tim tôi đánh chệch nhịp. Từ đâu đó, một cơn yêu thương bỗng kéo đến. Hình như hình ảnh ấy tôi đã thấy ở đâu đó rồi. Cô bé ấy y hệt cô bé trong bức tranh treo trong phòng thầy hiệu trưởng vậy. Ừm..thế nào nhỉ,

tôi đã từng nghĩ rằng đôi mắt trong như pha lê ấy giống y như đôi mắt của tôi vậy...và giờ thì giống cô bé ấy...

-Min, Min...

Có tiếng gọi nhẹ bên tai, tôi giật mình, ngoảnh sang. Bên cạnh Kim nhìn tôi, cau có:

-Hay thật đấy, cậu lại suy nghĩ sâu về điều gì đấy? Cứ đứng như người mất hồn ấy...rồi nhéo má tôi-tĩnh đi nàng ơi!

Tôi xoa má, mặt nhăn nhó. Eo ôi, Kim nhéo rõ đau.

-Cậu thấy bé gái kia không? Đáng yêu thật đấy!-tôi đưa tay chỉ cho Kim.

-Kia á, ừ đáng yêu. Nhưng chẳng bằng tớ!

-Cậu mắc bệnh tự sướng từ khi nào vậy?

-Tớ...

-KHÔNG, ĐỪNG CHẠY THEO. BÔNG ƠI!!!

Tiếng thét của người lái xe bus làm hai đứa tôi giật thót, đồng thời đưa mắt nhìn về phía trước.

Cô bé kia biến mất đâu rồi?

ÔI KHÔNG!!! Chúa ơi...

Cô bé ấy đang chạy đuổi theo chú cún Digo. Hai bím tóc nhảy tâng tâng. Bước chân lập bập lao xuống lòng đường. Đèn đỏ, đèn đỏ vừa bật.

Xe cô tràn ra, chú cún nhỏ sợ hãi đứng im giữa làn xe cô. Cô bé vội ôm lấy Digo. Mặt nở nụ cười. Tay vuốt vuốt đám lông xám nhạt.

Tôi và Kim thở phào. Tôi và Kim vội chạy đến, định bụng sẽ từ từ sang đường đưa cô bé ấy vào đây.

Chú lái xe cũng bước tới, mặt lo lắng.

-Con đứng yên đó. Bố sẽ đón con. Bông, đừng sợ!

Bíp bíp bíp

Tiếng còi chói tai vang lên. Chiếc xe ô tô khuất tầm nhìn vượt trước chiếc ô tô tải, tiến thẳng về phía cô bé. Tim tôi ngừng đập.

-KHÔNG!!!

Tôi phi đến ôm chầm lấy cô nhóc bằng tốc độ nhanh đến bất ngờ. Trong đầu tôi lúc này chỉ vang lên cái ý nghĩ: "Cô bé ấy không thể chết!"

Kít kít!! RẦM RẦM...

Mùi bụi đường xộc vào mũi, đầu tôi đập mạnh xuống, đau buốt.

-MINNNNN!!!!

Đầu óc tôi mơ màng, cơn đau lan khắp cơ thể. Tôi cười nhẹ khi thấy trong vòng tay tôi, cô bé ấy vẫn an toàn, nhưng cơ thể thì run bần bật lên. Tôi nghe thấy tiếng thút thút rồi tiếng lộp bộp vang lên như tiếng bước chân người.

Và lạ thật đấy, sao buổi sáng mà trời tối đen như mực vậy? Đừng nói là tôi đang nằm mơ đấy nhá, ừm..nhưng mơ mà sao lại không thể tỉnh lại được nhỉ?

Và sao, giờ đây tôi chẳng có cảm giác gì thể này?

Chân tay nhẹ bẫng, người mệt nhừ...và tôi muốn ngủ...

-MIN, Min, bạn thân yêu của tớ. Ngủ đủ rồi, tỉnh dậy đi chứ?

-Cậu nhìn này, tớ có mang bánh kem mà cậu thích đến này. Dậy mà ăn đi chứ?

-Cậu đáng ghét thật đấy, chỉ thích ngủ mà bỏ chơi với tớ. Hừm..tớ rất giận cậu đấy!

-Bực mình rồi nhá! SAO CẬU CỨ IM LẶNG THẾ? Tớ cứ như đứa tâm thần lắm lắm một mình. Còn cậu, chỉ nằm đấy, lười như mèo, chẳng thèm liếc tớ đến một cái.

Phòng bệnh một màu trắng toát, mùi thuốc kháng sinh phả đầy không khí. Tiếng gió đông rít qua khe cửa, kêu kì cuốn lá bay xa.

Giữa căn phòng có hai cô nhóc. Người nằm, kẻ ngồi. Người nhắm mắt, kẻ lắm bả.

Cô bé trên giường, nằm im lìm. Nhịp thở phả nhẹ nhẹ. Khuôn mặt vốn hồng hào giờ đã trắng bệch, vùng trán được băng lại, mấy vết sước đã khô gạch một đường giữa má. Trên tay chỉ chút cây kim từ những bình truyền.

Cô nhóc phía bên ngồi lặng. Mắt ngấn nước, tay nâng một hộp bánh bông phớt kem dâu. Môi mím chặt, cổ ngấn thứ nước từ khoé mắt trào ra.

Cánh cửa nhẹ nhàng đẩy vào, chiếc giày màu đen bóng tiến đến giường bệnh. Thở dài. Đặt bàn tay lên vai Kim, chàng trai nhẹ giọng:

-Min không sao đâu, nhóc ấy chỉ hôn mê mấy ngày là tỉnh thôi. Nhóc ấy mạng lớn lắm! Em đừng lo lắng nhiều.

Kim vẫn khóc, giọng run run:

-Nhờ đâu bác sĩ lừa chúng ta thì sao? Vụ tai nạn ấy ghê rợn như thế mà!

-Min chỉ bị xây xát nhẹ. Chẳng qua, đầu nhóc ấy bị đập xuống đường nên gây ra hôn mê thôi. Qua chụp chiếu thì não nhóc ấy không bị ảnh hưởng gì hết!

-Thật chứ?

-Ừ, là thật!

Đặt bánh trên bàn, Kim lau nước mắt, giọng vẽ phấn chán hơn:

-Cậu ấy không sao là tốt rồi. À Ken không đến đây sao anh?

Hải Minh mỉm cười nhẹ, đưa mắt ra phía cửa.

-Cậu ta vẫn ở ngoài kia.

-Sao cậu ta không vào đây chứ?

-Ken có lí do của riêng mình mà, cứ kệ cậu ta đi. Miễn sao Ken đã biết lo lắng cho Min là chúng ta thành công một bước rồi!

-Vâng! Mà anh...—Kim ngập ngừng, lời nói bỗng dưng nén lại.

-Anh làm sao?—Hải Minh nhíu mày quan sát thái độ của Kim. Cô bé này dường như đang muốn hỏi anh điều gì đó nhưng lại không dám hỏi. Miệng cứ úp úp mở mở.

-À, ý em là anh đã thông báo cho gia đình Min chưa?

-Rồi, anh vừa gọi cho họ xong. Họ sẽ đến ngay.

-ỪM...chắc tí nữa anh Kat sẽ bầm em ra làm trăm mảnh mất!—Kim bật cười trong nước mắt. Tay đan vào nhau bầu bệu.

-Anh sẽ không để ai bầm em đâu, em đừng có lo. Mà cái người em gọi là anh Kat đó là ai vậy?

-Là anh trai Min. Anh ấy bằng tuổi anh. Đang là một giám đốc của công ty nội thất nổi tiếng. Anh ấy thương hai đứa em lắm, tuy suốt ngày luôn to tiếng với bọn em, mắng nhiếc này nọ. Nhưng mà cũng vui.

-Em sao hiểu rõ gia đình họ vậy?—Hải Minh vuốt tóc Kim, nhẹ nhàng hỏi.

-Vì em sống cùng Min mà!

-Gì cơ? Vậy là em ở cùng nhà với cả tên Kat kia à?

Thấy biểu hiện khác lạ của Hải Minh, Kim gật nhẹ mà mắt ngơ ngơ nhìn mặt Hải Minh tối sầm lại.

-Vậy, sao từ trước giờ em không nói cho anh biết, hả? Từ ngày mai, em phải chuyển khỏi đây ngay lập tức. Thế nhà em đâu sao lại không ở?

-Ồ, Em tưởng anh phải tự biết chứ. Anh không thấy em ngày ngày đi về cùng Min à? Mà bố mẹ em đi công tác rồi, ở nhà một mình chán lắm.

-Thế thì chuyển sang sống cùng anh.

Kim đỏ bừng mặt.

-Anh điên à, nam nữ thụ thụ bất thân.

-Thế sao em lại ở cùng tên đó?

-Tên nào, anh Kat á. Anh ấy là anh trai Min cũng là anh trai em, sao lại không được sống chung hả?

-Nhưng nhờ đâu đối với anh ta, em không là em gái thì sao?

-Anh suy nghĩ đi đâu vậy? Thật hết chịu nổi với anh.

-Hai người muốn người bệnh đứng đứng người lên để chửi thẳng vào mặt à?Ồn ào quá đấy!

Ken bước vào, nâng mi nhìn hai người phía trước, giọng vẻ bực bội.

Hải Minh đang định đáp lại Kim thì theo đó cũng im lặng.

-Hai người ra ngoài đi, để tôi ở lại với Min.—Ken héch mặt ra hiệu.

Kim mừng ra mặt—Cậu ở lại chăm sóc cậu ấy nhá! Tôi cũng phải về lấy một ít đồ cho Min.

Ken gật nhẹ, tiến đến gần giường bệnh.

-Để anh đưa em về.—Hải Minh ngỏ ý tốt.

Kim chỉ quắc mắt.—Không cần!

Bực bội xiết chặt tay, Hải Minh gõ chân rầm rầm xuống nền gạch trơn bóng, bước vượt Kim. Kim hứ nhẹ rồi quay ngược lại, chọn lối ra khác.

“Bố, mẹ, Cứu con!”

“Cứu con..”

“Cứu con..”

“Đừng...đừng...”

Min nằm mê mết, mặt cau lại sợ sệt, miệng lẩm bầm. Thi thoảng lại nấc lên, khóc nức nở. Nước mắt tràn đầy khuôn mặt. Tay giãy giụa, đưa lên đưa xuống.

Rồi bỗng dưng im bật, môi thôi mím, nước mắt ngừng chảy, hơi thở đã nhẹ nhàng trở lại. Tay thôi vùng vẫy, hơi ấm lan truyền tới tim, vẫn cảm giác thân quen ấy lại tìm đến.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, những ngón tay đan vào khăng khít. Ken trầm ngâm nhìn vào tay mình và tay Min. Lạ thật, cái cảm giác này lần nào cũng xuất hiện khi cậu nắm tay cô nhóc này. Quen thuộc lắm!

Đưa tay còn lại chạm nhẹ vào má cô bé, cậu giật nảy người, có dòng điện nào đó xoẹt qua, tê tê, tim rung lên mạnh mẽ. Hay nhỉ, tim cậu đã biết loạn nhịp với cô bé khác... Hình như cậu chẳng phải bị say nắng Min, có lẽ cậu đã thích Min mất rồi!

Lạnh lùng, kiêu ngạo với Min, cố tỏ ra xa lạ nhưng sao tình cảm chẳng thể nguôi đi mà cứ lớn dần lên là thế nào?

Tay siết chặt lấy tay Min, Ken thở nhẹ, môi mím lại. Cậu có nên cho cô ấy một cơ hội như cậu đã từng nói không: “Cơ hội được ở bên tôi.” ?

Không gian chỉ một màu đen tuyền, xung quanh không có cảnh vật, không có người qua lại, chỉ có một cô gái mặc váy trắng dò dẫm tìm đường. Hai cánh tay ôm lấy mình, mắt đảo dác nhìn quanh, môi run run. Lạnh quá!

“Mẹ ơi, Bố ơi, anh Kat, Kim...mọi người đâu rồi!”

Hét lên hoảng loạn, Min co người ngồi sụp xuống. Cô đơn, cô không thích cái cảm giác này. Cô sợ một mình. Sợ mình bị bóng tối nuốt lấy, sợ bị vứt bỏ.

Đoàng!!! Đoàng!!!

Tiếng súng vang lên chói tai.. Rạch ngang bóng tối...

“Không, đừng đừng...”

“Á..á!!! Đi đi...”

Min hoảng loạn ôm lấy đầu, những hình ảnh máu me hiện ra như ma quỷ vờn lấy cô nhóc. Sắc máu, máu...khắp nơi đầy máu... Tanh nồng... Không gian rực đỏ...

Rầm...rầm...

Những chiếc xe phân khối đồ ngổn ngang.. Tiếng bước chân dồn dập.. Tiếng hét... Tiếng khóc.. Tiếng rơi của nước mắt..

Cô đang ở nơi quái quỷ gì đây? Ghê quá, cứu, cứu cô ra khỏi đây đi!

“Min, tỉnh lại đi. Tỉnh lại đi. Mở mắt nhìn tôi nào.”-giọng nói âm ỉm cất lên gạt tan những mảng ảnh ghê rợn. Không gian trở lên trắng xóa. Chói mắt quá!

Min ngược lên, mắt đầm nước, tay bấu chặt đến bật máu.

Ánh sáng lại lên. Cô chẳng sợ nữa. Đứng dậy, ngó nghiêng. Chân vô thức tiến về phía trước...

“Ai đó?”

Không có tiếng đáp lại.

“Ai đó?”

Vẫn chẳng có tiếng đáp lại.

Cạch cạch!

Kèn kẹt...

Thiên đường? Là thiên đường.

Cánh cửa dát vàng mở ra hé lộ một khu vườn ngập hoa, hương thơm dịu dịu... Có cả hương bạc hà nữa này...

Phía giữa là một đài phun nước.. Bọt tung trắng xóa..

Cạch!

Chưa hết ngỡ ngàng thì lại một lớp cửa khác mở ra.. Cánh cửa hình trái tim đỏ rực..

Phía trong, có dáng người đứng đó, quay lưng lại phía cô.. Trên người là bộ quần áo cũng trắng nốt. Gương mặt trầm tĩnh nhìn khu cỏ lau phía trước..

Một đàn bướm từ đâu bay đến đậu lên đầu Min một chiếc vòng hoa đủ muôn màu, rồi kéo lấy váy lúi cô về phía trước...

Đến cánh cửa trái tim, chúng thả ra và bay đi.

Rờ tay lên đầu, nhìn lại mình qua bóng nước bên đài phun. Min ngạc nhiên đến tròn mắt.

Cô hết như nàng công chúa vậy. Công chúa váy trắng.

Cô công chúa trong tranh.. Đầu đội vòng hoa... Người mặc váy trắng.. Phía trước là đồng cỏ lau...

“Xin hỏi ai đó ạ?”

Nâng chân bước qua cánh cửa, cô nhẹ nhàng mở lời..

Người phía trước cười nhẹ, không đáp.

Cô nhú mày khó hiểu, tiếp tục cất lời.

“Ai đó?”—đồng thời chân tiến lại gần.

Khi bàn tay cô toan đặt vào vai người lạ thì có một lực nào đó kéo cô trở lại, cánh cửa trái tim đóng rầm một cái.

Trước đó, cô đã kịp nhìn thấy người con trai ấy quay đầu lại. Nhưng mặt lại đeo một chiếc mặt nạ màu đen. Ánh mắt thật sâu và buồn vơi vợi.

“Con không được lại gần nó! Hãy chạy khỏi nơi này. Nhanh lên...”

Từ đâu đó vang lên tiếng hét ồm ồm. Giọng vô cùng gấp gáp.

Một trận gió mạnh vụt tới, cuốn Min ra khỏi cái nơi mà cô bé gọi là thiên đường. Cánh cửa còn lại cũng đóng sập ngay lúc đó. Bên tai, có tiếng cười tràn đầy thù hận. Đó là tiếng cười đắc thắng.

“Hãy nhớ kĩ, ta cấm con không được bước tới cánh cửa đó. Không được đến gần thẳng oắt con đấy!”

Cơn gió rồi đi để lại lời cấm đoán lạ lùng. Tiếng cười hả hê cũng dần biến mất.

Min chơi vơi, người lơ lửng trong không trung. Chiếc vòng hoa rơi xuống, dập nát. Mấy cánh hoa rơi lả lơi, bay đi mất..

Một hố đen xoáy cô vào đó.. Hơi thở cô nhẹ dần..

Tít tít tít tít...

Chiếc máy đo nhịp tim kêu vang lên những âm thanh hỗn loạn. Đường nhịp tim chạy chậm dần rồi kéo dài thành đường thẳng...

-Bác sĩ đến ngay. Nhanh lên.

Nhịp tim Ken cũng theo đó mà đập mạnh. Cậu lao nhanh ra cửa hét toáng lên.

Các y bác sĩ dồn dập chạy đến, đẩy cậu ra ngoài rồi mỗi người một việc để nín lại nhịp tim.

Lần đầu tiên, Ken đã biết thế nào là đau.. Thế nào là lo lắng ột người.. Cậu ôm đầu ngồi bịch xuống ghế chờ.. Hình ảnh ấy thực sự rất cô đơn...

-Min!..cô y tá cho tôi hỏi, bệnh nhân nữ tên Min nằm ở đâu?

Phía cuối dãy phòng có ba người vội vã chạy ngược xuôi tìm phòng bệnh. Ai nấy đều thật căng thẳng.

-Cô bé ấy đang được cấp cứu ở trong kia!—Cô y tá đưa tay chỉ về phía phòng bệnh đối diện Ken.

Lập tức họ lao nhanh đến, ngó đầu vào trong. Người phụ nữ khóc đến ngất đi. Người đàn ông nhanh chóng đỡ lấy bà, dìu đến ngồi cạnh Ken, giọng chần an:

-Em bình tĩnh đi, Min sẽ không sao.. Sẽ không sao đâu... Mạng nó lớn lắm... Anh tin tử thần sẽ không mang nó đi đâu!

Ken hướng tia nhìn về họ. Cậu đã đoán ra họ là bố mẹ của Min. Còn người thanh niên kia là ai? Anh ta chỉ im lặng nhìn vào trong, khuôn mặt hiện rõ vẻ đau đớn. Tay run run nắm chặt.

Người phụ nữ dường như đã tỉnh, mắt vẫn tuôn lệ. Người run lên.

-Em sợ Min sẽ không chịu được, nó sẽ bỏ em đi. Sao ông trời lại đối xử với nó tàn nhẫn đến vậy, ba lần bảy lượt đều muốn cướp nó đi. Ông trời ác lắm...

Người đàn ông vỗ nhẹ vai bà:

-Ông trời có lần nào cướp được nó đâu. Lần này cũng vậy, nó sẽ an toàn trở về với chúng ta.. Bình tĩnh nào.

Người thanh niên quay lại nhìn người phụ nữ, rồi bước đến nắm lấy tay bà:

-Mẹ đừng lo lắng quá. Con cũng tin Min sẽ bình an thôi..

-Hoàng Anh...mẹ xin lỗi..-người phụ nữ hít hơi sâu, giọng run bật. Bà đau khổ vuốt lấy khuôn mặt người thanh niên. Nước mắt rơi lã chã.

-Mẹ không có lỗi. Mẹ là ân nhân, mẹ là mẹ con.. Gọi con là Kat. Cái tên Hoàng Anh ấy đừng bao giờ nhắc tới nữa.

-Mẹ...-Người phụ nữ khóc thành tiếng, ôm chầm lấy Kat. Anh vỗ vỗ lưng mẹ trấn tĩnh.-Ừm là mẹ của hai đứa..

Ken theo dõi toàn bộ những hành động lạ thường của người thanh niên với người phụ nữ. Họ là mẹ con thì sao phải thoát lên những điều chẳng có nghĩa gì như thế?

“Mẹ ừm là mẹ của hai đứa.”

Gia đình của Min thực sự đang giấu giếm chuyện gì đó...

-Hai bác và anh Kat đã đến rồi ạ. Sao mấy người không vào phòng mà lại ngồi đây thế này?—Kim từ xa chạy tới, trên tay xách túi đồ dùng cá nhân.

-Min đang cấp cứu ở trong.-Người đàn ông mặt trầm xuống, giọng vẻ nao nê.

Kim vẻ hốt hoảng, đưa mắt sang phía Ken, hỏi dồn:

-Min sao lại cấp cứu? Bác sĩ bảo Min không có vấn đề gì mà. Hải Minh còn nói Min chỉ hôn mê mấy ngày sẽ tỉnh. Sao giờ lại cấp cứu? Ken, cậu ở lại trông Min cơ mà!

Ba người đổ dồn ánh nhìn vào Ken. Ánh mắt họ muôn phần khó hiểu nhìn Ken.

Ken lúc này mới lên tiếng:

-Tôi không biết!

Kim bật khóc, người dựa vào tường rồi trượt xuống. Mặt thất thờ.

-Cậu là gì với Min?—người đàn ông cất giọng hỏi Ken.

-Cháu là...bạn cùng lớp với Min..-Ken đứng dậy cúi đầu chào gặp người. Bạn? Hình như cậu đã nói với Min hai người chẳng là gì của nhau. Giờ thì là bạn rồi sao?

-Ừ, cảm ơn cháu đã đến thăm nó. Nhưng cháu có thể nói cho ta biết nó sao phải cấp cứu không?

-Min có gào hét cái gì đó rồi lịm đi. Nhịp tim hỗn loạn và chậm dần.

-Nó gào thét? Cháu có nghe rõ không?

Ken lắc đầu.

Người phụ nữ và người đàn ông đưa mắt nhìn nhau. Họ đang lo sợ.

Kat đứng lặng, ánh mắt anh tối đi. Ngón tay siết chặt.

Thái độ của ba người họ khiến Ken càng thêm nghi ngờ...

Cạch!

Cả năm người đều quay về phía cánh cửa vừa được mở ra. Hồi hộp, lo lắng.

Ông bác sĩ già đeo kính thở nhẹ nhõm, mỉm cười:

-Con bé không sao rồi! Mọi người yên tâm đi, nó sẽ mau tỉnh lại.-rồi ông bước đi.

-Cảm ơn bác sĩ!-5 người cúi đầu. Vị bác sĩ ngoảnh lại, gật đầu tỏ ý cứu người là trách nhiệm của chúng tôi rồi bước tiếp.

-Vào thăm con thôi em.

Họ nhanh chóng vào phòng Min đang nằm. Riêng Ken, cậu đuổi theo bác sĩ. Cậu có nhiều điều muốn hỏi ông ấy.

-Cậu ngồi đi!-Vị bác sĩ đưa tay lịch sự mời ngồi.

Ken ngồi đối diện ông, hỏi luôn vào vấn đề:

-Chẳng phải vết thương của Min không ảnh hưởng đến tính mạng sao giờ cậu ấy lại phải cấp cứu?

-Việc đó hả?-vị bác sĩ nâng kính, lắc đầu-Tôi cũng chưa tìm ra nguyên nhân đó. Đúng là vết thương của cô bé ấy không nghiêm trọng đến nỗi phải dẫn đến chết người. Có thể nguyên nhân không ở vết thương mà ở trong lòng cô bé ấy.

-Thế là sao?

-Chúng tôi đã kiểm tra lại toàn bộ vết thương vùng đầu nhưng không thấy có dấu hiệu xấu nào xuất hiện. Cậu có nói cô bé ấy gào thét rất nhiều câu vô nghĩa phải không?

-Đúng vậy thưa bác sĩ!

-Tôi nghĩ vấn đề nằm ở giấc mơ mà cô ấy trải qua. Đừng tưởng những giấc mơ ấy không thể giết được người, nhiều khi nó chính là hung thủ vô hình sát hại mình. Cô bé chắc chắn đã gặp ác mộng nên mới trở nên như vậy.

-Ác mộng?

-Đúng vậy. Có lẽ quá khứ của cô nhóc đã gặp quá nhiều biến cố đau đớn. Kí ức ngày ấy tìm về trong mỗi giấc ngủ. Tôi đã kiểm tra và biết được vùng đầu của cô bé trước đó cũng đã gặp phải chấn thương nào đó, hừm...cô bé đã từng xảy ra tai nạn làm ảnh hưởng đến vùng đầu..

-Quá khứ? Cô ấy bị mất trí nhớ sao bác sĩ?

-Ừ, nhưng không hẳn là toàn bộ..

-Ý của ông là Min đã mất đi vùng kí ức đau thương nhất?

Ông bác sĩ nghiêm nghị gật đầu, nói tiếp:—cậu nói không sai. Cô nhóc nhờ có tai nạn ấy mà có thể sống vui vẻ đến bây giờ. Nói thực nếu não cô ấy không bị tổn thương mà mất đi một phần kí ức thì có lẽ cô ấy sẽ sống trầm cảm cả cuộc đời....

Người cậu cứng ngắc, cổ họng nghẹn lại.. Cậu vừa biết được điều gì thế này? Cậu đã lơ mơ hiểu ra...

Những bí mật được che giấu... Những hành động khác lạ của gia đình Min...

Sự thật dần được phơi bày... Min là ai?

Quá khứ đau thương ấy là gì? Nước mắt và máu một lần nữa sẽ lập lại?....

Với anh, em là quá khứ... Với em, anh là hiện tại...

Hiện tại và quá khứ... Là quãng đường bao xa?

Cơ thể tôi lúc này khá là mệt mỏi, cảm giác như có mấy cái cùm nặng trĩu đeo vào hai chân hai tay. Toàn thân cứng nhắc như bị đóng đinh một chỗ. Ôi, còn đầu thì đau như búa bổ.

Ôi, tôi muốn chết! Đau không chịu được...

Có cái gì đó chiếu thẳng vào mắt, khó chịu quá... Chắc là Kim nghịch ngợm trên tôi đây mà.

Hừ, để yên cho tớ ngủ tí đi. Tớ đang rất buồn ngủ đấy. Á à, vẫn cố tình chiếu đèn vào tớ, cậu chết chắc. Hừ. Hừ.

Và thế là tôi mở mắt...

Nhưng người tôi thấy chẳng phải là Kim. Cái vật thể ngúc nga ngúc ngắc trước mắt chính là khuôn mặt phóng đại của tên Huy Phong. Gần thật gần.

Mắt tôi suýt nổ đom đóm khi cổ kéo đồng tử to ra để có thể hội tụ với ánh mắt cũng to không kém của Huy Phong. Ax, hóa ra cái chói mắt ban nãy là ánh mắt sáng vàng vạc của anh ta.

Hắn ta bỗng dừng cười ngoác miệng, la lên đầy vui sướng:

-Min tỉnh rồi! Nhóc ấy mở mắt nhìn tôi này.

Nói thật, nếu hai tay không bị tê mỏi thì tôi đã bịt chặt tai lại rồi. Mà tỉnh lại?

Tôi xảy ra chuyện gì sao? Đầu tôi bắt đầu tua lại cái cảnh chú cún và cô bé tóc bím...

Mắt tôi tái mét, mắt đảo đảo liên tục... Ôi trời...tôi đang ở trong bệnh viện...

Thiệt tình, tôi muốn bật ngay dậy, đu vào cửa sổ mà hét lên rằng: BỆNH VIỆN ƠI, MÀY ĐÚNG LÀ TRI KỶ CỦA TAO!!!

-SAO?! MIN TỈNH RỒI À?—Cái giọng này của anh Kat là 100%.

Tôi nhấp nháy mắt.—anh không thể nói nhỏ hơn được hả?

-hì, anh vui quá. Ôi, anh tưởng em sẽ ngủ thêm mấy năm nữa thì toi.

Tôi nhăn mặt:

-Anh ơi, em muốn về nhà. Em sợ nơi này lắm rồi.

-Về làm sao được. Em phải tĩnh dưỡng mấy hôm nữa.

-Ừ ừ, em không chịu đâu. Em muốn về nhà...

-Đã bảo không là không mà.—anh ấy bắt đầu bực.

Tôi mặt ỉu xiu. Bên cạnh Huy Phong cũng huà vào cùng anh Kat.

-Anh em nói đúng đấy. Em bị thương nặng nên chịu khó nằm yên một chỗ vài ngày nữa.

Tôi gắt lên:

-Ai cần anh quan tâm? Đây là việc của tôi.

-Lạ nhỉ? Anh cứ thích quan tâm thế mới buồn cười chứ.

-Anh...hử...—tôi tức nghẹn.

-Ăn táo không em?—Huy Phong dỗ ngọt. Tay đưa miếng táo ra trước mặt tôi.

-Không thèm!—tôi bĩu môi. Mặc dù miệng cứ nuốt nước miếng suốt.

-Nghĩa là thèm mà không dám ăn á?—Huy Phong cười khì, cố tình chọc tức tôi.

Tôi nổi quạu, quay mặt đi hướng khác.

-Chú thông cảm, đưa em anh nó hay tự kỉ thế đấy!

-Vâng, em biết mà.

Tôi tức sôi máu. Ở bên, hai tên chết tiệt cố tình châm chọc tôi. Đĩa táo thơm ngọt vốn là dành cho tôi thế mà giờ đã hết nhẫn vào hai cái mồm đang ngoang ngoác kia.

Trời đất quỷ thần ơi, sao con vừa mới tỉnh dậy mà đã bị ăn hiếp bởi ông anh trai và tên sao chổi đáng ghét ấy vậy trời???

Những ngày sau đó tôi luôn phải chịu đựng sáng sáng chiều chiều có hai cái loa phát thanh cặp kè bên cạnh. Nào là buổi sáng tên Huy Phong sẽ ở đây ca mấy bài “nhớ em quá đi mất!” hay là “anh ăn không ngon, ngủ không yên vì em đấy!”, buổi chiều Kim sẽ kể tai tôi thủ thỉ mấy loại nhạc Hàn Quốc mới xuất lò hoặc là một bộ phim tình cảm sụt sướt mướt nào đó.

Túm tóm lại: tôi không thích nghe phát thanh nữa!

25. Chương 25

Hiện tại mắt tôi đang to tròn như hai hòn bi. Tại sao ư? Hắc, bên cạnh tôi là Ken... Nhưng điều đáng nói ở đây là: CẬU ẤY TỰ TAY NẤU CHÁO CHO TÔI. (thực sự tôi đang sốc nặng trước việc này hắc hắc).

-Cậu tỉnh rồi hả? Dậy ăn chút cháo tôi mang đến này!

Ken cười! Ối mẹ ơi, tôi suýt xỉu. Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hay sao mà Ken lại đối xử không còn lạnh lùng với tôi nữa chứ? Hay là tôi đang mơ? Ủầy, là mơ rồi... Đập đầu vào gối cho tỉnh thôi.

-Cậu bị sao à? Sao thộn mặt ra thế kia?—Ken lại cắt lời.

Tôi cười không ra cười, mặt ngẩn cùn ra.

-Không sao không sao. Mình hơi bị choáng thôi.

-Ừ, Đập đầu mạnh như thế không choáng mới lạ!

Hình như cậu ấy hiểu lầm ý tôi thì phải? Ý tôi là tôi đang choáng vì thái độ của cậu ấy cơ.

-Là cậu tự nấu đấy hả?—tôi chỉ chỉ vào cặp lồng cháo hành.

Ken cười tự đắc—Ừ, tất nhiên là tôi nấu rồi.

Tôi cảm động suýt phát khóc. Cậu ấy đã vì tôi mà xông pha xuống cái nơi chẳng dành ột thiếu gia như cậu ta sao?

-Lần trước tôi ốm, cậu nấu cho tôi. Giờ đến lượt cậu thì tôi cũng nên làm cái gì đó để trả chứ!

-Mà hôm nay cậu bị sốt à?—tôi hỏi câu rõ hấp. Nhưng chỉ có sốt thì Ken mới nhẹ nhàng với tôi như vậy chứ.

Ken cau mày—Tôi chẳng sốt. Tôi nghĩ tôi nên quan tâm cậu như cậu quan tâm tôi thôi.

Ken múc cháo ra bát đưa cho tôi. Tôi vụng về suýt làm đổ. Nóng mà, chân tay tôi cũng đang đau nhức nữa.

-Thôi, để tôi bón cho cậu. Lóng ngóng như thế nhỡ bỏng chết!

Tim tôi suýt nữa văng ra ngoài. Nhịp tim như bị kích điện đập bùm bụp như tiếng trống. Ồi, đã thế từ suốt giờ Ken cứ cười suốt làm người tôi nóng bừng lên. Oimeoi, có lẽ tôi sắp phát điên!

-Há miệng ra nào? Tôi thối nguội rồi.

Tôi như người máy được lập trình sẵn, ngơ ngơ nghe theo lời Ken trong khi đó hồn bay mất ở phương nào rồi.

-Đừng nhìn chăm chăm vào tôi như thế chứ. Tôi không phải người ngoài hành tinh đâu.

Ừ, cậu không phải người ngoài hành tinh. Nhưng cậu như một thiên thạch nào đó rơi xuống trái đất, nhấn chìm tôi, nhấn chìm trái tim tôi.

Tôi im lặng, mắt lảng lảng nhìn xuống tấm ga trắng.

Trắng?

Tôi nhớ tôi đã có một giấc mơ lạ có màu trắng nhưng lại chẳng nhớ mình mơ những gì. Nó xuất hiện rồi lại vụt mất không để lại một chút dấu vết. Nó thôi thúc tôi phải kiếm tìm..

-Tớ hỏi cậu một câu, hãy trả lời tớ thật lòng nhé!—tôi ngẩng lên nhìn Ken. Ken lưỡng lự rồi gật đầu.

-Lần trước khi tớ nằm viện, cậu đã đến nắm tay tớ phải không? Cậu đã gọi tớ phải không? À, còn lần tớ bị ngất sau trường cũng là cậu bế tớ vào phòng y tế phải không?

-Một câu của cậu hơi dài đấy!

-Cậu trả lời tớ đi. Đừng lảng tránh nữa. Tớ...tớ rất khó chịu khi những thắc mắc bấy lâu nay cứ vờn trong óc mà chẳng thể nào biết được đáp án, tớ muốn có lời giải. Hãy nói với tớ đi!

-Cậu quan tâm đến việc đó nhiều đến thế sao?

Làm sao không quan tâm cho được trong khi Ken là người mà tôi luôn kỳ vọng nhất...là người mà trong tim tôi đặc biệt quan tâm nhất...

-Phải, tớ muốn quan tâm. Tớ muốn biết.

Ken đặt lại bát cháo xuống bàn. Bàn tay lướt nhẹ trên mái tóc tôi rồi trượt xuống má. Cậu ấy gật đầu.

-Phải, chính tôi là người mà cậu đang nói đến.

Tôi khóc. Buồn cười thật, tôi đang vui cơ mà, sao nước mắt cứ chảy ra nhiều thế. Ừm...nước mắt ấy không mặn đắng mà mang vị ngọt...

-Sao cậu lại toàn bỏ đi thế? Sao cậu không đợi tớ tỉnh dậy chứ? Cậu cứu tớ mà cứ tỏ ra dửng dưng là thế nào?

-Này đừng khóc nữa, cậu y như trẻ con ý. Dễ khóc quá!—Ken hốt hoảng lau nước mắt cho tôi. Nhưng tôi vẫn cứ oa oa lên. Hừ, cậu làm tim tôi vỡ rồi...

-Ừ, Tớ trẻ con, trước kia cậu cũng từng nói tớ như thế mà.

-Vậy hả? Thôi nín đi. Từ nay tôi sẽ không gọi cậu là trẻ con nữa. Được chưa?

-...—Tôi sực sật chấm nước mắt. Nước mắt cạn dần.

Bàn tay Ken áp vào má tôi rồi vuốt nhẹ khoé mắt. Mặt tôi đỏ bừng, trong lồng ngực chẳng thể xác định được vị trí của tim nữa. Nó nhảy mất tiêu đâu rồi.

-Cậu đã có khi nào thích tớ chưa?

Bàn tay Ken khựng lại rồi rời khỏi má tôi. Ken thở dài.

-Tôi nghĩ là có.

Tôi vui sướng, hỏi tiếp.

-Vậy cậu có chấp nhận tớ không?

-Chuyện này.... Min, cậu thích tôi nhiều đến thế sao?

Ken vặn ngược câu hỏi. Tôi lúng túng. Tôi là con gái cũng phải biết xấu hổ chứ! Hỏi thẳng tôi như thế này...

Nhưng tôi biết nếu không nói rõ điều ấy tôi sẽ chẳng còn cơ hội nào..

Tôi nên nói thật lòng mình..

-Không phải là thích mà là yêu...

Ken ngơ ngàng trước câu trả lời của tôi. Cậu ấy im lặng, hướng mắt ra cửa sổ. Trông cậu ấy lặng và buồn buồn. Tôi mím môi. Lòng nhẹ hẫng đi. Tôi vừa thổ lộ tình cảm của mình cho cậu ấy...

Tôi vừa tỏ tình...

Dường như đã thất bại...

Tôi kìm lòng để không khóc lên...

Hừm...thất tình...

Phải, tôi thất tình..

Cậu ấy im lặng là không chấp nhận tôi..

Tôi biết và tim lặng thình... Có một chút hẫng nhẹ... Nhưng đau nhiều..

Ken nhìn về phía tôi, ánh mắt cậu ấy thật ấm áp. Có một sự lạ trong mắt cậu ấy.

Rồi, cậu ấy mấp máy môi..

-Nhưng tôi chỉ thích chứ chưa yêu cậu.. Tôi sẽ cố gắng.. Cậu hãy cho tôi thêm thời gian để yêu cậu..đến khi..yêu hơn cả bản thân mình..

Phải nói tôi đã sung sướng và bất ngờ như thế nào. Tôi cười... Ken cũng cười...

Bên ngoài, những sợi nắng hiem hoi của mùa đông đã đến đậu bên bậu cửa...

Tôi nghe thấy nắng đang cười...

Bố mẹ tôi ngày ngày thay nhau trông tôi. Anh Kat sau vài ngày nghỉ vì việc của tôi cũng đã đi làm trở lại. Tôi cũng đã khỏe hơn. Kim bảo đã xin phép lên thầy hiệu trưởng cho tôi nghỉ học, nghe Kim nói thầy hiệu trưởng cho phép tôi không phải học lại lớp 11 vì nghỉ quá số buổi quy định. Tôi cũng yên tâm nằm dài trong bệnh viện.

Hôm trước cô nhóc tên Bông có đến thăm và cảm ơn tôi. Cũng may bé cũng chỉ bị xây xước nhẹ. Tôi ra dáng người lớn dặn dò bé phải cẩn thận khi đi lại trên đường, gặp chuyện gì xấu phải nhờ người lớn giúp đỡ. Tất nhiên là bé gật đầu lia lịa, mà còn tặng tôi hân một bó hoa hồng thơm ngát.

-Xem này, Mai Thư đến thăm em này!

Tôi sực tỉnh khi cánh cửa phòng bệnh mở ra và kèm theo khuôn mặt của anh Kat.

Anh đứng lệch sang một bên, từ sau lưng một cô gái bước lên.

Vẫn mái tóc xoăn uốn cầu kì, bộ váy đỏ lòe loẹt ôm sát lấy người, ngoài ra trên người còn khoác thêm một chiếc áo lông điệu đà. Đôi guốc cao gót vỗ tiếng bộp bộp xuống nền, hình ảnh hiện ra hết sức quyến rũ. Tôi nên tặng cho cô ta cái danh hiệu kiều nữ thời đại mới.

Đây chính là một ví dụ điển hình cho phong cách “thời trang không thời tiết” đây mà.

Nhìn chị ta mà tôi rét run cả lên..

-Chào Min. Bạn quá nên chị không đến thăm em được, đợi mãi mới có ngày rảnh việc . Em thông cảm cho chị nha.

Hứ, tôi đâu có mong chị đến! Làm phách!

-Tôi đâu có trách chị!

-Thế thì chị vui quá. Á chị có mua ít hoa quả và bánh kem mà em thích đến này.—chị ta hớn hở đặt túi quà xuống sau đó chạy lại khoác tay anh Kat.

Đầu tôi bắt đầu bốc hỏa trước cảnh táo bạo của chị ta. Dám sàm sỡ anh trai tôi à? Có bỏ tay ra ngay không thì bảo?

Tôi lườm lườm ra dấu cho anh Kat đứng cách chị ta ra, càng xa càng tốt. Nhưng nào đâu, ông ấy hiểu lầm thành tôi ghen ăn tức ở với ông anh trai vừa thoát kiếp F.A, được thể ông ấy tí tởn luôn với Mai Thư. Cười rách cả miệng.

-Em thật chu đáo. Nhớ được cả sở thích của con bé.

Tôi nghiêng răng chéo chéo. Mai Thư mặt đo đỏ làm bộ cúi xuống ngại ngùng.

-Không có gì đâu anh. Tính em là thế mà. Em luôn quan tâm đến cô nhóc này mà.

26. Chương 26

Tôi phát ớn, quần chần thật chặt. Bà này mà còn phát biểu thêm câu sên sến nào nữa là tôi đồng thành đá luôn chứ chẳng đùa. Haizz...sao GIÓ lớn quá vậy ta?

-Min có ăn bánh ngay bây giờ không để chị mở cho.

-Mẹ em từ bé đến giờ vẫn nhắc em là ăn nhiều đồ ngọt sẽ bị sâu răng. Ăn nhiều chất béo quá sẽ không tốt.—tôi đắc chí chơi đùa Mai Thư. Nhưng không ngờ chị ta vẫn mặt dày lôi hoa quả ra gọt. Miệng dẻo như kẹo:

-Thế thì ăn hoa quả cho nhiều vitamin. Mẹ em chắc không dạy là ăn hoa quả sẽ không tốt chứ?

Tôi cười nhạt trước vẻ đắc chí của Mai Thanh—Mẹ em không dạy nhưng bố em bảo không nên ăn những đồ không rõ xuất xứ rõ ràng.

Mai Thư tức đến tím mặt nhưng vẫn tươi cười—Không phải lo đâu, hoa quả này chính tay chị chọn ở trong siêu thị đấy. Có xuất xứ rõ ràng đấy!

Chính tay chị chọn thì tôi mới lo đấy! Tôi không phải khờ khạo như Bạch Tuyết dễ dàng ăn quả táo đỏ của bà phù thủy đâu. Đồ của phù thủy tốt nhất không nên động vào và tuyệt đối không được khuấy phục trước sự quyến rũ của nó. Thứ gì càng hoàn mỹ thứ đó có độc.

-Thời buổi bây giờ ung thư đầy ra đấy. Em chẳng dám ăn đâu. Chị không biết rằng chúng tươi ngon được như vậy là dùng chất bảo quản à?

Mai Thư cứng họng, tịt ngóm. Tay chị ta thoăn thoắt dọn lại đồ vào túi, giọng gằn nhẹ:

-Thế em muốn ăn gì để chị đi mua?

-Em chẳng dám phiền chị đâu. Em giờ chẳng muốn ăn gì cả, chỉ muốn hít chút không khí trong lành thôi.

-Đỡ chị dìu em ra ngoài hít không khí vậy?—Mai Thư nhếch miệng. Giờ thì lộ rõ bản chất rồi nhá. Chỉ tiếc anh Kat không thể thấy được bộ mặt thật của cô ta.

-Không cần đâu chị, em muốn nằm trong phòng này thôi. Đông người quá nên hơi khó thở mà thôi.

Có lẽ chị ta cũng hiểu ra mình là người dư thừa rồi chứ? Tôi đã cố tình nói bóng nói gió rồi mà.

-Anh Kat có lẽ chúng ta nên về cho Min nghỉ ngơi. Con bé mệt rồi. Nó đang đuổi khéo chúng ta đấy!—Mai Thư cười giả tạo rồi lôi tay anh Kat ý muốn về.

Tôi tức điên. Hận là không thể chạy ra giằng anh Kat ra khỏi tay chị ta.

-Em mệt rồi à?—anh Kat quan tâm hỏi.

-Em...cũng hơi khó thở thôi. Nếu bớt đi một người thì em sẽ dễ thở hơn.

Tôi nhấn mạnh từ “một người” để cho chị ta đỡ nhầm lẫn thành “chúng ta” như khi nãy.

Anh Kat cũng chẳng tăng thêm tý IQ nào chỉ đứng phỗng ra đấy. Mặt ngơ ngơ.

Đúng là gốc hết thuốc chữa!

-Vậy em nghỉ đi. Anh sẽ đưa Mai Thư về công ty. Nếu em còn khó thở thì anh sẽ gọi bác sĩ.

-Không cần đâu! Anh đi đi!—bất lực trước IQ thấp tẹt của anh Kat, tôi xua tay. Anh về luôn đi kéo em lại tức hộc máu mồm vì anh mất.

-Này đưa tôi, đưa tôi cầm cho.—có tiếng người xì xào ở phía ngoài. Qua giọng nói tôi có thể nhận ra đó là Mỹ Thanh.

-Cậu có im ngay cái loa rè đi không thì bảo? Mìn đang ngủ thì sao?—có tiếng người con trai bực bội quát lên. Haizz đó là tiếng của Huy Phong.

-Ngủ gì giờ này nữa. Ngủ đến giờ này thì khác gì heo.

-Cậu...ừm...heo còn xinh hơn cậu.

-Cậu có..muốn..như lần trước không?

-Này, cậu không được giở trò. Đây là nơi công cộng nhá! Á, buồn..đừng...ha ha..

-Cho cậu chết này, chết này...

Thoáng chốc đôi trai tài gái sắc cũng xuất hiện trước mặt tôi. Mỹ Thanh tinh nghịch chọc véo eo Huy Phong. Còn Huy Phong tỏ rõ sự đau khổ không nói thành lời trên mặt. Mặt hấn cau lại nhưng miệng cứ nhe ra để...khoe răng.

Ôi, hai ông bà này hồn nhiên đi thăm người bệnh mà không để ý là người bệnh cực kỳ thấy không thoải mái gì hết à?

Oái, mà Mỹ Thanh chuyển sang “bồ kết” Huy Phong rồi sao? Ái chà, hai anh chị phát triển nhanh gớm.. Tôi đang ghen tị lắm đây...

-Này, hai người vui vẻ nhỉ?—tôi gây chú ý.

Đến giờ hai anh chị mới chú ý đến tôi. Mỹ Thanh trước còn đang cười giờ nhìn thấy tôi thì im bặt. Mặt biến sắc.

Huy Phong hớn hở kéo Mỹ Thanh vào đứng đối diện với anh Kat, cúi đầu rất lịch sự.

-Chào anh! Hôm nay anh không phải đến công ty à?

-Không. Anh được phép nghỉ tự do mà!

-Vậy cô gái này là ai vậy?—Huy Phong hướng đến Mai Thư.

-À, chị là Thư, đồng nghiệp của anh Kat.—Mai Thư cười hớn hở.—còn em chắc là bạn trai của Mìn hả?

-Chị quan tâm hơi quá rồi đấy!

Tôi chen lời của Huy Phong.

Huy Phong làm sao có thể là bạn trai tôi được chứ? Mai Thư chẳng có mắt nhìn người gì cả, cái tên biến thái ấy chỉ phù hợp với Mỹ Thanh thôi.

-Nếu không là bạn trai của Mìn thì ắt hẳn là bạn trai của cô bé xinh đẹp này rồi.—Mai Thư mặt dày chỉ sang phía Mỹ Thanh.

-Ồ, chị...

-Vâng, cậu ấy là bạn trai của tôi!

Quả là tin sốt dẻo. Tôi đoán trúng phóc. Hai người ấy đang yêu nhau. Ha ha. Tôi bỗng nhận ra rằng tôi chính là chất xúc tác cho đôi tình nhân trẻ. Nếu không có tôi..làm sao hai người đó có thể gắn bó, cặp kè bên nhau được? Nếu không có tôi thì làm sao mà họ lại có cơ hội “giao lưu” vô mồm nhiều như thế?

Nói chung, tôi chẳng khác nào khắc tinh của đôi bạn trẻ!

Không khí cứ im lặng suốt này giờ sau lời tuyên bố hùng hồn của Mỹ Thanh. Huy Phong đứng trơ như tượng. Mai Thư cười về đắc chí.

Sao tôi còn cảm thấy sát khí dày đặc trong phòng nhỉ?

Liếc qua liếc lại, tôi để ý anh trai tôi nhìn Mỹ Thanh rất lạ. Có cái gì đó tức giận thì phải, nhưng mà tức giận cái gì chứ?

OMG! Chẳng lẽ tình tay ba...

Haizz...mệt rồi đây... Sao cứ chọn yêu cùng một người làm gì cho khổ chứ?

-Thôi, hai em ở lại chơi với Min nhé. Anh chị phải về Công ty rồi.—Mai Thư ẻo lả, kéo tay anh Kat thân mật rời đi. Cái cảnh đó thật sự rất nhức mắt...

-Em tự đến công ty một mình nhé! Xin lỗi, anh có việc nên không thể đưa em đi được.—Anh gỡ tay Mai Thư đang khoác tay mình ra. Mặt tỏ vẻ ái ngại.

Cô tỏ rõ vẻ tiếc nuối—VẬY Ạ? Thế em đến công ty trước nhé! Bye anh.

-Ừ, Chào em!

Cô quay đi. Môi nhếch lên. Khóe mắt kéo lên đường cong sắc bén.—Rồi có ngày anh sẽ thuộc về em!

Anh đứng đấy nhìn khuất bóng cô rồi chạy ngược lại về phía phòng mình vừa bước ra. Nhưng đâu biết có ánh mắt nào đó hướng theo bước chân mình. Cái bóng từ xa ngược lên, răng nghiến chặt, những ngón tay bầu chặt vào da thịt. Người run lên vì giận dữ.

“Hóa ra anh thích con bé đó! Cứ chờ xem, Hoàng Anh nhất định phải là của Mai Thư!”

Ngày từ khi Mỹ Thanh bước vào cô đã để ý ánh mắt của anh rất khác. Nhất là lúc Mỹ Thanh cười với Huy Phong, người anh run lên. Cô gần anh nên cô nhận ra hết. Cô hỏi dò nhưng ngờ đâu Mỹ Thanh lại nhận Huy Phong làm bạn trai. Cô đắc chí nhưng rồi cô vội nhận ra anh đang ghen với thằng nhóc kia, điều đó thể hiện hết qua đôi bàn tay anh đang bóp nát tay cô. Anh ghen nên mất đi lý trí, chẳng để ý gì đến bàn tay cô đang chịu đau vì anh. Cô vội vàng lôi anh đi, kéo anh về thực tại.

Giờ thì sao? Anh bỏ rơi cô, chạy về phía con nhỏ kia.. Được rồi, cô thua lần này nhưng sẽ thắng lần khác...

Cô phải có được anh bằng bất cứ giá nào!

-Sao anh lại ở đây vậy?

Mỹ Thanh giật bản mình khi có bóng người từ đâu nhảy ra chặn đường cô. Làm cô hết cả hồn. May mà đó là người cô quen biết, tên Kat sao chối.

Cô lấy lý do mệt người để bỏ về. Min có vẻ nghi ngờ nhưng cũng tươi cười gật đầu. Min có bảo Huy Phong đưa cô về nhưng cô từ chối. Cô muốn ở một mình, cô muốn yên lặng...

Lòng cô sao bỗng nặng trĩu, có cái gì đấy nhức nhối trong tim.. Có cái gì đấy vừa giận vừa buồn..

Lạ quá, hôm nay sao cô lại tâm trạng vậy?

Cô nhìn chàng trai anh tú trước mặt, cô bối rối. Đáng lẽ như mọi lần thì cô thường tìm cớ để gây sự với anh ta rồi, nhưng sao giờ lại hết hứng đùa cợt nhỉ?

-Sao em lại ở ngoài này? Huy Phong đâu rồi?

Hả? Em á! Từ khi nào anh lại nhẹ nhàng với cô vậy? Mọi lần toàn tôi-cô om sòm lên cơ mà. Anh ta va đầu vào đá hay sao ý? Lại lùm.

Cô làm vẻ thản nhiên.—Tôi hơi mệt nên về. Còn Huy Phong đang ở cùng Min. Còn anh, cô bạn gái đi cùng đâu rồi?

-Bạn gái?

-Không phải sao?

-Tất nhiên là không phải rồi. Mai Thư chỉ là đồng nghiệp mà thôi.

Câu nói của anh làm lòng cô bỗng nhẹ bẫng. Có một chút vui sướng nữa..

Cô lắc đầu, tự nhủ mình hôm nay trúng phải gió rồi! Cảm xúc cứ hăm hăm dờ dờ ý.

-Anh quay lại làm gì vậy?

Anh bối rối, cười gượng.

-À, anh bỏ quên đồ nên quay lại lấy!

-Thế hả?

-Ừ!

Hai người rơi vào im lặng. Họ đứng ngoảnh ra ngoài. Không khí trở nên ngưng đọng.

Anh trầm ngâm nhìn cô. Tâm trạng anh đang rối tung hết cả lên. Từ lúc nghe thấy cô thừa nhận Huy Phong là bạn trai, lòng anh cồn cào chua xót. Anh giận cô. Anh nhếch miệng “Đúng là điên rồi, anh bị bệnh rồi!”. Chẳng rõ vì sao giận cô nữa. Chỉ biết rằng anh ghét cô tươi cười với người con trai khác, ghét cách cô phớt lờ anh. Từ lúc nào mà trong đầu anh, hình ảnh của cô lại khắc sâu đến thế?

Cô cá tính, anh thích tính cách ấy nhưng không hiểu sao anh lại cứ thích chê bai, gây sự chú ý với cô. Một hôm nào đó ngồi làm việc, anh bỗng dưng nghĩ về cô. Anh cười rồi phát hiện ra mình thấy nhớ cô.

-Thế anh vào lấy đồ đi. Tôi đi trước đây.—cô cười gượng. Bước chân lướt qua anh rất nhanh.

Anh ngoảnh lại thu bóng dáng cô vào đôi mắt cà phê đầy ám áp.

Hừm..anh có mang gì lên phòng Min đâu mà quên. Anh bỏ Mai Thư chạy lên đây để làm gì chứ?

Để nhìn thấy cô? Để chứng thực mối quan hệ giữa cô và Huy Phong?

Nực cười, anh chẳng rõ mục đích của mình nữa...

Anh cười một mình..

Có một sự hăm nhẹ trong tim!

Cháp 26.

Em dù biết..dẫu có vẽ nữa thì hai đường thẳng song song vẫn chẳng thể cắt nhau...

Nhưng sao em vẫn ngu ngơ tự vẽ tiếp..anh một đường..em một đường...

Sẽ vẽ tiếp đến một ngày nào đó chúng trùng phùng...

Quan hệ giữa tôi và Ken cũng đã có những bước tiến, tuy chậm nhưng an toàn. Ken thường đến thăm tôi, thường kể chuyện cười cho tôi nghe. Không ngờ cậu ấy là con người hài hước đến vậy. Cậu ấy đeo nhiều lớp mặt nạ quá, tôi dường như đã lột bỏ từng chiếc một, tôi muốn cậu ấy trở về là chính mình, trở lại là Ken hóm hỉnh, biết quan tâm đến người khác.

Tôi ngồi nghịch nghịch mấy con cá vàng trong chiếc bình kính mà hôm trước Hải Minh mang tặng tôi. Anh nói có nó tôi sẽ bớt buồn. Đúng thật, tôi đang rất phấn khích khi ngồi chọc chúng đây. Chúng bơi loạn xạ mỗi khi tôi nhúng tay xuống tóm lấy chúng. Tôi ngồi cười khanh khách với cái bình cá, mấy chị y tá chỉ biết lắc đầu, nhiều khi còn hướng ánh mắt ái ngại về phía tôi. Không phải họ nghĩ tôi bị tâm thần sau khi bị đập đầu xuống đất đấy chứ?

-Cậu còn nghịch chúng như thế thì chúng sẽ chết đấy!

Tôi giật bản mình. Hoá ra là Ken.

-Chết thật hả?

-Ừ!

Tôi rút tay khỏi bình, cười ngu.—Tớ không biết điều đó.

-Haizz..xem ra sau vụ tai nạn, đầu óc cậu có chút vấn đề rồi!

Tôi lườm Ken. Ken nói tiếp:

-Cậu đi rửa tay đi, để thế bẩn lắm đó!

-Ừ!

Tôi lững thững lao vào phòng vệ sinh. Đấy, tôi khoẻ như thế này mà bác sĩ nhất quyết không cho tôi xuất viện là thế nào?

Khi tôi bước ra thì Ken đang sắp bữa trưa cho tôi. Oài, toàn món ngon. Bụng tôi có dấu hiệu nhảy tung tung lên cả lũ rồi.

Ken ngược lên rồi móc tay với tôi—Ăn thôi. Cậu chắc đói rồi hả?

-Ừm.

Tôi bước đến ngồi xuống mép giường, nhận lấy bát cơm từ Ken.

-Cậu ăn chưa? Ăn cùng tớ luôn.

-Tôi ăn rồi. Cậu ăn đi.

-Ừ.

Tôi lẳng lặng ăn còn Ken im lặng nhìn tôi. Thật xấu hổ quá đi, cậu ấy cứ nhìn thế này thì bảo sao tôi nuốt được chứ?

-Này, tên thật của cậu là Min hả?

Câu hỏi lạ của Ken làm tôi ngừng đùa. Tôi không hiểu cái vấn đề của Ken đang nói đến.

-Cậu bảo sao cơ?

-Tên thật của cậu là Min?

-Ừ! Tên đầy đủ của tớ là Hà Linh Min.

27. Chương 27

-Hà Linh Min? Tên nửa Việt nửa Tây huh?

-Nhưng nó nghe hay mà!

-Thế còn anh Kat?

-Hừm....tên đầy đủ của anh ấy là Kat Hà. Nghe thấy không thuận tai cho lắm nhỉ? Mà hình như anh ấy đã từng đổi tên rồi.

-Đổi tên sao? Vậy tên thật của anh trai cậu là gì?

-Tớ có hỏi rồi nhưng anh ấy nhất quyết không nói. Nhiều khi tớ cũng tự thắc mắc vì sao anh ấy lại giấu tớ, chỉ là một cái tên thôi mà. Mang tiếng anh em ruột mà đến cái tên khai sinh của anh mình cũng không được biết.

Ken im lặng một lúc rồi lại tiếp tục hỏi:

-Cậu không thử hỏi bố mẹ sao?

-Tớ hỏi rồi nhưng bố mẹ cũng không chịu nói. Họ bảo tên anh ấy xấu lắm, họ không muốn nhắc ra, sợ tớ lấy cớ trêu chọc anh ý!

-Cậu không cảm thấy lạ sao?

-Đúng là có hơi lạ nhưng ...mà sao cậu quan tâm đến việc này vậy?

Ken lúng túng—chỉ là tò mò thôi!

Tôi nhìn Ken chăm chú, nhìn từng biểu hiện nhỏ trên mặt cậu ấy. Mày cau lại, mi mắt kéo xuống..cậu ấy đang suy nghĩ điều gì đó thì phải?

Không nghĩ nhiều tôi quay lại đánh chén bữa trưa ngon lành.

-Cậu muốn đi hóng gió không?

Tôi sực sặc cơm trước lời Ken. Hóng gió? Trời đang lạnh rét run người mà.

-Cậu...nhưng bây giờ đang là mùa đông đấy!

Tôi thà chọn nằm giường cuộn chăn ngủ cho sướng còn hơn đi ra ngoài cho gió tạt vào người.

-Mùa đông đi hóng gió mới đặc biệt. Gió đông khác gió hè. Gió đông lạnh nhưng hấp dẫn.

-Sến nhỉ? Y như phim Hàn ý.

-Thì giờ yêu nhau rồi, phải thử chứ.

Đôi má tôi nóng bừng, tim đập thành thịch. Ừ nhỉ, Ken đang thử yêu tôi mà. Không chừng, đây sẽ là buổi hẹn hò đầu tiên của hai chúng tôi đấy.

Tôi gật đầu, đáp—Ừ, thế trốn viện hả?

Ken bật cười—Đương nhiên rồi!

Nói là trốn viện thế thôi, thực ra Ken đưa tôi đến một công viên kề sát bệnh viện. Ngày đông gió thổi dịu hiu, mảng trời không trong xanh như mùa hè, nó điểm thêm một vài sợi mây âm u. Ken đỡ tôi mặc dù tôi đã đi vững, cậu ấy bảo đứng sát nhau sẽ bớt lạnh. Hơi ẩm từ người Ken len sang người tôi, tôi hà nhẹ, những đám khói mỏng tang bay lên, từ nhỏ tôi đã thích thú với trò đó, cả lũ trẻ đua nhau nhả ra khói, chúng kháo nhau rằng làm hành động đó nhiều lần sẽ tạo thành mây. Nghĩ lại thời trẻ thơ, lòng tôi lại rạo rức lên.

Tôi được đánh thức ra khỏi những hoài niệm ấy bởi một hành động bất ngờ từ Ken. Cậu ấy nắm lấy tay tôi, ủ ấm trong túi áo của mình. Cảm giác thật ấm áp.

Ken vẫn không lên tiếng, cậu ấy quay sang tôi rồi cười nhẹ. Tôi thấy lòng mình ấm hơn, trên má rục lên những đốm hồng hồng.

Ken nói đúng, gió đông thật đặc biệt. Gió mang hơi của mùi hoa sữa thoang thoảng, gió mang mùi bánh rán thơm phức bên lề đường, gió mang mùi dịu dịu mà nâng nâng của những bông cúc thắm... Ở gió đông, người ta tìm thấy những thứ thân thuộc bị đánh mất, nay lại tìm về.

-Này, cậu có lạnh lắm không?

Ken quay sang hỏi tôi đồng thời quấn quanh cổ tôi chiếc khăn len màu sữa, tôi ngửi thấy có thoang thoảng mùi bạc hà. Những thứ gì thuộc về cậu ấy đều có mùi thơm mát, làm người ta cảm thấy khoan khoái. Tôi cười đáp lại, tay đưa lên giữ chặt chiếc khăn, trời lạnh thật đấy!

Đi lòng vòng một lúc, chúng tôi dừng lại trước một quán phở bên đường. Mỗi người một bát, húp sùm sụp no bụng. Má tôi đỏ bừng, một phần vì hơi nóng từ bát phở bốc lên, một phần là từ những ánh nhìn xung quanh. Đây là quán phở bình dân, với sự xuất hiện của Ken nó đã trở nên ồn ào hơn. Ừm...cậu ấy là thiếu gia, cậu ấy ăn mặc sang trọng, cậu ấy sẵn sàng đưa cho bà chủ quán tờ 5 trăm nghìn mà không cần lấy tiền thừa. Thỉnh thoảng trong lúc ăn, Ken lại gấp cho tôi miếng bò từ bát cậu ấy, Ken thích việc đút cho tôi ăn. Tôi có hỏi thì Ken chỉ cười tăng lơ.

-Có muốn đi đâu nữa không?

Ken hỏi tôi sau khi chúng tôi bước ra khỏi quán phở. Mặt tôi vẫn hồng lên bởi lời của cô chủ quán khi ra trả tiền:

“Hai đứa là một cặp phải không? Hai đứa đẹp đôi lắm ý. Cô bé dễ thương này, cháu thật may mắn đấy!”

Nghĩ lại, tôi lại thấy tim mình đập rộn ràng.

-Ừm...tớ muốn đi nhiều nơi lắm, hay là cậu làm giấy xuất viện cho tớ đi. Như thế tớ sẽ được đi thoải thích.

-Cậu lém lỉnh ghê. Nhưng tôi không giúp được việc ấy đâu. Cậu cứ ở thêm mấy hôm nữa để theo dõi đi đã.

-Nhưng tớ thực sự rất khỏe, tớ đi được rồi, tớ thấy cơ thể đã khỏe hơn nhiều rồi mà.

-Nhưng đầu cậu lại có vấn đề đấy!

-Đầu tớ có vấn đề sao? Tớ thấy đầu óc mình vẫn tỉnh nhạy mà.

-Tỉnh nhạy? Cậu có dám khẳng định IQ của cậu chỉ còn hai chữ số không?

-Tớ...tớ...

Tôi lấp bắp, cố tìm ra một cái cớ để thuyết phục Ken nhưng...hình như đúng là IQ của tôi rơi rụng hết rồi. Tôi ảo não than thở:

-Tớ nhớ bạn bè, nhớ trường lớp, nhớ thầy cô. Tớ nghĩ học nhiều thế này khi thi học kỳ sẽ trượt mất.

-Khỏi phải lo. Tôi sẽ dạy cậu.

-Dạy tớ á?

-Cậu đã xem bảng xếp hạng rồi phải không? Cậu có thể biết được học vấn của tôi.

-Cậu xếp nhất! Tôi quên mất.

-Thế nên cậu không phải lo, tôi sẽ bù đắp kiến thức cho cậu.

Tôi ỉu xiu vì vẫn phải nằm lại trong viện nhưng miệng cứ cười ngơ ngơ, Ken dạy tôi học đồng nghĩa với việc tôi sẽ ở cùng Ken trong một không gian yên lặng, hai người một bàn học nho nhỏ. Trí thông minh bị mất đi tí chút nhưng bù lại trí tượng tượng và chút hâm dở lại tăng vọt. Đầu óc tôi vẫn ngấm sâu trong những bộ phim lãng mạn Hàn Quốc ấy. Những câu chuyện cổ tích lại được nhật nhanh bỏ vào trong không gian mà đầu óc tôi tự thêu dệt lên.

-Cẩn thận!

Vụt!

Brừm...brừm...

Tôi bị kéo mạnh về một phía trong tích tắc. Tiếng động cơ réo lên chói tai phóng vù đi, để lại làn khói mỏng sau lưng.

Tôi giật bản mình, ngơ ngác nhìn Ken. Bên eo tôi, tay Ken ôm lấy thật chặt. Tôi nghe thấy nhịp tim hỗn loạn của Ken ở khoảng cách thật gần. Người tôi như có dòng điện cỡ lớn chạy xoẹt qua, tim rung lên mạnh mẽ. Người tôi đang rất ấm, bởi, Ken đang ôm tôi.

Có chút ngượng ngùng giữa chốn đông người, tôi vui mắt vào ngực Ken nhưng không ngờ Ken lại đẩy tôi ra, mắng té tát:

-Đầu óc cậu để đi đâu vậy hả? Đi đứng kiểu gì mà lơ đãng thế, nếu không có tôi thì có lẽ cậu lại nằm cấp cứu trong bệnh viện kia kia.

Tôi vẫn ngơ ngơ, tròn mắt nhìn Ken. Hồi lâu tôi mới hiểu tí chút và bắt đầu hồi lỗi. Thì ra trong lúc đang mơ màng tôi bước chệch xuống lòng đường và thế rồi suýt bị tông. May là Ken đã cứu tôi khỏi con mô tô phân khối ấy. Tôi rùng mình không dám nghĩ đến trường hợp ngược lại.

Tôi rút cổ trong khăn len, lững thững bước theo Ken. Lần này đã an tâm hơn khi Ken khẳng khái nắm lấy tay tôi. Có lẽ..Ken sợ tôi sẽ vụt mất, rời xa cậu ấy. Tôi an lòng khi sáng vai bên Ken-người con trai đầu tiên làm tim tôi rung động.

Đôi khi Ken lại ngoảnh lại sau lưng, ánh mắt có chút đăm chiêu, tôi thắc mắc Ken đang nhìn gì nhưng Ken chỉ lắc đầu không có gì cả rồi kéo tôi đi lòng vòng quanh khu phố.

Cuối góc phố, gã đàn ông đội mũ bảo hiểm che cả khuôn mặt ngoảnh lại, chiếu cái nhìn sắc bén đến bóng lưng cô gái nhỏ đằng xa. Gã hừ nhẹ, lời điện thoại ra gọi cho ai đó. Gã cau mày rồi khởi động xe phóng mất hút trong một con ngõ nhỏ ngoằn ngoèo.

28. Chương 28

Khi anh mỏng manh như làn khói..

Khi anh mịn mướt như màn sương...

Khi Nắng lên sương sẽ tan..và..khói sẽ biến mất..

Em phải đi tìm anh ở nơi đâu?

Ở nơi nắng đến hay nơi mưa về?

3 ngày sau tôi được xuất viện. Tôi được chào đón bằng một màn pháo giấy rực rỡ của các thành viên lớp 11A1. Bí thư Kính Cận niềm nở ôm chầm lấy tôi, lớp trưởng Minh Tiến cười thật tươi, vỗ vai tôi “Chào mừng cậu trở về, anh hùng ạ!”.

Tôi cảm động đến phát khóc, Kim hốt hoảng lau nước mắt cho tôi, miệng chẹp chẹp mấy tiếng.

Tôi trải qua một buổi học tràn ngập niềm vui và hạnh phúc. Các thầy cô tíu tít hỏi thăm tôi, thầy Toán nhìn tôi theo một con mắt khác ấm áp hơn, cô Lyn luôn mỉm cười với tôi. Cô Lyn đã hoàn toàn thay đổi tính cách dữ dằn để trở thành một cô giáo vui tính và không còn nạt bọ tôi như trước nữa. Cả trường xôn xao truyền tai nhau rằng có một anh chàng nào đó vừa ngổ lờ với cô, hoá ra tình yêu có sức mạnh lớn đến thế, nó có thể làm thay đổi cả một con người.

Tôi bỗng cảm thấy mến ngôi trường này, mến những người thầy người cô tận tụy, mến những người bạn vô cùng tốt bụng...

Nhưng tôi cũng nhận ra ánh mắt Sun nhìn tôi khác mọi lần. Ánh mắt ấy hiện ra vẻ chán ghét, căm thù tôi. Mặt cậu ta luôn cau có khi mắt tôi bỗng dừng lướt qua bàn cậu ta. Tôi không gay gắt với Sun, tôi im lặng. Tôi thật không muốn mình có kẻ thù.

Vừa dắt con xe đạp ra cổng trường thì chạm mặt Ken. Cậu ấy đứng dựa vào chiếc xe đạp thể thao, khoanh tay trước ngực, dáng vẻ như đang đợi ai đó. Tôi ngó nghiêng xung quanh, trường chỉ còn lẻ tẻ vài bạn học sinh ra vào. Ken định đợi ai nhỉ?

Chỗ tôi đứng cách chỗ Ken cũng khá xa nên tôi nghĩ Ken không thấy tôi. Tôi lẳng lặng dắt con xe đạp đã hết hơi tiến về phía Ken. Haizz chỉ tại con xe đạp ham dõ tự dừng xệt lốp hại tôi loay hoay mãi trong nhà xe và phải về cuối trường như thế này đây.(Kim đi cùng Hải Minh, bỏ mặc tôi, hắc!)

-Ê, cậu đang đợi ai à?

Nghe thấy giọng tôi, Ken mới ngẩng lên. Chắc khi nãy cậu ấy đang nghĩ vu vơ điều gì đó.

-Sao cậu ra muộn vậy?

-Xe tớ bị hết hơi. Chắc nó thủng xăm rồi.—mặt tôi nhăn nhó liếc bánh xe.

-Vậy cậu ra gửi xe ở quán sửa xe kia đi. Tôi đưa cậu về.

-Nhưng cậu còn đang bận mà, tớ đi bộ về cũng được.

-Tôi đâu có bận. Tôi đợi cậu suốt từ nãy giờ mà.

Tôi chột đồ mắt. Cậu ấy nói là đang đợi tôi kìa. Tôi cần môi nương nòng, lòng sung sướng vô cùng.

Gửi xong xe, Ken nhìn tôi, hếch mặt:

-Đi thôi!

Tôi nhảy phóc lên xe, cười hỉ hả.

-Cậu trông có vẻ sung sướng nhỉ?

-Hi, tớ lúc mà chả vui.

-Sao vừa nãy mặt lại nhăn nhó thảm hại vậy?

Tôi chột dạ—Cậu đã nhìn thấy tớ từ trước à?

-Ừ!

-Thế mà cậu không gọi tớ làm tớ cứ tưởng cậu đợi ai cơ.

-Ngốc, ở cái trường này tôi đâu có thân quen với ai ngoại trừ cậu.

Tôi chu môi—Cậu quen cả Sun nữa mà?

Ken bất động, quay sang nhìn tôi. Ken lúng túng—Đối với Sun cũng không thân lắm, cậu ta có nói gì với cậu hả?

-Không! Tại tớ thấy Sun biết rất nhiều thông tin của cậu.

Ken im lặng, mặt cậu ấy vẻ lưỡng lự. Bánh xe vẫn quay đều, bon bon trên đường.

Tôi nhìn tấm lưng to và vững chắc trước mặt, lòng bỗng trùng xuống. Ken im lặng khi nói về Sun, tôi thấy lo lắng và sợ hãi. Cảm giác mất mát đi một thứ nào đó cứ cồn cào như đợt sóng dội thẳng vào bờ. Tôi có một linh cảm không lành, một ngày nào đó tôi sẽ đánh mất đi tất cả những thứ tôi yêu thương.

Vòng tay Ken ấm và lớn lắm, nhưng liệu một ngày nào đó, vòng tay ấy không dành cho tôi nữa thì sao?

Tôi không phải là mối tình đầu và cũng chẳng thể khẳng định là mối tình cuối của Ken, tình cảm của Ken đối với tôi chỉ như làn sương mỏng, khó nắm bắt và rất dễ tan.

Xe loạng quạng khi tránh một người đi ngược chiều. Ken luống cuống suýt nữa làm đổ xe. Xem ra tay lái của Ken khá yếu. Ừm...thiếu gia như cậu ấy chỉ phù hợp với những con xe hơi bóng loáng mà thôi... Còn tôi, xe đạp là lựa chọn sáng giá nhất..

-Cậu không sao chứ?—Ken dừng xe, quay lại hỏi tôi. Nhìn mặt cậu ấy khá là lo lắng.

-Sao là sao?

-Tí nữa là đổ xe rồi. Cậu không sợ sao?

Tôi lắc đầu và ra hiệu cho cậu ấy đi tiếp. Ngã xe thì đau thật đấy nhưng khi có cậu bên cạnh, tớ chẳng còn sợ gì nữa. Mất đi cậu mới là điều tớ sợ nhất.

Tôi vòng tay ôm lấy eo cậu ấy, dựa đầu vào lưng cậu ấy và nhắm mắt. Gió đông khê lùa qua kẽ tay man mát, ngón tay bám thật chặt vào vạt áo. Trời lạnh nhưng lòng ấm.

Ken có khựng lại trong mấy giây, cậu ấy không gạt tay tôi ra mà tiếp tục đạp xe. Lúc đó tôi đã không biết tay Ken đã lưỡng lự hồi lâu để chạm vào tay tôi nhưng rồi cuộc Ken đã thu tay về, yên lặng đạp xe. Bàn tay tôi lúc ấy có một chút lạnh lẽo.

-Tự dưng tớ muốn hát!

Tớ hát nhé!

-Vậy hát đi! Tôi sẽ nghe.

Và tôi nhẹ nhàng nhắm theo điệu nhạc.
Greatness as you, smallest as me.
You show me what is deep as sea.
A little love...little kiss..
A little hug...little gift..
All of little some thing. These are our memories.
You make me cry...make me smile...make me feel that love is true..
You always stand by my side. I don't want to say goodbye.
You make me cry...make me smile...make me feel the joy of love oh kissing you.
Thank you for all the love you always give to me.
I love you

-Cậu hiểu ý nghĩa của bài hát chứ?

-.....

-Đấy là tất cả những gì tớ muốn nói với cậu. Đừng rời xa tớ nhé! Được không?

Và điều tôi nghe thấy trong gió là:

-Ừ, Được!

Chiều. Tôi và Kim lóc cóc ra sửa xe gần cổng trường. Hai đứa có nhờ anh Kat chở đi nhưng ông ấy nhất quyết nằm lì trong chần hưởng thụ. Anh trai gì mà nhờ mỗi việc cón con mà cũng không chịu giúp, thế là hai đứa mặt ỉu xiu đi bộ đến tận trường. Mỗi hết cả chân.

Lấy xong xe, hai đứa đạp vòng vèo dạo phố. Hai đứa vốn tính ưa lãng mạn nên thấy chỗ nào đẹp là y như rằng lao vào bấm máy ảnh tách tách. Tuổi trẻ thích tự sướng nên hai đứa chu môi phồng má, áp mặt vào nhau làm mấy kiểu up lên facebook rồi ghi một status ngẫu hứng: “Chiều đông, hai đứa vịt giời tự sướng khoe mỗ!”

Hai đứa rủ nhau đi ăn kem. Mùa đông ăn kem mới ngon, lạnh tê tê đầu lưỡi nhưng lại có cảm giác thật lạ. Kewe là quán kem tôi và Kim hay lui tới nhất và dần dần cũng thành khách quen, đến chị chủ quán cũng thuộc luôn mặt hai đứa.

Vừa bước vào Kewe, hai đứa bắt gặp ngay đôi bạn trẻ Mỹ Thanh và Huy Phong cũng đã ở đấy. Thấy hai đứa, Mỹ Thanh vẫy tay loạn xạ, tươi cười ngoắc tay ý vào ngồi chung bàn cùng chị.

-Gớm, hai người lãng mạn ghê, cùng ăn kem cơ đấy.—Kim vừa ngồi xuống ghế đã loa loa lên.

-Lãng mạn cái con khỉ, ăn kem muốn rét run người nè!—Huy Phong phản kháng ngay.

-Thế sao hai người lại rủ nhau đi ăn kem làm chi?—Sau khi gọi cho hai đứa hai ly kem dâu, tôi liếc sang đôi bạn trẻ tò mò.

-Tại Thanh muốn giải sầu và ép anh đi cùng đấy chứ!—Huy Phong vẽ bắt măn kêu lên.

-giải sầu? Ăn kem?

-Lạ lắm sao? Đây là thói quen của chị rồi!

-Vậy á? Mà sầu gì vậy hả chị? À mà để em đoán nhé, chị thất tình phải không?

-Cậu nghĩ gì vậy? Thất tình gì chứ, hai người vẫn đang hò hẹn đấy thôi.

-Ồ nhĩ! Thế chắc chị đang buồn về chuyện gia đình hả?—Kim tiếp tục đóng vai thầy bói của mình.

Mỹ Thanh bỗng nhiên bật cười, mặt chị hơi ửng đỏ—Mấy nhóc đoán sai hết rồi. Mà ai bảo chị đây hò hẹn với cái tên Huy Phong này?

-Chẳng phải anh ấy là bạn trai của chị sao?

-Là giả đó, anh đâu phải bạn trai của Mỹ Thanh. Người anh thích chỉ có một chẳng có người thứ hai đâu.

Huy Phong nhìn chăm chăm vào tôi. Trong đáy mắt ẩn chứa một nỗi niềm nào đó khó diễn tả. Tôi trốn tránh ánh nhìn của Huy Phong, câu nói của hắn ta rất lạ, gì mà chỉ thích một người không thích người thứ hai? Sao hắn lại nhìn tôi đắm đuối con cá chuối như thế?

Đừng nói người hắn đang ngấm ngấm nhắc đến có liên quan đến tôi nhá, nhưng nếu mà đúng thật là như vậy thì tôi phải xử lý sao đây?

Haizz..đời thật có lắm chuyện để nghĩ...

-Em nhớ chị đã thừa nhận Huy Phong là bạn trai cơ mà, sao giờ lại có giả và thật ở đây?—vẫn tránh tia nhìn từ phía đối diện, tôi quay sang hỏi Mỹ Thanh. Trông biểu hiện của chị có vẻ đang che giấu điều gì đó.

-Thế Huy Phong không phải là bạn trai chẳng lẽ lại là bạn gái à? Hai em hiểu nhầm rồi.

-Thật là thế sao? Thế mà em cứ tưởng...

-Hoá ra chị ấy sử dụng từ đồng âm khác nghĩa, haizz...chúng ta cứ ăn dưa bở suốt à.—Kim thở dài.

-Ah, hay hai người thử yêu luôn đi. Đã gây hiểu lầm thì thôi cho hiểu lầm luôn.

-Kim này, em thích thế lắm sao? Nhưng tiếc là chị đã ưng người khác rồi!—Mỹ Thanh liếc xéo Huy Phong—Chị mà yêu tên này thì có mà điên.

-Tôi đây chẳng thêm vào cậu nhá! Con gái gì mà tính như đàn ông, cục cằn thô lỗ lại còn vô duyên nữa chứ!

-Còn cậu hơn được tôi chắc, vừa xấu người lại vừa xấu nét. Có mà ma nó thêm.

-Cậu là cái đồ có mắt chỉ để làm cảnh. Tôi đẹp trai ngồi ngồi như thế này, ra đường chỉ cần nháy mắt một cái là đồng em gây tai nạn giao thông đấy nhá. Còn cậu về soi gương mà nhìn lại mặt của mình đi, xấu hoắc à.

-Tên Huy Phong đáng chết ngàn vạn lần kia, cậu có tin là tôi sẽ tống cổ cậu vào thùng rác ngay bây giờ không?

-Thử làm xem. Lần này tôi chẳng thêm nể cậu là con gái nữa, à..mà cậu có là con gái quái đâu...Xem tôi trị cậu ra sao.

Hai đứa ở giữa méo mặt nhìn nhau rồi cùng thở dài. Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào bàn của chúng tôi và họ bắt đầu xôn xao, bàn tán. Mỹ Thanh chống tay ngang hông trừng trừng mắt với Huy Phong và ngược lại cũng thế.

-Thôi thôi, hai người muốn đánh nhau thì để ra ngoài rồi tính, làm gì mà nóng thế?—Kim xoa dịu, kéo Huy Phong ngồi xuống.

Tôi bon chen, ấn Mỹ Thanh xuống ghế, khuyên nhủ—Người ta nói Trời đánh tránh miếng ăn, đang yên đang lành đánh nhau làm chi?

Mỹ Thanh vẫn trừng trừng mắt với Huy Phong, rồi đột nhiên cúi xuống xúc kem ăn liên tục. À chị ấy đang ăn kem để hạ hỏa...

-Xem chừng hai anh chị không thể thành một đôi được rồi! Suốt ngày cãi nhau rồi hễ cái là xấn quần xấn áo lên, kiểu này hai chúng ta hết cơ duyên làm bà mối rồi, Min ạ!

-Cậu không thấy chị Mỹ Thanh bảo đang ưng anh nào đấy. Mà chị đang để ý đến ai vậy?

Mỹ Thanh ngược lên nhìn chúng tôi đúng 3s rồi lại cắm cúi ăn. Mặt hai đứa thộn ra nhìn ngơ ngơ trông đến buồn cười. Huy Phong lắc đầu nhìn tôi đầy ẩn ý.

Chán như con gián, tôi và Kim rời khỏi quán khi chẳng khai thác được chút thông tin gì về “người ấy” của chị Mỹ Thanh cả. Rốt cuộc “người ấy” là ai nhỉ? Tò mò quá!

-Hey, đợi với.

Phanh gấp xe, Kim quay ngoắt lại kêu lên—Xem ai kìa!

-Gì vậy?—Tôi quay lại nhìn tên Huy Phong đang cúi người thở dốc. Có lẽ hắn đã đuổi theo hai đứa tôi từ chỗ Kewe tới đây. Khổ thân, dùng xe “căng hải” đuổi theo “ô tô hai bánh” một phết đấy!

-Em để quên thứ này!—Huy Phong chìa ra chiếc lắc đính đá quen thuộc. Tôi hoảng hốt vén ống tay và nhận ra cổ tay mình trống trơn, chiếc lắc đã biến mất.

-Anh thấy nó nằm dưới đất chỗ em ngồi, anh nghĩ nó là của em!

Tôi vội vàng đón lấy chiếc lắc, kiểm tra lại móc đeo. Thì ra nó đã bị hở, chắc vụ tai nạn đã làm chiếc móc cong lại. Tôi bất cẩn quá, mất nó tôi sẽ rất đau lòng.

-Anh đã chạy một quãng đường dài như thế để đưa cho em cái lắc này sao?—tôi cảm động nhìn Huy Phong, đồng thời thay đổi cách xưng hô. Tôi nghĩ tôi nên thay đổi thái độ với Huy Phong, dù gì hắn ta cũng chẳng xấu xa như tôi nghĩ.

-Ừ. Anh định để sáng mai đem đưa cho em nhưng lại sợ em lo lắng khi đánh mất nó.—Huy Phong cười tươi.

-Cảm ơn anh!

-Không có gì! Lần sau nhớ cẩn thận là được rồi!—Huy Phong ngó qua đồng hồ trên tay rồi mỉm cười—Cũng xế chiều rồi, anh phải về đây. Hai đứa về cẩn thận nhé, giờ này đường đang đông đấy.

-Ồ, Thế anh định chạy bộ tiếp à?

-Ngốc, bến xe bus ngay kia mà!

-Ah! Đầu đang chấn thương nên em hơi ngơ một tý. Vậy tạm biệt anh nhé.

-Ừ. Bye hai nhóc.

Tôi giật áo Kim, Kim vẫy tay chào Huy Phong rồi cật lực đạp xe tiếp.

Được một đoạn xa tôi ngoảnh lại, Huy Phong đã rời đi, hoà lẫn trong dòng người hối hả. Không hiểu sao, tôi thấy lòng nhẹ tênh và rộn rã.

Kéo cao cổ áo, ôm chặt lấy Kim. Tôi nhắm theo điệu nhạc bài A litter love của Fiona Fung — Bài hát mà tôi thích nhất.

Mới sáng sớm Mai Thư đã tay xách nách mang một đồng đồ ăn sáng đến nhà tôi trong sự ngỡ ngàng và bàng hoàng của toàn thể gia đình tôi cộng thêm cả Kim. Mẹ tôi liếc qua đồng đồ trên bàn rồi quay qua nhìn về mặt tươi rói của Mai Thư, giọng mẹ nhẹ nhàng:

-Sao cháu lại mua lắm thứ thế? Mà nhà cô trước giờ không quen ăn đồ ăn sáng bên ngoài, bữa sáng đều do cô tự tay chuẩn bị cả.

Mặt Mai Thư ngẩn cùn:

-Vậy ạ? Cháu cứ tưởng... Vậy đồ ăn này...

-Cháu mang về đi, cảm ơn lòng tốt của cháu nhiều nhưng cháu xem bữa sáng cô đã nấu xong rồi.—Mẹ tôi cười nhẹ, đẩy đồng đồ về phía Mai Thư. Tôi nghĩ mẹ tôi cũng đã nhận ra tình ý của Mai Thư đối với anh Kat, mẹ không phản đối chuyện yêu đương của chúng tôi nhưng mẹ tôi cũng khá khó tính trong việc gần gũi quá mức giữa con trai con gái. Bật mí thêm, thứ mà mẹ tôi ghét nhất chính là xu nịnh đấy.

-Xin cô nhận cho tấm lòng của cháu. Toàn bộ đồ ăn này là do cháu tự tay chuẩn bị đấy ạ. Không phải mua ở ngoài đâu ạ?

-Cháu làm những thứ này sao?

-Vâng, cháu đã dậy từ rất sớm để làm đây ạ! Cô chú và các em nếm thử xem tay nghề của cháu như thế nào.

Tôi thấy mẹ lưỡng lự, đứng phân vân. Anh Kat mở nhanh mấy hộp nhựa, mùi thơm từ trong bay ra nức mũi. Bụng tôi xọp xọp kêu ọt ọt. Anh Kat xoa xoa tay, đoạn kéo mẹ và Mai Thư ngồi xuống, chẹp miệng:

-Thôi, coi như bữa sáng nay ăn thử đồ của Mai Thư xem sao. Còn mấy món của mẹ tí nữa lúc nào con đói con sẽ ăn.

Mẹ tiếc nuối nhưng cũng gật đầu. Tôi và Kim vì đói quá nên nhanh tay khai màn trước. Ừm..ngon quá. Trời ơi, Mai Thư biết nấu ăn sao?

-Thư à? Em nấu ngon ngang với mẹ anh đấy!—Anh Kat mồm đầy ắp thức ăn vừa nói vừa nhai.

“Á!”

Tôi đập ngay vào chân anh Kat. Ừm ngon thì ngon thật nhưng tay nghề còn kém xa mẹ tôi nhiều. Chị ta chẳng bằng một góc của mẹ tôi ý chứ.

Anh Kat có quay qua lườm tôi, mắt nhếch lên hàm ý: “Muốn chết à?”. Tôi bịu môi, trêu người anh ấy rồi quay ngoắt đi.

-Em làm sao có thể nấu ngon bằng cô được? Em còn kém xa cô.—Mai Thư đỏ mặt nhìn anh tôi, cố tỏ ra khiêm tốn.

-Tất nhiên là thế rồi. Đó là chuyện đương nhiên mà.—Kim chen vào. Tôi mỉm cười quay qua Kim. Trong mắt hai đứa tự viết lên chữ “Oh yeah!” mãn nguyện.

Mặt Mai Thư trầm xuống, chị ta lườm hai đứa tôi trong cái đũa mắt nhanh. Hai đứa nhún vai trêu người, Kim còn bịu môi, trợn mắt lên làm tôi buồn cười suýt phun hết thức ăn ra khỏi mồm. Mai Thư mím môi trừng mắt lại. Hai đứa ngoảnh mặt ngó lơ.

Bố tôi trước giờ vẫn ngồi yên lặng thì bỗng đứng lên tiếng—Cháu nấu ngon lắm, đừng khiêm tốn như thế. Vừa xinh đẹp và giỏi nấu ăn, ai mà lấy được cháu thì thật là may mắn.

Có mà là thảm họa ý chứ may mắn gì!

-Bác quá khen cháu rồi. Mũi cháu sắp nổ rồi đây này!—Mai Thư cười ỏn ẻn, ánh mắt liếc qua anh Kat rồi nhanh chóng cụp xuống về ngưỡng ngưỡng.

-Bác trai nói đúng đấy, cháu xinh đẹp giỏi giang như thế này chắc là có người yêu rồi nhỉ?—Mẹ tôi hỏi nhẹ.

Mai Thư bẽn lẽn cúi đầu—Chưa ạ! Cháu vẫn còn đơn độc.

Bố tôi ngạc nhiên—Thật sao?

-Cháu cứ nói đùa hai bác, cháu mà không có người yêu thì Min nhà bác chỉ có ế thôi!—Mẹ tôi cũng ngạc nhiên không kém.

-Con mà ế á? Có 17 tuổi mà mẹ đã rửa con rồi.—tôi bắt măn kêu lên. Chẳng lẽ tôi lại đập bàn bật dậy khẳng khái: “Min này hết Forever Alone rồi nhá!”. Tôi quắc mắt qua Mai Thư— Vì chị ta kiêu căng quá nên chẳng ai thèm ngó đến thôi, mà chị ta chẳng dễ thương bằng con đâu nhé!

Vừa dứt lời, anh Kat đã phun ngay miếng thịt bò vào áo tôi, thứ nước vàng vàng chảy dài thấm dần vào chiếc áo phong trắng tinh. Mặt tôi co rúm lại, tay nắm thành quyền. Anh Kat bịt miệng, điệu dạng như đang cố nín cười.

-Anh chết với em!!!

Tôi hét lên rồi hùng hục chạy lên tầng. Tôi phải cho anh Kat biết cười trên nỗi đau của người khác là như thế nào. Hừ...

Tôi không vào phòng mình mà là lao thẳng vào phòng anh ấy. Mở tủ quần áo và chọn chiếc áo trắng nhất, đi thẳng đến bàn làm việc của anh ấy. Lục trong ngăn bàn và tôi tìm thấy một chiếc bút mực. Tôi dùng nó để...viết thư pháp. =.=.

-Dừng lại, con nhỏ này. Muốn chết hả?—Anh Kat chạy xông xộc vào phòng, giựt lấy chiếc áo từ tay tôi. Mặt méo xệch nhìn nét chữ rồng bay phượng múa của tôi. “Cười hở mười cái răng”. Dòng slogan quá đúng với điệu dạng của anh ấy còn gì.

-Mày hại anh rồi! Đây là chiếc áo anh đi mượn thằng bạn đấy. Ôi trời ơi!!!

Đến lượt mặt tôi méo xệch. Nhầm hàng rồi!!! Âu bực ơi!

-Sao lại thế?—Tôi chọc chọc tay, mắt lăm lét nhìn qua khuôn mặt đen xì của ông anh trai.

-Hôm trước đi ăn cưới đứa bạn, chẳng may bị đổ rượu đỏ vào áo. Thằng bạn thương tình lôi ngay chiếc áo tiền đô cho anh mượn. Nào ngờ...—Xong quay ngoắt qua tôi, trừng mắt đồng thời xoè trước áo ra trước mặt tôi, hét lên— Cầm lấy nó và bằng mọi cách làm cho nó trở lại trạng thái ban đầu!!!

Tôi giật bắn mình, giờ mới thấy hối hận vô vàn. Giá như tôi không giận dữ, nổi tính trẻ con thì đã không ra nỗi này. Cúi thấp mặt, tôi lí nhí:

-Em xin lỗi nhưng em sẽ mua cái khác đền cho bạn anh mà!

-Vô ích thôi. Chiếc áo này là hàng hiệu và nó chỉ có ở bên Anh thôi. Nó là hàng hiếm và độc đấy!

-Sao..o...c...ơ...ơ?

-Cầm lấy và tự mình giải quyết hậu quả đi!—anh Kat ném áo cho tôi và đứng đưng bước ra ngoài.

Tôi méo máo ôm chiếc áo về phòng. Kim chạy lại, hốt hoảng nhìn tôi.

-Sao mặt thộn ra thế kia?

-Họa lớn rồi!

-Họa gì lớn? Mà tự dưng cậu chạy hùng hục lên đây làm gì? Hai bác bảo mình lên xem cậu bị gì không.

-Mình nhớ tay viết lung tung vào áo...—Chưa kịp nói xong, Kim đã giựt ngay chiếc áo rồi trợn mắt nhìn tôi.

-Cậu dám vẽ tùm lum lên áo anh Kat hả? Anh ấy mắng cậu hay đánh cậu hả?

Tôi lắc đầu rồi bắt đầu kể lại từng lời của anh Kat, về “sự tích” chiếc áo. Càng kể mặt tôi càng ngấn lại, trên trán chảy dài mấy vệt đen xì. Nghe xong, Kim thở dài thườn thượt rồi phán ngay một câu làm tôi chán lại càng thêm chán, buồn lại buồn gấp đôi:

-Cậu tới số rồi!

Tôi thần thờ lấy lại chiếc áo. Quăng nó vào máy giặt và quay đều quay đều. Quay đến chóng mặt.

Khoảng 15 phút sau, tôi lấy nó ra. Mặt tôi tái mét, tay cứng đờ. Meoi, còn đâu là áo trắng nữa, biến thành áo xanh rồi còn đâu. >

Phải làm sao bây giờoooo??????

Tôi trong tình trạng thê thảm hét lên đầy ai oán...TRỜI ƠI LÀ TRỜI!!!

Trong khi đó ở nơi nọ...

Dưới khoảnh sân của toà cao ốc RiAnd..

Mai Thư đi cạnh Kat, cô giương cái nhìn khó hiểu sang người kề bên. Có việc gì hay sao mà từ nãy giờ anh cứ tùm tùm cười mãi thế? Chẳng lẽ anh ấy đang nghĩ đến việc vừa nãy?

Đắn đo một hồi lâu cô mới cất tiếng hỏi:

-Anh có chuyện gì vui sao?

Anh vẫn hướng thẳng mắt, tay đút túi quần, chân bước thong dong, miệng vẫn tùm tùm:

-Anh vừa lừa được một cô nhóc!

Mai Thư nghiêng đầu—Là sao? Em không hiểu. Anh lừa ai cơ?

-Còn ai ngoài con nhóc bướng bỉnh đấy chứ!

Mai Thư vẫn không hiểu—Đó là ai?

Anh nhìn đồng hồ, cười nhẹ—Anh lên phòng thiết kế trước, em cứ đi khảo sát thị trường với tổng giám đốc trước anh sẽ tới sau.

Anh lướt qua cô, để lại cho cô một mớ bí ẩn cho câu hỏi “nhóc ấy là ai?”. Nhìn theo bóng lưng anh, cô nắm chặt túi xách, mắt ánh lên những tia sắc bén.

“Anh lại lằng nhằng với đứa khác rồi sao? Đáng ghét, sao không bao giờ anh chịu chọn em?”

Cô tức tối quay đi. Nhưng cũng chẳng thể đoán được điều không tưởng đã xảy ra, phía xa xa người con trai ấy đã ngoảnh lại...nheo mắt đầy ẩn ý nhìn cô.

Đứng trong nhà tắm, trước mắt là chậu giặt chứa chiếc áo trắng à nhầm phải gọi là xanh xỉn mới đúng, trên tay là lọ thuốc tẩy. Tôi nhanh nhẹn dốc hết lọ thuốc tẩy vào trong chậu và khuấy đều khuấy đều. Tôi chưa từng biết giặt tay như thế nào và cũng chẳng biết tẩy quần áo nữa. Học theo trên TV tôi coi thuốc tẩy như bột giặt và nhúng tay xuống vò vò. Không cần soi gương tôi cũng biết được mặt tôi đã tái xanh lại như móng nhái rồi, ôi cái thứ mùi thuốc tẩy nồng nồng đến khó thở, rõ là hắc. Tôi cố nhịn thở, nước mắt nước mũi tèm lem, ngồi bó gối “vật, véo” chiếc áo đến khổ sở.

Sau một hồi vật lộn khá là mệt mỏi, tôi thở phào nhẹ nhõm khi chiếc áo đã trắng lại nhưng thực ra nó không được trắng như ban đầu. Nó hơi hơi xỉn và nhăn nheo một chút. Hừm...chắc người ta không soi kĩ nó đâu mà lo..

Háo hức mang áo đi phơi, tôi quên bém mắt cái việc khử đi cái mùi thuốc tẩy nồng nặc ấy đi. Mũi tôi đỏ ửng, miệng hắt hơi liên tục. Chẳng lẽ bị nhiễm lạnh rồi sao?

Bóng chiều ngả màu thì cũng là lúc áo khô. Tôi thu áo và thẳng tay tống nó trở lại chiếc tủ của anh Kat. Thế là ok rồi nhé.

Khoai khoai bước ra ban công, vươn vai, tôi hít thở sâu. Hai tay cọ cọ vào nhau cho bớt lạnh, chỉ tại chiếc áo này mà tay tôi phải ngâm trong nước lạnh hàng tiếng đồng hồ đấy. Lạnh chết đi được.

Một đợt gió lướt qua, tâm trạng tôi bỗng trùng xuống. Vác bộ dạng ỉu xiu trở về phòng, tôi không thể giấu đi một tiếng thở dài như đường kính trái đất: Được một ngày nghỉ thì lại phải đi nhai lưng giặt áo, có ai khổ như tôi không hả trời?

(Trời: *giờ tay* có ta đây!. Người khổ còn biết kêu với ta nhưng ta khổ thì biết kêu với ai????)..

Tầm 7 giờ rưỡi tối anh Kat mới đi làm về. Bố mẹ và tôi kèm theo Kim đã ngồi đợi sẵn ở bàn ăn và chỉ đợi anh ấy xuống là bắt đầu “nhập cuộc” ngay và luôn. Hai đứa xoa xoa cái bụng trống rỗng, nhìn nhau rồi lại quay đi. Đói gần chết rồi nè. Sao hôm nay ông ấy về muộn thế chứ?

Khoảng 10 phút sau, chẳng thấy mặt anh Kat đâu mà chỉ nghe thấy tiếng gào thét từ tầng trên. Mà hình như đang kêu tên...

-MINNN!!!!!!LÊN ĐÂY NHANH LÊN!

Tôi giật bắn mình suýt nữa đâm đầu xuống bát canh nóng. Làm gì mà hét dữ vậy ta? Làm như động đất-núi lửa-sóng thần không bằng!

Mẹ héch mặt ra dấu cho tôi—Lại nghịch gì phải không? Lên ngay đi anh đang gọi đấy!

Bố cũng quay ra—Có gì thì nhớ không được hỗn với anh nhé! Làm gì sai nhớ phải xin lỗi anh đằng hoàng biết chưa?

Kim gẩy tay—Lên nhanh đi! Amen, phù hộ cho cậu.—Kim làm điệu cầu nguyện. Tôi nín cười trước vẻ đó.

Tôi ôm cái bụng đói meo lên phòng anh Kat. Vừa bước tới cửa phòng đã bị mắng té tát vào mặt:

-Mày làm gì với chiếc áo mà mùi nó kinh khủng thế hả? Đã thế còn vứt nó vào giữa đồng quần áo trong tủ, vừa mở tủ ra mùi đã xộc thẳng vào mũi rồi. Ôi trời, giờ đây cái mùi ấy nó ám sang tất cả quần áo khác rồi.

Mặt tôi trơ ra, giờ đây tôi mới nhớ ra mình không xả lại áo. Hắc, đúng là đầu óc bà đậu mà.

-Em cho thuốc tẩy vào ạ!—áp ứng trả lời.

Anh Kat lườm tôi rất cả mặt. Tôi cúi đầu về hối lỗi:

-Xin lỗi anh, em sai rồi!

Anh khựng lại rồi phát tay—Xuống ăn cơm đi, nhớ lần sau không làm lại là được.

Tôi như cún con ngoắc đầu đi ra ngoài. Nhưng đến cửa, tôi có ngoảnh lại:

-Anh ơi, cho em gửi lời xin lỗi đến cả bạn anh nữa nhá!

Anh Kat phì cười—Bạn nào?

Nhíu mày, tôi khó hiểu hỏi—Chẳng lẽ đến thằng bạn mà cho anh mượn áo anh quên rồi sao?

Ai ngờ ông ấy bật cười ha ha, trả lời dừng dừng:

-Làm gì có thằng bạn nào. Chiếc áo kia là của anh thôi, anh mặc chặt rồi đang định tống ra thùng rác.

Tôi giận đến sôi máu. Hoá ra tôi bị lừa, ôi tức chết mất! Biết thế vẽ thêm mấy nét nữa xong cho rồi.

-Anh là đồ anh trai đáng ghét, anh trai gì mà chỉ biết bắt nạt em gái. Em ghét anh.—tôi hét thẳng vào mặt ông ấy rồi dùng dùng bỏ xuống dưới.

Tức ới là tức!

Thấy tôi mang bộ mặt hầm hầm xuống, bố tôi liền hỏi ngay—Xảy ra chuyện gì mà hai đứa to tiếng với nhau như thế?

Tôi hậm hực—Anh Kat chơi đùa con, bố đánh anh ấy đi.

Bố gõ đầu tôi—Chắc con là đứa chọc anh đầu tiên phải không? Lớn rồi mà cứ như trẻ con ỳ.

-Bố sao lại đứng về phe anh Kat chứ? Không chịu đâu.

-Bố đứng giữa, không đứng về bên ai cả. Hiểu chưa nhóc?—bố véo má tôi.

Anh Kat bước xuống, vỗ bộp vào vai tôi. Anh cầu hoà—Thôi, coi như hoà nhé. Đừng giận anh nữa nhé!

-Em ghét anh. Đồ anh trai xấu xa.

-Ồ, anh mày đầu có xấu xa. Anh đây chỉ đùa một tí thôi mà!

-Đùa á? Anh nhìn xem!—tôi giơ tay ra trước mặt anh ấy—Vì trò đùa của anh mà tay em nó thành như thế đấy. Giờ vẫn còn tím đây này.

-Sao không đi gang tay mà giặt? Ngốc thế.

Mặt tôi ngơ ngác, trông đến ngu ngu. Có thể mà tôi không nghĩ ra. Đeo gang tay có phải là bớt lạnh không? Haizz...đầu óc tôi dạo này ngơ thế không biết.

-Nhìn cái mặt nhóc là anh biết. Không nghĩ ra chứ gì? Chậc chậc. Ngơ quá em gái ạ!

-Anh!

-Sao?

-Tý nữa em sẽ vẽ tiếp!

-Cả em cũng vẽ!—Kim chen vào, vẽ rất háo hức.

-Vẽ gì?—anh Kat vẽ không hiểu.

-Vẽ áo ý!

-À vẽ áo...mà CÁI GÌ? Hai đứa có muốn ăn đấm không thì cứ thử.—anh dứ tay.

Hai đứa cười khúc khích chẳng tỏ ra sợ sệt mà còn đồng dục hô vang:—Cứ vẽ. Anh làm gì được nào?

-Hai đứa! Ách, thôi anh thua. Hai cô nương đừng phá nữa! Anh nài nỉ đấy!—anh Kat sợ hãi nhìn hai đứa. Phải nói mấy trò nghịch của hai đứa đã làm cho anh Kat khiếp vía mấy lần. Thỉnh thoảng hai đứa thả mấy con gián vào giày của anh, lộn tung tú quần áo của anh ấy lên để tìm xem có sợi tóc lạ nào không, khi thì rón rén lên lấy điện thoại của anh ấy nhắn tin loạn xạ ngẫu... Toàn những trò quái gở nhưng mà vui đã luôn. Sau những lần ấy anh Kat phải ốm đến mấy ngày vì tức đến phát sốt! =.= ‘>_< hắc=“” hắc..=“”>

-Thôi được rồi, tạm tha cho anh nhưng phải có điều kiện...

-Điều kiện gì?

-Đãi bọn em một chầu chè.

-Tưởng gì? OK luôn.

-Nhưng phải là chè Huế đấy nhé!

-Lắm chuyện. Chè nào mà chẳng được.

-Nhưng bọn em thích chè Huế cơ.

-Ừ..Thì chè Huế! Được chưa?

-YEAH!!!!

-Giờ thì ăn được chưa mấy đứa, suốt ngày chè với cháo. Cơm thì không chịu ăn.—Mẹ quay qua lườm tôi và Kim. Hai đứa rụt cổ lại.

-Kệ chúng nó. Dù gì bọn nó cũng đang ở lứa tuổi teen mà. Ăn vặt là nhiều nhỉ?—Bố lên tiếng nói đỡ hai đứa bọn tôi. Tôi và Kim gật đầu tán thành. Ôi yêu bố quá đi mất. Chỉ có bố mới hiểu chúng tôi mà thôi.

-Anh cứ bênh chúng nó. Chiều Min nó nhiều vào rồi sau này nó sinh hư là tại anh đấy!—Mẹ tôi quay sang trách nhẹ bố.

-Đúng rồi đấy bố, đừng chiều Min quá. Con bé này suốt ngày chơi bời ăn uống chẳng học hành gì hết!—anh Kat đều cái mắt thêm dầu.

Chờ đấy, em sẽ cho anh cháy túi vào hôm đấy cho coi. Đồ anh trai bép xép. Anh trai xấu bụng. Hứ...

Bố im lặng. Bố quay sang phía tôi nhìn tôi âu yếm rồi ngoảnh lại tiếp tục gấp thức ăn ẹ. Bố tôi là thế, bố tôi luôn tin tưởng tôi cho dù có ai nói tôi này nọ. Cái nhìn vừa nãy theo tôi cảm nhận được thì ý của bố là “Con gái của bố là số 1, dù có thế nào đi chăng nữa!”

Tôi ngẩng bố thật lâu. Bố..con sẽ cố gắng học không để bố phải thất vọng đâu. Có ngày Min này sẽ đỗ vào đại học danh tiếng nhất để bố luôn ngẩng cao đầu vì tự hào về thành tích của con. Con hứa.

10 giờ tối...

Tôi nằm úp mặt vào chăn, chán nản lẩn qua lẩn lại. Kim có cầu nhàu sao tôi không chịu nằm yên nhưng chỉ mấy giây sau thì chạy vụt ra tận ban công để nghe điện thoại. Nhìn cái vẻ mặt tươi rói kia là biết ngay người ở đầu dây bên kia chắc chắn 200% là Hải Minh rồi.

Haizz..đấy như thế người ta mới gọi là yêu nhau chứ. Suốt ngày gọi điện, nhắn tin cho nhau, nào là nhớ này nhớ nọ, trong khi đó trong căn phòng này lại tồn tại một đứa dù có boyfriend rồi nhưng tối nào cũng ngán ngẩm ngồi nhìn màn hình điện thoại tối om. Cái đứa đấy chẳng ai ngoài tôi. Haizz...(lại thở dài!)

Trời ơi, người làm ơn ban cho con một tin nhắn thôi cũng được. Chứ cứ im ỉm thế này thì con chết vì tự kỷ mất!

Tĩnh tĩnh...brừm..brừm..

0_o.. o_0

Chẳng lẽ ông trời đã nghe thấu...

Vội vàng chụp ngay cái điện thoại, tôi hí hửng mở tin nhắn.

Àu Bụt, là của 199...

Những lúc như thế này chỉ có tổng đài là quan tâm đến mình mà thôi: Thông báo từ ngày x/12 đến ngày y/12 Viettel khuyến mại....

Đang định quăng điện thoại đi thì đột nhiên máy lại rung lên rồi một tiếng Tinh ngân vang. Tôi hồi hộp mở máy..

Là số lạ này..

Không phải gửi nhầm đấy chứ? 00.00

“Ngủ ngon nhé cô bé cổ tích! Xin lỗi vì thời gian qua đã không chúc ngủ ngon em đều đặn.”

ĐÂY CHẴNG PHẢI LÀ TIN NHẮN ĐÃ GỬI CHO TÔI TRƯỚC ĐÂY MẤY THÁNG SAO?????

Giờ lại gửi lại là sao?

Tôi nhắn tin lại.

“Ai đấy?”

Mấy giây sau điện thoại tôi rung lên.

“Là người rất thích nhìn em từ xa.”

Cái gì? Nhìn từ xa.

“Nam hay nữ đấy?”

“Thích em thì tất nhiên là nam rồi!”

“Xin lỗi, nhưng cho hỏi tên anh là gì?”

“Gió”

Gió? Chẳng lẽ...chắc không phải đầu...nhưng phải thì sao? Haizz mệt óc.

“Huy Phong?”

“.....” Không có tin nhắn trả lời.

Tôi bắt đầu thấy hoang mang, lo sợ vu vơ. Nếu là Huy Phong thật thì sao?, anh ấy có nói là thích tôi, vài ngày trước anh ấy cũng có nói là thích một người. Không thể nào, anh ấy làm sao mà thích tôi trong khi tôi luôn cau bẳn, xấu xược với anh ấy được?

Nhưng..cô bé cổ tích thì..

“Hello, cô bé cổ tích!”

Huy Phong là người đã nói câu đó. Và chỉ có anh ấy gọi tôi như vậy..

Rốt cuộc, người bí ẩn ấy là ai?

Giả sử người đó là Huy Phong thì...tôi lên xử lý sao đây?

Điện thoại tôi vang lên bài nhạc Until you thân thuộc khiến tôi giật mình.

Tôi thấy sốc vì người đang gọi cho tôi là Ken..

[A lo..]

[Min à?]-giọng Ken thật ấm áp vang lên. Tim tôi rung lên thật nhẹ mỗi lần cậu ấy gọi tên tôi.

[Ừ!]

[Chiều mai rảnh rồi thì qua nhà tôi nhé. Tôi sẽ giảng lại số bài hôm cậu nghỉ. Tôi nghĩ cậu nên mang theo tất cả các môn học, không hiểu tôi sẽ giảng cho.]

[Ừ!]

[À mà, sáng mai tôi không đến lớp đâu. Không có tôi cậu nhớ phải tập trung nghe giảng đấy, đừng có treo tâm hồn ngược cành cây. Tôi biết trong giờ học, cậu chẳng chú ý gì hết!]

[Cậu..]—bất giác tôi đỏ mặt. Chẳng là mang tiếng là ngồi học nhưng mắt tôi lúc nào cũng lén lút ngó xuống bàn dưới đây trái nhìn trộm cậu ấy. Từ lúc Ken chấp nhận làm bạn trai của tôi thì đầu óc tôi có bao giờ chú ý đến giờ giảng đâu. Thật xấu hổ quá đi, không ngờ lại để cậu ấy phát hiện ra. Min ơi là Min, mà làm mất hết cả hình tượng rồi...

[Thôi nhé! À, chúc cậu ngủ ngon.]

[Ừ, cậu cũng ngủ ngon nhé! Tớ sẽ mơ về cậu.]

[Ừ.]—Ken cười khẽ.

Tút tut tut tut...

Ting! Có tin nhắn vừa gửi đến. Trên màn hình hiện lên ba chữ Hoàng Tử Mưa- đó là nickname tôi đặt cho Ken. Tôi yêu mưa, tôi mê hoàng tử. Và tôi có một linh cảm rất lạ, Ken có cái gì đó liên quan đến những cơn mưa.. Và tôi gọi cậu ấy là Hoàng Tử Mưa..

“Mai tan học đợi tôi ở cổng trường.”

“Sao khi nãy cậu nói cậu không đi học?”

“Đúng thế nhưng tôi sẽ đến đón bạn, nhớ đợi tôi!”

Cháp 28.

Status yêu thương

Khi bạn ôm tôi trong màn mưa lạnh..tôi đã thấy nắng trong và trời thanh phía cuối trời...

Bạn thoảng hương gió, ôm lấy tôi..

Mưa chẳng tạnh và cái ôm xuyên qua gió vạch mây đen và làn sương mờ...

Nắng đâm xuống trần gian trong rộn rã..

Mắt tôi cười như thấy được bạn ở đó..

Chút long lanh trong giọt sương vút cành..

Dưới tia nắng xuyên tường mỏng manh...

Ở mảng tường có in hai hình bóng..

Thật lãng mạn trong chiếc hôn hồng..

4 tiết học trôi qua nhanh chóng. Tôi nhanh nhẹn sắp sách vở rồi chạy hùng hục ra cổng trường và không quên dẫn Kim về trước.

Ken đã đứng trước ở đó. Thấy tôi cậu ấy cười nhẹ rồi vẫy tôi ra chỗ cậu ấy. Tôi nhìn Ken và nhìn quanh. Lại nhỉ, cậu ấy đến đây bằng gì nhỉ? Sao chẳng thấy xe pháo gì?

-Cậu nhìn gì vậy?—Ken hỏi tôi khi thấy tôi cứ dáo dác ngó nghiêng.

-Cậu đi bộ đến đây hả?

-Không. Tôi đi xe bus.

-Gì cơ?

-Làm gì mà phải ngạc nhiên thế? Bus thì lạ lắm hả?

-Ồ..không. Chỉ là..

-Cậu nghĩ một thiếu gia như tôi thì đi bus là chuyện không thể tin được chứ gì?

-Ồ...

- Thôi, chúng ta đi thôi!—Ken thở hắt và kéo tay tôi.

-Đi đâu?

-Bí mật!—Ken đưa ngón tay lên giữa miệng.

Rồi, cậu ấy lôi tôi ra bến xe bus và kéo tôi lên con xe bus màu xanh dương chạy rầm rì. Khá may cho chúng tôi, xe bus vẫn còn chỗ ngồi. Và tôi chọn ngồi sát cửa kính. Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi đi bus, chẳng biết có bị say xe không nữa? Tôi khá lo lắng, lỡ đâu tôi say xe thật mà nôn ọe ra đây thì xấu hổ lắm đấy!

Tôi bịt chặt mũi. Cố gắng để không hít phải mùi xăng xe nồng nặc. Ken ngồi bên cạnh tôi, cậu ấy nhìn có vẻ rất háo hức, tâm trạng rất tốt thì phải. Cậu ấy cứ giữ mãi nụ cười trên môi từ lúc lên xe đến giờ. Khi quay sang phía tôi, thấy hành động khác lạ của tôi, cậu ấy lo lắng hỏi:

-Cậu bị làm sao vậy?

-Tở sợ bị say xe.

-Say xe? Vậy cậu ngậm cái này đi, sẽ không sợ bị say nữa.—Ken móc từ trong túi áo khoác ra mấy cái kẹo gừng rồi đưa cho tôi.

-Kẹo gừng? Cậu có chắc không vậy?—ái ngại nhìn mấy cái kẹo, tôi nhăn nhó hỏi lại. Thực ra, tôi rất ghét loại kẹo này.

-Cứ tin tôi đi, sẽ có hiệu quả ngay đấy!—Ken khẳng định chắc nịch.

Tôi nhận lấy kẹo và bắt đầu đưa nó vào miệng. Tuy có hơi khó ăn một chút nhưng chút ít nó cũng làm tôi yên tâm hơn.

Ken nhìn tôi cười nhẹ, cậu ấy rút điện thoại ra và ấn tách một cái trước sự ngỡ ngàng của tôi.

-Tôi sẽ đặt hình ảnh này làm hình nền điện thoại của mình!

Ken nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại rồi sướng lên một câu xanh rờn. Sau mấy giây máu lên não chậm, tôi hốt hoảng giựt lại điện thoại nhưng ai ngờ Ken nhanh hơn dứt gọn vào túi áo bên kia. Ááá tôi muốn xem, tôi muốn xem... Ken vừa chụp tôi đấy! Hic, thế nào cái bản mặt tôi cũng rất ngố à xem! >_<>

-Cho tớ xem đi mà, đi mà!

-Không được.

-Đi mà..

-Đang đi đây thầy!

-Cậu! Nhưng trong ảnh trông tớ nhìn xấu lắm phải không?

-Yên tâm. Không xấu lắm đâu...mà chỉ hơi ngố chút thôi.

-Hử?

Ken phì cười trước bộ dạng của tôi. Thở hắt một cái, Ken rút điện thoại giơ ra trước mặt tôi.

-Đấy, cậu đấy!

Tôi chớp ngay lấy nó và tròn mắt. Chiếm trọn màn hình là khuôn mặt của một cô bé, vẻ mặt lúc ấy có chút nhăn nhó vì vị cay cay của gừng. Ủa, tôi đây sao? Tuy hơi ngố tàu một tí nhưng cũng dễ thương mà (tự sướng .").

-Cũng không đến nỗi nào. Hi.

-Nhìn kĩ cũng thấy xinh xinh.

Tôi đỏ bừng mặt. Được người khác khen mình xinh cũng thấy hơi xấu hổ nhưng cũng có chút vui sướng vì người khen là Ken.

-Đưa điện thoại cho tớ mượn.

-Để làm gì?

-Có việc! Cứ đưa cho tớ.

Ken cau mày rồi đưa điện thoại cho tôi. Tôi cười ranh mãnh. Bằng hành động rất nhanh tôi kéo cổ áo Ken xuống gần tôi rồi đặt một nụ hôn lên má cậu ấy. Điện thoại tách lên một tiếng giòn tan. Tôi hí hửng nhìn lại màn hình, oa rất là đẹp nha.

Chàng trai phía bên khẽ rờ tay lên má mình rồi trượt dần xuống ngực. Tim cậu đập thình thịch. Cảm giác khi Min hôn lên má cậu thật đặc biệt. Nó làm cậu phải bất động. Các dây thần kinh căng ra, cơ mặt cứng ngắc. Ngoảnh sang cô gái bên cạnh đang cười rúc rích, cậu lại thấy tim mình lạc nhịp. Lòng rộn rã hẳn lên.

-Xem này, đẹp không?—tôi giơ điện thoại lên trước mặt cậu ấy.

Ken chẳng nói gì, cậu ấy lấy lại điện thoại đút lại vào túi áo. Mắt nhìn thẳng. Nhìn vẻ mặt của cậu ấy khá là căng. Tôi ỉu xiu quay ra nhìn đường phố qua lớp cửa kính. Giờ tan tầm, đường khá đông xe cộ. Đến bên dừng xe, Ken kéo tôi xuống. Ngắm lại mới thấy kẹo gừng có tác dụng thật, tôi đâu có bị say xe. Mà cậu ấy thích ăn kẹo gừng nên mới mang theo bên mình?

-Đến rồi!

Do Ken dừng đột ngột lên tôi va mặt ngay vào lưng cậu ấy. Tôi nhăn nhó xoa chiếc mũi đỏ ửng của mình. Ken quay lại phì cười. Khổ thật, tôi suýt nữa chảy máu cảm vì nụ cười ấy, haizz lúc nào Ken cũng cười như thế này thì có khi nào tôi phát ngất luôn không nhỉ?

-Chúng ta vào thôi!

Giờ tôi mới nhìn cảnh vật trước mắt mình. Trước mặt tôi là một nhà hàng rất sang trọng. Xung quanh được bao bởi lớp kính hồng phản nhìn khá hay. Ngược mắt lên một chút ba chữ An Khang Thịnh bọc sấp vàng sáng rực. Nhìn nhà hàng này thấy quen quen, đảo sang trái và tôi thấy phía góc cuối nhà hàng có một mái hiên nho nhỏ. Bậc lên khá cao so với mặt đất. Ngoảnh trước ngoảnh sau nhìn đường, hình như con đường này dẫn đến thư viện thành phố. Vậy...vậy mái hiên kia là nơi tôi đã trú mưa ngày định mệnh hôm ấy sao? Là nơi tôi gặp Ken sao?

Sao lúc ấy tôi lại không để ý đến cái nhà hàng to sừng sững như thế này chứ?

-Vào thôi!—Ken nắm tay kéo tôi tiến thẳng vào nhà hàng đó. Tôi lững thững bước theo sau.

Choáng! Tôi bị choáng ngợp bởi không gian sắc sỡ nhưng không kém phần sang trọng phía bên trong. Đèn chùm to, bàn ghế cầu kì, ánh đèn mờ mờ. Văng vẳng bên tai là tiếng violong nhẹ nhàng êm ru.

Dẫn tôi đến một chiếc bàn ở ngay trung tâm, Ken nhấn tôi xuống ghế rồi gọi phục vụ.

-Cậu ăn gì?—Ken đưa cho tôi quyển menu toàn tiếng Anh và bảo tôi chọn món.

-Tớ dùng giống cậu.

-Ừ!

Ken quay ra chỉ món. Còn tôi vẫn ngó nghiêng xung quanh, tôi cảm thấy có chút gì đó quen thuộc, cứ như mình đã bước vào đây một lần rồi ý!

Bàn ăn được sắp xong, Ken cười với tôi.

- Hôm nay tôi đãi cậu một bữa khá ngon đấy nhé!

-Phải tốn khá nhiều tiền đấy.—tôi đã liếc qua giá của mấy món ăn và biết chúng đắt đến cắt cổ.

-Không sao. Miễn là cậu thấy ngon là được rồi.

Tôi mỉm cười nhẹ rồi cúi xuống tiếp tục phần ăn của mình. Một lúc sau, Ken lại hỏi:

-Cậu thấy nơi này quen không?

-Nếu tớ nói là hơi quen thì sao?

Ken khựng lại. Ánh mắt cậu ấy đầy vui sướng nhìn tôi. Cậu ấy hỏi gấp:

-Thật không? Cậu thấy quen hả?

-Không. Đùa đấy!

Tôi thấy trong mắt Ken có gì đó sụp đổ, vỡ tan tành. Nhìn cậu ấy khá buồn, Ken nhìn tôi thật lâu rồi cúi xuống tiếp tục bữa ăn.

Chẳng lẽ câu trả lời của tôi đã làm cậu ấy buồn? Nhưng sao lại buồn?

Tôi định nói “Đúng là có hơi quen chút xíu!” nhưng lại thôi. Dù gì cảm giác quen thuộc ấy quá mờ nhạt, và tôi cũng chẳng chắc vào chút quen thuộc đó.

-Sao hôm nay cậu nghỉ học vậy?—Tôi ngưỡng ngưỡng cất lời. Sự im lặng của cả hai làm tôi thấy ngọt ngào.

-Tôi đang đi tìm một thứ rất quan trọng với cuộc đời mình.

-Vậy cậu đã tìm được chưa?

-Sắp tìm được rồi.

-Thứ đó là gì vậy?

-Bí mật!

-?????

Sau khi gọi điện về xin phép mẹ không về trưa vì một số việc quan trọng. Ken gọi Hải Minh đến đón cả hai về nhà cậu ấy.

-Đạo này hai người chăm chỉ hẹn hò nhỉ?—Hải Minh vừa lái xe vừa quay xuống nhìn tôi.

-Chỉ là đi ăn thôi mà. Có phải hẹn hò đâu?

-Haizz...thế hai đứa có nắm tay ôm hôn nhau không? Có chứ gì? Anh biết mà.

-Hải Minh, anh có muốn tăng ca không? Hôm trước trốn việc đi chơi với Kim em còn chưa xử tội đâu đấy!—Ken đạp chân sau ghế Hải Minh, giọng gần nhẹ.

Hải Minh cười xuề xoà—vậy thì không nói nữa là được, phải không? Haha.

-Anh còn làm gì ngoài làm tài xế nữa à?—tôi ngơ ngác hỏi Hải Minh.

29. Chương 29

Hải Minh cười nhẹ, nghiêng đầu qua kính chiếu hậu nhìn tôi—Anh là quản lý nhà hàng ban nãy em vừa ra khỏi trước đây mấy phút!

Hả?

-Quản lý?

-Ken này, sao cậu có thể giấu Min chuyện đó chứ?—Anh đảo mắt về phía Ken. Ken tặng cho anh ánh mắt tia lửa điện.

-Hình như anh muốn có thêm nhiều thời gian nghỉ ngơi nhỉ?

Hải Minh cười trừ—Không, anh vẫn muốn làm việc. Haha—rồi tiếng cười từ từ tắt lịm, giả lả ngó lơ đi chỗ khác.

Tôi ngáo ngơ hết liếc Ken lại liếc Hải Minh. Hai người này đang nói cái quái gì thế? Tôi chẳng hiểu gì cả. Mà Ken đang giấu tôi chuyện gì? Hở?

-Hai người có thể nói rõ cho em biết cái chuyện đó là chuyện gì không?

-An Khang Thịnh là của nhà Ken đấy! Chắc, sao yêu Ken mà em chẳng biết gì về gia đình cậu ấy nhỉ?

Đầu óc tôi bắt đầu choáng váng. An Khang Thịnh thuộc quản lý của gia đình Ken, trời ơi, sao cái gì con cũng không biết là sao? Bố mẹ cậu ấy là ai, gia đình cậu ấy kinh doanh những gì, tại sao Ken lại sống ở Việt Nam trong khi bố mẹ ở Mỹ??? Tôi mù tịt về tất cả. Tôi chỉ biết cậu ấy tên Ken và tôi thích cậu ấy. Thật ra tôi và Ken có phải là hai người đang yêu nhau không, mà chẳng hiểu gì về nhau một tí gì cả là thế nào?

Tôi cảm thấy có chút gì đó thật buồn, xét về gia cảnh tôi thực sự không hợp với cậu ấy. Xét về nhan sắc, tôi cũng không xứng. Tôi rơi vào rối bời.

-Thật ra tôi không có ý định giấu cậu chuyện này đâu, tôi chỉ muốn...

Tôi chặn lời Ken—Tớ biết. Cậu không muốn nói ra là vì cậu nghĩ tớ sẽ hoang mang, cậu không muốn đặt tớ vào tình huống khó xử. Tớ biết khoảng cách giữa hai chúng ta đã rất xa rồi, tớ và cậu đều không muốn nó xa hơn nữa. Cậu sợ tớ sẽ mặc cảm, sợ tớ không đủ tự tin để bước vào tìm cậu. Tớ biết tớ là người thay thế, tớ...

-Cậu không phải là người thay thế, cậu là cậu, là người tôi đang thử yêu thử thích. Nếu cậu là người thay thế thì tôi đã không thích cậu như bây giờ, thích cậu cười, thích nghe cậu hát...

Ken ôm chầm lấy tôi, tay vuốt ve mái tóc thả ngang lưng của tôi. Tôi ngượng đến đỏ bừng mặt. Ở đây còn có Hải Minh nữa mà...

-E hèm!—Hải Minh hắng giọng—Màn tỏ tình sến quá đấy! Nổi hết cả da gà.

Ken vẫn ôm tôi, cậu ấy nhẹ giọng nhưng trong có pha chút châm chọc với Hải Minh—Thích thì phải nói ra, không phải sao? Chẳng như ai kia...—Ken bỏ lửng.

Hải Minh chẳng đáp lại, anh im lặng lái xe. Qua gương chiếu hậu tôi thấy anh cười nhưng đó là nụ cười thật buồn...

Hai người ấy lại đang ám chỉ chuyện gì nữa đây??

Hải Minh thỉnh thoảng đưa mắt về phía sau, anh thở hắt ra. Cái nhìn của anh bị Ken tóm gọn. Quay qua phía Min, ánh mắt cậu trở nên ấm áp hơn. Cô ấy không phải là người thay thế, từ đầu đến cuối cô ấy luôn ở trong tim cậu, luôn được cậu cất giữ, chỉ là thời gian đã đưa khoảng cách của hai người ra xa, thật xa. Cô bé khờ khạo ấy có biết, cô ấy đã tồn tại trong tim cậu từ rất lâu rồi không?

Ring...ring..

Tiếng chuông điện thoại reo vang, Ken móc túi. Trên màn hình hiện lên một dãy số dài không ghi tên, có nét cau lại phớt qua trên mặt, cậu nhấc máy. Bên kia đầu dây là một giọng nói hơi trầm của một người đàn ông. Ông ta nói rất nhiều, cậu chỉ lắng nghe và không hé lấy một từ. Trước khi tắt điện thoại, câu cuối cùng đã làm cho sắc mặt Ken bỗng nhiên trở lên rạng ngời và hạnh phúc.

Cậu nói ấy chỉ vắn vẹn hai từ “Chắc chắn!”

Cậu nắm chặt điện thoại thật lâu. Hải Minh bật cười nhẹ, lòng anh có gì đó buồn man mác nhưng chỉ là cảm giác lướt qua. Anh nhấm nhẹ—“Cuối cùng cậu cũng tìm ra thứ quan trọng rồi!”—Anh đưa mắt qua gương nhìn cậu, Ken làm động tác gật đầu với anh. Anh cũng gật lại.

“Tôi đã bỏ cuộc để trả lại thứ thuộc về cậu mà không thuộc về tôi.”

“Tôi đã từ bỏ và tôi lại tìm được thứ quan trọng khác.”

“Tôi đã sai và phải sửa sai với cô bé ấy! Tôi phải yêu cô ấy nhiều hơn yêu người ấy, phải không?”

Ken kéo tôi ra khỏi ô tô, đi thẳng tới cánh cổng to lớn. Chị hầu gái lần trước nhanh nhẹn mở cửa, nhìn thấy tôi chị ấy cười vẻ vui mừng. Tôi cũng chào chị bằng một nụ cười sáng. Ông quản gia tên Khương trong bộ quần áo thể thao năng động đang tỉa tốt mấy chậu bonsai. Quay qua thấy tôi, ông cũng mỉm cười.

-Quản gia là người tạo ra những chậu cây ấy!—Giọng Ken đều đều vang lên bên tai tôi.

-Ồ, Thế hả?

Quản gia Khương gấp người hơi cúi xuống—Cậu chủ đã về.—rồi nhìn sang tôi, ông nhẹ giọng—Cháo lần trước cháu nấu ngon lắm. Ta rất thích.

Tôi mừng ra mặt, giọng vui hơn hở—Thật ă? Ông thích ă?

-Ừ!—Quản gia Khương gật đầu. Ông vẫy tay gọi một chị hầu gái ra và dặn—Chuẩn bị bữa trưa cho cậu chủ và cô bé này, nhanh!

-Cháu dùng bữa rồi. Không phải dọn nữa. Ông chỉ cần nhắc họ chuẩn bị mấy cốc nước hoa quả mang lên phòng cháu. Ông cứ tiếp tục công việc đi.—Căn dặn xong, Ken liền kéo tôi đi ngay chẳng để tôi tán gẫu với quản gia Khương một lời.

Vẫn là lối đi ấy, vẫn là khung kính ấy, vẫn là căn phòng ấy, tôi bước vào một lần nữa.

-Cậu có thể tự chọn chỗ ngồi học ình.

Tôi quẳng balo xuống giường, nhảy phốc lên tấm nệm êm ái, tay chỉ chỉ—Học ở đây đi.

Ken khoanh tay, cau mày với tôi—Học ở trên giường? Xuống ngay chỗ đó. Cậu không biết điều cấm kị nhất khi con gái vào phòng con trai là ngồi lên giường không?

-Nhưng ngồi trên đây vừa êm đỡ bị ê mông, lúc mỏi có thể nằm ngửa ra rất dễ chịu.

-Không nói nhiều nữa. Cậu xuống ngay cho tôi!

-Thế mà kêu được tự do chọn lựa!—Tôi ỉu xìu bước xuống. Miệng lầm bầm vẻ nũng nịu.

Ken giật tấm rèm màu nâu, hai mảnh rời nhau ra, rút vào mép tường. Ánh sáng từ bên ngoài rọi vào trong làm căn phòng trở nên sáng lóa. Tường chừng căn phòng chỉ mang sắc đen ai ngờ phía sau nó lại là ánh sáng bị che khuất bởi tấm rèm ren mỏng kia.

-Đủ ánh sáng rồi đây! Chúng ta ngồi ở đây đi.

Ken bước đến gần giường rồi cúi xuống lôi ra một chiếc bàn gấp nhỏ. Đặt nó sát tấm kính, Ken quay ra vẫy tay gọi tôi.

-Lại đây!

Tôi gạt đầu rồi tiến đến chỗ Ken. Đặt balo xuống, kéo khóa và lôi hết đồng sách ra đặt phịch lên bàn, tôi cười tươi—Học thôi!

-Bắt đầu từ môn Toán trước!

-Hả?—Tôi trề mặt—Học cái khác đi, học Toán đau đầu lắm.

Ken nghiêm mặt—Yếu môn nào phải học môn đó trước. Không được lười nhác!

-Hay học Anh đi, tớ cũng yếu môn đấy. Cậu sống ở Mỹ thì hẳn là rất giỏi mấy thứ tiếng xì xào xì xồ ấy.

Ken lướt mắt qua tập vở trên bàn rồi hờ hững gạt đầu—Cũng được. Cậu đưa bút đây.

Dù không hiểu cậu ấy làm gì, tôi vẫn đưa cho cậu ấy chiếc bút đầu gắn lông xù xì. Ken nhăn mặt, lắc đầu—Bút diêm dứa quá. Con gái thật là...

Tôi “xì!” một cái. Ken mỉm cười rồi cúi xuống viết hí hoáy cái gì đó vào mẫu giấy nhớ.

Ken ngừng bút đồng thời giơ miếng giấy ra trước mặt tôi—Đây là công thức của các thì tiếng Anh, cậu dán nó vào nơi cậu dễ thấy nhất. Học thuộc và ứng dụng nó vào bài tập.

Tôi nhận lấy và dán luôn vào hộp bút của mình. Tôi ngắm từng nét chữ của Ken, tôi thừa nhận chữ cậu ấy rất đẹp, nét chữ gọn và đều, hic, chữ tôi chẳng bằng chữ Ken là cái chắc!

Trong lúc Ken đang lục lọi thứ gì đó trong ngăn tủ, tôi nhân cơ hội đưa mắt ra ngoài. Đối diện với chỗ tôi là vườn lan đa sắc. Từng giỏ lan treo lủng lẳng trên những giá sắt xếp xít nhau, hừm đây có lẽ là nơi dễ chịu nhất trong nhà, có hương lan, có vị thanh của gió... Trước kia bố tôi cũng đã từng có một vườn lan nhỏ như vậy, đây là nơi tôi bám đuôi bố học cách chăm sóc chúng nhưng vì bố thường xuyên bận bịu công việc và tính tôi vốn hậu đậu nên những chậu lan cứ héo dần và chết hết. Tôi đã tiếc đến mức đòi mẹ phải tạo lại tất cả những chậu hoa ấy cho tôi.

Nhìn những nhành hoa yếu mềm rung rinh trước gió, tôi cắn bút rồi bắt đầu mơ màng về những ngày tháng có vườn lan trước kia.

Cốp!

Tôi giật nảy mình, bút rơi luôn xuống đất. Tôi cười gượng rồi quay lại đọc ê a mấy đoạn hội thoại trong sách. Mà phải công nhận, cú cốc đầu ban nãy có hơi đau. Thật không ngờ Ken lại độc ác với tôi đến vậy. Sợ thật, cậu ấy nghiêm như giáo viên ý, lằng đằng một tí là bị lườm rồi.

-Cậu có muốn ra đây không?—Lời nói của Ken làm tôi há hốc mồm, tròn mắt sau đó là gật đầu lia lịa.

Ken đứng dậy, dứt tay vào túi áo rồi héch mặt—Tôi dẫn cậu ra đây. Nhưng chỉ được xem một chút thôi rồi vào học tiếp!

Tôi hớn hở bật dậy nhưng chẳng may chiếc khăn quàng vướng vào góc bàn và thế là tôi thẳng tiến lao người xuống đất.

Ken nhanh tay đỡ lấy tôi, tôi thở phò. May mà mặt mình chưa đập xuống nền không thì...

Má tôi có hơi đỏ ửng, tôi ngược lên bắt gặp ánh mắt của Ken đang ngẩn ra nhìn tôi. Giờ tôi mới nhận thức được tôi và cậu ấy đang ở hoàn cảnh nào. Hai tay tôi ôm lấy cổ Ken, tay Ken đỡ lấy lưng tôi.. Face to face...

Tôi thấy tim mình đập thật nhanh, cảm xúc hồi hộp cứ tăng vùn vụt. Tôi nhìn chăm chăm vào hàng mi, cánh mũi, đôi môi của Ken, mọi thứ đều hoàn hảo và quyến rũ. Tôi như lạc vào mê cung của ánh mắt ấm áp ấy. Lòng tôi có chút gì đó mong chờ một việc nào đó sẽ xảy ra...

Khuôn mặt Ken nhích dần về phía tôi, hai má tôi nóng bừng, tim đập gấp gấp hơn, tôi đang căng thẳng, thật sự tôi đang nín thở, mắt mở to không chớp.

Thời khắc tôi suýt tắc thở vì căng thẳng khi hai đôi môi cách nhau trong milimet thì tiếng gõ cửa vang lên như tiếng sét cắt đôi trái tim hồng thành hai mảnh vụn. Ken giật mình vội buông tôi ra, tôi giờ mới dám thở, trong lòng vừa có sự hụt hẫng vừa có sự nhẹ nhõm. Nếu không nhờ tiếng động ấy chắc tôi sẽ phải đi cấp cứu vì ngộp thở mất.

-Ly nước hoa quả của cậu chủ đây ạ!—Chị hầu gái bưng một ly nước cam đặt vào bàn rồi cúi đầu lui ra. Trước khi biến mất sau cánh cửa tôi còn thấy chị ấy nháy mắt với tôi. Ôi trời, chẳng lẽ chị ấy nhìn thấy hết rồi. Tôi nhớ cửa phòng Ken chỉ khép hờ thôi. Ôi cái số tôi, làm việc gì “mơ ám” cũng bị bắt gặp.

Không gian bỗng trở nên ngại ngùng hơn, tôi và Ken cứ đứng lạng một chỗ, không ai có bất kì lời thanh minh nào trước sự việc ban nãy.

Không biết chúng tôi đã im lặng bao nhiêu lâu, chỉ biết rằng chân tôi đứng đã thấy mỏi lắm rồi. . ”

Và tôi là người lên tiếng trước:

-Chẳng phải cậu muốn đưa tôi ra ngoài đó sao? Ta đi thôi chứ!

-À...à...ừ...—Ken cười gượng gạo và quay lưng bước trước tôi.

Tôi chấp tay sau lưng, miệng tủm tỉm cười. Hình như cậu ấy vừa đỏ mặt. Nhìn đáng yêu chết đi được. Tự nhiên tôi lại có một ao ước quay trở lại thời khắc ban nãy và thực sự tôi muốn chạm vào môi cậu ấy. Tôi thấy lòng mình ngọt ngào và ấm áp biết bao nhiêu.

Vườn lan được bố trí ở ngay ban công sát phòng Ken. Không gian khá thoáng đãng và sạch sẽ. Dưới những giàn phong lan là một chiếc ghế salông êm ái đặt ở giữa ban công. Ken bảo cậu ấy thường ngủ ở đây khi mệt mỏi. Sắc lan và hương lan sẽ cuốn bay mọi ưu phiền, xoá tan những cảm giác buồn phiền...

-Đây cũng là do quản gia Khương chăm sóc sao?—Tôi quay qua hỏi Ken.

-Ừ! Nơi này là một món quà sinh nhật ông ấy tặng cho tôi năm tôi 15 tuổi. Đây là món quà sinh nhật duy nhất của tôi từ trước tới giờ.

-Cậu...—tôi ngưng lại và chú ý đến đôi mắt ấm áp của Ken.

-Ông ấy như một người cha của tôi vậy. Lúc nào cũng lo lắng và chăm sóc tôi từng chút một. Với tôi, ông ấy là người đặc biệt, không phải là quản gia.

Ken cười buồn, mắt hướng ra xa xăm. Tôi biết trong lòng cậu ấy đang giấu một nỗi đau nào đấy khó có thể nói ra. Ngôi nhà lớn thật đấy, con người so với nó thật là nhỏ bé. Ken lẻ loi, đơn độc. Cậu ấy không có điểm tựa để dựa vào, Ken tự làm ngã mình rồi buông xuôi tất cả. Đếm đi đếm lại số người sống trong ngôi biệt thự này chưa đầy 10 người. Ngoài quản gia Khương là người thân cận thì còn lại là những người giúp việc. Cô bé bỗng thấy chạnh lòng khi nghĩ đến sự thiếu thốn tình cảm gia đình của Ken. Min hiểu, gia đình là chỗ dựa vững chắc nhất của mỗi con người. Còn Ken, cậu ấy thì sao???

Min bước nhẹ đến gần Ken, vòng tay ôm lấy cậu từ sau lưng. Cái ôm làm Ken giật mình nhưng cậu vẫn đứng yên đón nhận. Mỉm cười nhẹ, Min nói nhỏ—Mình biết cậu rất cô đơn nhưng có mình rồi, mình sẽ ở bên cậu mãi mãi.

Xoay người lại, nhìn thẳng vào đôi mắt Min, Ken nói thật chậm rãi—Cậu có biết....tôi đã yêu cậu rồi không? Từ nay cậu đã trở thành điểm yếu của tôi rồi đấy!

Min bật cười nhẹ, hai má ửng hồng trông rất dễ thương. Cúi xuống nhìn mũi giày, Min tủm tỉm cười. Ken đang tỏ tình với cô phải không?? Cô đã chinh phục được trái tim cậu ấy ư? Thành công? Tình yêu đã đến với cô?

-Cậu nói thật chứ?—Min cúi đầu, hỏi nhỏ.

-Cậu là người con gái đầu tiên làm tôi vui nhiều đến thế. Là người đầu tiên nấu cháo cho tôi khi ốm. Là người làm cho tôi hoảng sợ khi gặp nạn. Tôi sẽ để cậu ở bên tôi. Tôi sẽ nắm chặt lấy cậu.

Khuôn mặt Min ngày càng đỏ thêm. Hai tay vo lại đầy bối rối. Min thấy người mình như đang được bay..bay lên tận vũ trụ. Nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, Min cau mày rồi ngẩng lên hỏi Ken:

-Vậy mẹ cậu chưa từng làm những thứ ấy cho cậu sao?

Câu hỏi ngây ngô của Min làm Ken thoáng chốc rơi vào trầm tư. Ken thở hắt ra, mắt đờn buồn, hàng mi dài rủ xuống.

-Cậu có muốn nghe chuyện gia đình tôi không?

Min gật nhẹ—Tớ có thể biết ư?

-Lần này tôi sẽ kể cho cậu nghe. Chẳng phải cậu rất tò mò sao?

-Ừ thì...—Min vuốt vuốt tóc—...Tớ cũng nên biết!

Ken tiến đến song sắt chắn ban công, hai tay gác lên nó. Ken đưa mắt nhìn khoảng trời trước mặt, cậu bắt đầu kể thật chậm rãi.

-Bố tôi là giám đốc của một công ty bất động sản lớn nhất nhì Việt Nam, mẹ tôi là một nhà thiết kế trang sức tài năng... Cậu có thể nghĩ tôi là đứa trẻ thật may mắn khi được sinh ra trong một gia đình giàu có, có bố mẹ làm to...nhưng đối với tôi lại là bất hạnh. Họ đẩy tôi cho người quản gia chăm sóc... Còn họ, công việc mới là thứ đáng để quan tâm, lo nghĩ. Từ nhỏ tôi đã bị bỏ rơi như thế. Năm tôi 6 tuổi, cũng vì công

việc gia đình tôi phải chuyển sang Mỹ định cư. Một đất nước xa lạ, một môi trường hoàn toàn mới, tôi phải học cách hoà nhập với những mới mẻ ấy...một mình!—Ken cười buồn, giọng cậu trầm xuống—Bố mẹ tôi rất ít khi về nhà, họ làm việc say mê đến nỗi quên mất tôi. Có lần tôi bị lạc đường nhưng may mắn quản gia Khương đã tìm ra tôi, về đến nhà tôi lại bó mình trong căn phòng rộng thênh thang để chờ điện thoại. Tôi chờ điện thoại của bố mẹ tôi đấy! Tôi đã nghĩ họ biết chuyện đó và sẽ lo lắng lắm nhưng tôi đã lầm. Họ đâu hề quan tâm, cuối tuần họ gửi tiền cho tôi rồi nhả lại mẫu giấy rằng họ phải đi công tác hơn 1 tháng và dặn dò tôi không được bước chân ra khỏi nhà! Tôi vốn đã lẻ loi ở nhà nhưng khi đến trường tôi lại càng lẻ loi hơn nữa. Không một đứa bạn nào chịu chơi với tôi vì tôi không giống chúng. Chúng tụ tập lại để trêu chọc và đánh đập tôi. Tôi không kể chuyện đó cho ai. Chỉ khi quản gia Khương bắt gặp chực thẳng to báo đáp đá vào tôi, tôi mới chịu nói ra...

Min nắm lấy tay Ken rồi hờ nhẹ bằng chính hơi thở của mình. Lòng Ken đang lạnh, trái tim Ken đang rất lạnh, Min muốn sưởi ấm chúng.

Ken lướt nhanh qua hành động của Min, cứ mặc cho cô bé xoa ấm đôi tay cậu lại tiếp tục.

-Mặc dù bị quản gia Khương mắng ột trận và dọa sẽ báo lên hiệu trưởng xử lý chúng nhưng chúng vẫn tiếp tục đánh chửi tôi. Tôi trở thành vật trút giận của chúng. Không kiềm chế được trước những lời lăng mạ sỉ nhục đó, tôi đã đánh lại chúng bằng hết sức của mình. Tôi bị đuổi học. Bố mẹ tôi tức giận nên đã nhốt tôi hơn hai tháng trong nhà. Tôi đã bỏ trốn về Việt Nam...quản gia Khương biết được đã âm thầm giúp đỡ tôi. Ông thu xếp cho tôi ở trên tầng cao nhất của An Khang Thịnh và nói dối bố mẹ tôi rằng tôi bị mất tích không rõ nguyên do. Tôi chỉ dám đứng nhìn mọi thứ từ trên cao... Tôi sợ phải tiếp xúc với người lạ.. Nhưng trong một lần tình cờ tôi đã tìm thấy ỉnh một người bạn.—bỗng dưng cậu ngừng lại quay sang phía Min, ánh mắt cậu trở nên ấm áp hơn. Nó không còn lạnh lẽo nữa.

Min thấy tim mình đập nhanh hơn, có một cảm xúc khó tả cứ cồn cào dâng lên.—Bạn? Có phải là một cô bé?

Ken thoáng ngạc nhiên—Sao cậu biết?

Lòng Min trùng xuống—Hải Minh đã kể cho tớ nghe về một cô bé rất quan trọng với cậu. Là cô bé ấy...

Cô bé ấy chắc chắn là người Ken yêu đầu tiên. Min là người thứ hai. Bỗng dưng, cô cảm thấy buồn lạ. Cô không phải là người con gái duy nhất tồn tại trong trái tim và tâm trí của Ken. Khi yêu ai chẳng đều ích kỉ, ai cũng chỉ muốn mình là người duy nhất?

-Cô bé ấy đã trao hai từ “tình bạn” quý giá cho tôi. Cô ấy là con của một người phục vụ trong An Khang Thịnh, hàng ngày cô bé đều đến đó chờ mẹ nhưng chỉ dám đứng ngoài. Mẹ cô bé không cho cô bé bước vào trong. Thế là tôi cũng chịu rời khỏi thế giới đơn độc của mình để bước ra làm bạn với cô bé. Cô bé ấy rất đáng yêu. Cô bé yêu mưa, ngây ngốc tin vào cổ tích. Cô ấy muốn tôi đóng hoàng tử còn cô ấy là công chúa. Tôi đã từ chối làm cô ấy giận dữ. Rồi một ngày không thấy cô bé ấy đâu nữa, tôi đã rất buồn và tuyệt vọng. Tôi lại bị bỏ rơi. Mấy hôm sau đó, cô ấy có quay trở lại nói lời tạm biệt với tôi và hứa sẽ mãi nhớ tôi. Nhưng...—Ken nói trong chừa xót—...cô ấy đã quên tôi.

Min thấy mắt mình mờ đục. Trong khoảng mờ mịt ấy, Min lái thấy thấp thoáng bóng dáng của cô bé tóc bím ngồi té nước bên mái hiên nhỏ, bên cạnh là cậu bé có khuôn mặt lạnh tanh và trầm mặc. Những hình ảnh đó là sao chứ, sao nó cứ tồn tại trong những giấc ngủ chập chờn, chớp nhoáng trong tâm trí cô chứ? Ken càng kể, cô càng thấy tim mình thất lại, đầu ập đến một cơn đau. Min loạng choạng ôm lấy đầu ngồi sụp xuống đất. Nước mắt không hiểu sao lại cứ rơi mãi. Tim khẽ nhói lên. Lồng ngực như bị bóp nghẹn lại. Tâm trí cô trở nên hỗn loạn, rối bời.

Ken hoảng hốt ôm lấy Min, giọng lo lắng—Cậu làm sao vậy? Đừng làm tôi sợ. Min! Min!

Min thần thờ đưa đôi mắt đắm lệ ngẩng lên nhìn Ken—Em không quên anh! Không quên mà!

-Min, em nói lại đi. Em nói gì cơ?—Nắm chặt lấy hai bên vai Min, Ken lắc mạnh. Chính câu nói của Min làm cậu mất bình tĩnh.

Min lắc đầu liên tục, miệng lẩm bẩm những từ vô nghĩa—Tớ không biết! Xin lỗi... Tớ không biết mình vừa nói gì. Xin lỗi..

Ken ghì chặt Min vào trong lòng, dùng người mình chặn những cơn gió lạnh buốt của mùa đông đang tấp tới. Cậu thấy đau, tim cậu đang đau. Min ơi, cậu hãy bình thường như trước kia đi, quá khứ...làm ơn...đừng quay trở về. Cậu đã có Min rồi...những thứ trước đó hãy tan hết đi...cậu không cần những kỉ niệm ấy nữa... Có Min là đủ rồi.

Bỏ qua quá khứ...

Gạt đi nỗi đau...

Bước về phía anh...

Em không còn buồn...

Em không còn khóc...

Vững tin để sống...và để yêu anh...

Dành nụ cười này để tặng cho anh...người em tin tưởng...

Phía trước có anh...

Và em mãi bước...

-Cậu sao rồi?—Ken vẫn ôm Min một lúc lâu. Thấy Min im lặng, cậu lo lắng hỏi.

-Mình ổn. Cậu có thể buông mình ra được rồi!—Min đang định đẩy Ken ra nhưng Ken vẫn ôm chặt lấy Min. Min hơi đỏ mặt—Cậu ôm chặt quá làm mình khó thở đấy!

Ken buông tay ngay lập tức, cậu rối rít—Xin lỗi. Tôi...

Min cười phì, xua tay—Không sao! Tổ biết cậu lo cho tớ mà.

Ken đỡ Min đứng dậy rồi đột nhiên cậu bế phốc Min lên làm cô bé hốt hoảng khua chân tay loạn xạ.—Cậu làm cái gì thế. Thả tớ ra!!!

-Cậu cần phải nghỉ ngơi. Tôi sẽ đưa cậu vào phòng.

-Tớ tự đi được rồi mà. Thả tớ xuống đi!

-Trật tự nào! Cứ để tôi bế cậu. Tôi thích làm việc này.—Ken xốc lại Min trên tay, mặt hơi nhăn—Tuy cậu có hơi nặng chút xíu nhưng dù sao phòng tôi cũng gần đây nên cũng chẳng mệt mấy.

Min lừ mắt, tay đầm nhẹ vào ngực Ken, hơi gắt lên—Cậu là đồ xấu xa!

Ken cười nhẹ, chân vẫn bước đều vào phòng. Đặt nhẹ Min xuống giường, xoa xoa đầu, cậu dặn dò—Thích thì cậu cứ ngủ đi. Tôi sẽ làm nốt số bài tập cho cậu.

Ken đứng dậy toan bước đi nhưng bị Min giữ tay lại.—Chẳng phải cậu bảo con gái không được nằm trên giường con trai sao? Sao tớ lại...

-Ừ thì...cậu là trường hợp đặc biệt! Được chưa?

-Ừm!—Min cười tươi. Kéo chăn đắp kín người. Mũi tham lam hít hà mùi bạc hà thơm ngát. Dễ chịu quá.

Ken ngồi vào bàn, bắt đầu làm bài tập hộ cô bạn gái nhỏ. Giở đến trang vở nào Ken đều nhăn mặt tỏ vẻ không hài lòng. Min viết quá cầu thả, bài tập về nhà thì lười làm, vở toàn thấy cơ man nào là bút xóa và gạch chéo linh tinh.

Thấy sắc mặt Ken không được tốt cho lắm, Min phần nào đã hiểu được Ken đã thấy những gì trong vở. Ken ngẩng lên trừng mắt với Min, cô bé giật nảy mình, xấu hổ núp vào chăn rồi mặt mếu máo tự trách mình.

Giở đến cuối vở, Ken ngạc nhiên khi nhìn thấy tên mình được viết đi viết lại kín cả trang giấy. Sốc thật, cô bé này không nghĩ đến chuyện nào ngoài việc suốt ngày nhìn trộm cậu và làm cái việc ngớ ngẩn này sao? Ken tức giận toan xé tờ giấy ấy nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Cậu gấp vở lại, thở dài rồi hướng mắt về phía Min. Cô bé đang thích thú nghịch quả cầu trong suốt. Có lẽ Min rất thích nó, cô bé mân mê chúng đến nỗi không phát hiện ra Ken đã bước đến gần mình hơn.

-Cậu thích nó đến thế sao?

-A!—Min giật mình kêu lên. Cô bé đặt quả cầu về lại chỗ cũ.

-Nếu thích, tôi sẽ tặng cho cậu!

Mắt cô bé sáng lên. Mi mắt hấp háy—Thật chứ!

Ken gật nhẹ. Min cười sung sướng—Tớ thích. Nhưng...—Min hơi trầm mặt—...tớ thấy cậu cũng thích nó. Nếu tặng cho tớ thì...

Ken chặn ngang lời Min—Nếu thế thì cậu cứ coi như tôi gửi cậu giữ hộ đi.

Min suy nghĩ một hồi rồi mới gật đầu—Ừm. Vậy từ nay nó sẽ là của chung của hai chúng ta nhé. Tớ sẽ giữ nó cẩn thận.

-Hứa với tôi, cậu sẽ không làm mất nó!

Min gật đầu chắc nịch—Tớ hứa.

“Đừng làm mất nó như cách cậu đã đánh mất kí ức về tôi, nhé!”

Hai người nhìn nhau thật lâu. Min đọc được trong ánh mắt Ken rằng cậu ấy tin tưởng cô tuyệt đối. Min mỉm cười nhẹ nhàng. Hai má hồng lên rất dễ thương.

Chẳng hiểu sao lúc ấy Ken lại thấy tim mình nhảy loạn xạ. Cậu giữ chặt lấy vai Min và đặt lên môi cô bé một nụ hôn chớp nhoáng nhưng cũng đủ để làm đổi phương hướng.

Ken bỏ ra khỏi phòng ngay sau đó. Nếu còn ở lại thì sẽ làm cả hai thêm bối rối, tốt nhất cả hai nên có không gian riêng để tự trấn tĩnh lại.

Em góp yêu thương, nhen hi vọng..

Anh nhất hạnh phúc chọn niềm tin...

Đặt hi vọng cộng niềm tin vào yêu thương và hạnh phúc...

Đến lúc đó...tình yêu sẽ tròn đầy...

Con lắc đồng hồ vang lên một tiếng, khi kim phút hoà với kim giờ là một thì cũng là lúc tiếng còi xe réo inh ỏi giữa đêm khuya.

Người phụ nữ khoác tạm một chiếc áo mỏng vào người, nhanh chân chạy ra mở khóa cổng. Đêm đông lạnh khiến người bà không ngừng run rẩy.

Chiếc xe tiến thẳng vào khoảng sân rộng trước biệt thự đồ sộ đang bị nhấn chìm trong màn sương mỏng và bóng tối. Ở phía sảnh biệt thự, ánh điện từ chùm đèn pha lê mờ mờ hắt lên bóng người vừa bước ra từ ô tô.

Người phụ nữ cúi đầu, giọng hơi run vì lạnh—Cậu chủ đi đâu suốt cả ngày nay vậy? Ông chủ tìm cậu cả ngày đấy!

Chàng thanh niên rút tay hờ vào túi quần, mặt nghiêng dưới ánh đèn, mày hơi cau lại—Bác Lan, bố cháu tìm cháu có việc gì?

-Tôi không biết thưa cậu chủ. Có lẽ tiểu thư biết đấy ạ, cô ấy vẫn còn thức đợi cậu.

Chàng trai nheo mắt nhìn vệt bóng in qua ô cửa sổ, giọng trầm xuống—Cô ấy cũng tìm cháu sao?

-Vâng, chắc tiểu thư cũng có việc tìm cậu.

-Bác vào nghỉ tiếp đi. Trời đêm sương xuống rét rồi.

Người phụ nữ cúi đầu khẽ “Vâng!” rồi lùi cũi trở về phòng.

Chàng thanh niên nhanh chóng bước vào trong, anh giấu đi một tiếng thở dài đầy mệt mỏi.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái trẻ quay ngoắt người lại, mắt giận dữ nhìn chàng trai tóc vàng trước mặt. Anh thông thả ngã người xuống salong, tay day day thái dương. Anh nhếch mắt nhìn qua bộ quần áo của cô gái đang mặc, anh khẽ nhíu mày—Trời lạnh thế này em ăn mặc phong phanh vậy sao?

Cô cười nhạt một tiếng, cô đến trước mặt anh, vòng tay—Anh có biết mấy giờ rồi không? 12 h đêm rồi đấy. Anh đi đâu cũng phải báo cho cả nhà biết chứ! Hay...anh cố tình tránh mặt em phải không?

Anh kéo cô ngồi lên đùi mình, tay nghịch ngợm mấy lọn tóc cô. Anh cất giọng yêu thương—Em đang lo cho anh hả?

Cô huých tay vào ngực anh, toan bật dậy nhưng lại bị anh kéo giật vào lòng—Anh tập thử xa em nhưng mới có một ngày mà anh đã không chịu được rồi! Nhớ em đến phát điên lên được.

Cô hừ lạnh, mạnh bạo đẩy anh ra.—Anh điên rồi, em đã nói giữa chúng ta là không thể. Sao anh cố chấp thế?

Anh vịn chặt lấy vai cô, trừng mắt—Ai bảo thế? Em biết rõ hai chúng ta không phải là anh em ruột mà. Sun, anh yêu em, em cũng yêu anh, em nói đi...

Cô gái tên Sun hất tay anh ra, gần nhẹ—Dù không phải là anh em ruột nhưng em luôn coi anh là anh ruột em, ngoài ra em không có thứ tình cảm nào vượt trên mức tình anh em đối với anh.

-Nhưng anh yêu em, rất yêu.—Anh ôm chầm lấy Sun. Cô cố giãy dụa nhưng vô ích. Vì quá yêu người em gái hờ này mà anh đã bỏ cả ngày để tìm đến những thú vui khác để vơi bớt đi thứ tình yêu ấy nhưng lại thất bại. Tình yêu của anh đối với cô quá sâu đậm rồi. Trong người sẵn có hơi men, anh trở nên mất tự chủ mà cưỡng hôn cô, anh muốn cô đáp lại anh nhưng cô lại cắn môi anh đến chảy máu. Cảm thấy vị tanh thấm vào đầu lưỡi anh xót lòng vội buông cô ra.

Chát!!!

Cô phẫn nộ vung tay tát anh. Bờ má anh bỏng rát. Nhưng chỗ đau không phải nằm ở má mà lại nằm ở tim thể này? Anh cười đau khổ.

-EM YÊU KEN, ANH BIẾT ĐIỀU ĐÓ MÀ! Sao anh lại làm thế với em chứ?—Sun lau thật mạnh môi mình, trừng mắt với người vừa cướp đi nụ hôn đầu tiên của cô.

-Nhưng nó không yêu em, nó yêu con nhỏ kia cơ mà. Em tỉnh lại đi, đừng ôm hi vọng nữa.

-VỪ UY, ANH KHÔNG ĐƯỢC NÓI NỮA! TÔI SẼ CÓ KEN, TÔI SẼ LÀM CHO KEN YÊU TÔI!!! ANH NGHE RÕ CHƯA?

-NHƯNG KEN YÊU MIN MÀ!!!

Sun tím mặt, tay nắm chặt thành quyền.—Tôi sẽ giết con nhỏ đó nếu nó còn lảng vảng gần Ken của tôi. Ken là của tôi, cậu ấy chỉ thuộc về Sun này.

Vũ Uy mắt đau khổ nhìn Sun.—Em định giết nhỏ đó nữa sao? Em sao lại trở nên độc ác thế chứ?

Chuyện Min bị trói ở sau trường là chủ ý của Sun. Cô đã biết được người gây ra vết thương ở đầu Ken là Min, cô đã nói sẽ trả thù người động đến Ken thì cô sẽ làm thật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tich-tinh-yeu>